

КЛЕЙ ХАРВИ ЧЕРЕН ШЕПОТ

Част 2 от „Тайлър Ванс“

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1999

chitanka.info

На сестра ми Ан Тайлър, която изтърпя всички мои капризи, макар понякога едва да издържаше.

Обичам те, скъпа!

Искам да благодаря:

на сина си Кристофър, за горещата му подкрепа, отдавана скромно, но от все сърце;

на доктор Барбара Харви, която неизменно следеше за спазването на уговорените срокове;

на Ръби Хоукс, моята най-запалена читателка, заслужаваща първо място в конкурса „Тъща на годината“ и „Баба на десетилетието“;

на Дейл Хоукс, който се грижеше за достоверността на образите на лошите момчета в романа и почти успя да ме принуди да се вживея пълнокръвно в един от тях;

и както винаги — на Майк Холоуей, който не се умори да ме подкрепя и насърчава;

а също и на стария ми приятел Анди Рийдъл, който винаги намираше време да прочете и да коментира написаното от мен, макар че понякога го очакваха далеч по-важни задачи, като например да окоси моравата си;

на Ед Хъмбърг — отличен следовател, компетентен юрист, ненаситен читател, сърдечен приятел и забележителен критик;

на трогателно преданата Деби Ортис, чието чувство за хумор ми помогна толкова много. Деби нито веднъж не преклони глава пред трудностите, въпреки здравословните си проблеми;

на моите нови и скъпи приятели Синтия и Дон Адамс, без които нямаше да мога да се справя с написването на книгата;

на Дейвид Смит, без чиято помощ тази книга нямаше да бъде завършена;

на госпожа Ема Лейн, с чиято помощ започна всичко, и на Нийл Найрън за безкрайното му търпение.

Бог да ви благослови!

ПРОЛОГ

— Повтори още веднъж! Защо трябваше да се катеря по това проклето дърво? — провикнах се аз надолу. В случая „надолу“ означаваше цели дванадесет метра.

Някъде от бездната под мен долетя отговорът на Дейв Майкълс. От режещо студения декемврийски вятър гласът му беше предрезгавял.

— Какво ти става? Да не те е страх от височината?

— Не, хич не ме е страх. — Гласът ми обаче прозвуча с една или дори с две октави по-пискливо от нормалното.

— Тогава защо си се вкопчил в онзи клон като подплашена катерица?

— За да не се изгърся на земята.

— Затваряй си устата и режи клоните — подвикна той.

Последвах съвета му. С предпазливо движение измъкнах ловджийския си нож от джоба на анорака и отсякох най-близкия, доста дебел клон, с тайната надежда да уцеля главата на Дейв.

— Хей! — кресна той. — Да не си решил да ме претрепеш!

— Нали си як като бик! От един клон нищо няма да ти стане — виках аз с все сила, за да може той да ме чуе, след което започнах да се спускам по клоните надолу, като внимавах да избягвам по-тънките.

Краката ми най-сетне докоснаха твърдата земя на Северна Каролина. Въздъхнах с облекчение и благодарност. Натоварихме отрязаните клони и тръгнахме да търсим сина ми — Кълън, все още само на пет години и половина — както и дядо му Оди — наскоро навършил седемдесет и три. Преди да навлезем в гората, Дейв и аз бяхме оставили Оди и Кълън да поскитат из поляните и да съберат стръкове бодлива зеленика — задължителен елемент от коледната украса.

Ние, тримата мъже от фамилията Ванс, обожавахме Коледата. Същото можеше да се каже и за Дейв, затова винаги го канехме да се присъедини към нас, когато — преди началото на коледните празници — поемахме към гората. А той за благодарност ми вадеше душата,

като ме караше да се катеря по дървета, издигащи стволове толкова нависоко, докъдето стигат само орлите.

Макар че в тези гори нито веднъж не съм виждал орли.

Срещал съм опосуми, но не и орли.

Пренесохме клоните до пикапа и потеглихме към дома, очаровани от боровия мирис и от атмосферата на приятелство, изпълващи свежия студен въздух, подпявайки бодрите, макар и поостарели парчета, като например „Господ бди над веселите джентълмени“.

Но много скоро във въздуха се появи още нещо — усещане за обреченост и ужас.

1.

Тъкмо прибирах снопчето стръкове бяла ружа в дървената кутия на Кълън, когато мъжът изненадващо изплува от мрака, в който тънеше поляната. Едър, но малко тромав, с небрежни движения. Видях само гъстата брада и черните очи, както и високо чело и големи уши — всичко останало бе скрито под черна качулка. Черни адидаски. Черни джинси. Подутината под лявото рамо, подозрително надигаща вълнената му фланела, веднага привлече вниманието ми. Наистина беше дяволски студено, за да се мотае човек наоколо само по фланела, макар и доста дебела. Може би фланелата беше от някаква нова, неизвестна за мен материя, непромокаема и предпазваща от студа. Или пък този странен тип просто не беше зиморничав като мен — макар да носех плътна риза и дебел пуловер върху нея.

Или искаше само аз да забележа, и то още в първия миг, че е въоръжен.

Мъжагата изръмжа, без да губи време за встъпителни слова:
— Искаме си парите. Нашите пари!

От страх очите на Кълън се разшириха като топки за голф, но той не помръдна от мястото си. Добро момче.

За да не си губя времето в порочно безделие, извадих обратно от кутията снопчето бяла ружа, което току-що бях поставил там и се опитах да спечеля поне няколко секунди. Трябваше да преценя разстоянието между мен и неканения гост. По пряка линия, през лагерния огън, имаше някъде към шест метра. Или най-много седем. Но непознатият бавно се приближаваше към мен и методично стопяваше дори и тази скромна дистанция. Пристъпваше предпазливо. Оставаше ми само утехата, че от толкова близко няма да му е много приятно да стреля в мен.

Защото един-единствен изстрел е напълно достатъчен, когато си само на няколко метра от мишената. Особено когато мишената е невъоръжена.

Реших да прибегна до тактичността, дипломацията и пълното неведение. Макар че само последното не ме затрудняваше.

— Какви пари? — попитах аз.

Масивната фигура, цялата в черно, ме изгледа в упор и аз се изплаших да не пробие дупка в челото ми. Без да си прави труда да се бърка под мишницата.

— Не ме карай да се гневя, защото... Говоря за нашите два милиона. Долара.

Страхът не закъсня да стегне в лепкавите си пипала гърлото ми. Преди миг само се опасявах, че се досещам за какви пари ми говори той. А сега бях сигурен.

— Защо мислиш, че аз съм ги взел?

— Ти уби Валентин Резович. Онзи, който задигна парите ни. Нашите пари!

— Но след това полицията прибра парите. Вашите пари.

— Не. Парите не са в полицията.

Това беше изненада за мен. Доста неприятна. От най-неприятните.

— Сигурен ли си?

Той кимна.

— Е, поне в едно съм сигурен. Не съм се докосвал до сухото. Въобще не съм си присвоил нещо чуждо — натъртено повторих аз.

— Сухото?

Реших отново да се опитам да спечеля няколко секунди, колкото да преценя заплахата.

— Сухото — това е един от многото американски лафове за мангизите.

— Мангизи ли? Не те разбирам... — Очевидно не разбираше и от балкански жаргон. Нали беше от Босна? Той сведе чело, а сетне най-неочаквано се ухили. Лъснаха два реда бели зъби, сред които проблесна един златен. — Нали не искаш сам да си стегнеш въжетото около врата?

— Искаш да кажеш примката.

— Примката, да, така е по-точно — усмихна се той, широко и сърдечно, като добър стар приятел.

Приятел, ама с пищов под мишницата.

— Не, господин Ванс, не съм дошъл, за да ти стегна примката. Точно ти най-лесно ще откриеш парите, защото саморъчно застреля Резович. Ти, който... — Мъжът се запъна, търсейки точната дума. — ... абе ти ни създаде такива главоболия, че... Но сега ще уредиш всичко. Разбрахме ли се?

— Но защо тъкмо аз? Защо не се обърнете към полицията?

Той поклати глава.

— Не. Никакви ченгета. Нали не ченгетата, а ти надуши къде се крие Резович. И ти му пръсна мозъка, а не полицията. Това е твой проблем. Работа за теб. Не за ченгетата.

— А защо пък да е за мен?

Той недоволно поклати глава. Не много, само леко, като че бе подразнен от някакъв неприятен вкус в устата.

— Защото ние ще те заставим да се заемеш с нея.

Останах вцепенен, без да откъсвам поглед от подутината под мишницата му.

— Не обичам да ме заплашват.

— Нямах избор. Не си въоръжен. Освен това, досега можех лесно да те издебна и да те ликвидирам още с първия изстрел. Виж какъв мрак е наоколо. Но вместо това аз — като разумен човек — предпочетох да разменим няколко думи. Сега е твой ред да проявиш малко разум. Така че, опитай се да ни върнеш парите. Нашите пари. Отчаяно се нуждаем от тях. Десетки умират всеки ден в моята родина. Какво е още един труп? Или два?

С тези приказки ме довърши.

Но какво, по дяволите, трябваше да сторя, за да се докопам до техните два милиона долара?

Мъжът заобиколи огъня и се приближи още повече. Беше толкова близо, че едрата му фигура буквално надвисна над мен. От тази позиция лесно можех да му попреча да измъкне патлака си и той го знаеше. Неочаквано щедър жест от негова страна. Подаде ми визитна картичка, с изписан на ръка телефонен номер на гърба.

— Обади ни се. По всяко време — рече той, обърна се и закрочи спокойно към тънещите в мрак храсталаци. Но се спря малко преди фигурата му да се стопи в тъмнината. Хвърли ми предупреждаващ поглед над якото си рамо и процеди: — Не искаме да причиняваме зло на синчето ти, нито на татко ти... на баща ти де... а също и на теб.

— Няма да се наложи — промълвих аз и едва тогава сянката му се сля с мрака. Постепенно и невъзвратно — така, както глъхне ехото от нощен шепот.

Кълън се присегна към мен и обви коляното ми с две ръце.

— Нямаше да му позволя да ти стори нещо, татко — успокоително прошепна той, но тялото му още трепереше, и то не само от студа.

Аз се усмихнах, свел поглед към честното му детско лице.

— Благодаря ти, малкия.

Той се опита да ми върне усмивката, макар и да не успя да я докара така спокойна и непринудена като моята.

Загледан в нощното небе, аз си казах: „Господи, пак се започва...“.

Първоначално Кълън и аз се бяхме зарекли да приготвим всичко за вечерята, включително и печеното месо с горските треви вместо подправки, и то преди да се върнат Дейв и баща ми. Но след изненадващото посещение на добра воля нито аз, нито Кълън имахме настроение да клечим около огъня. Затова веднага след като непознатия ни освободи от присъствието си, ние събрахме целия багаж, натъпкахме го отзад в нашия чисто нов джип „Субару“ и преместихме бивака на три километра, но чак след като се уверихме, че никой не ни следи.

Естествено, наложи се отново да опъваме палатката, да оправяме спалните чували, въжената люлка и фенерите, както и да подреждаме кутиите с консервите. Кълън и аз потеглихме към фермата на Гудал, скрита сред безлюдните хълмове на окръг Уилкс — не много далече от границата с Вирджиния, дори можеше да се каже, по-близо до Тенеси.

— Все пак не разбирам — промърмори баща ми, — защо този приятел дойде да си иска парите именно от теб, вместо да се обърне към ченгетата.

Кълън смъкна плетената яка на вълнения си пуловер и отпи от чашата с горещо какао.

— Ако се замислиш, лесно ще стигнеш до отговора — отвърна Дейв. — Според онзи, не ченгетата, а твоят син — който умира да си вре носа навсякъде — е надушил следите на Резович и на неговите авери. Не беше наистина заслуга на ченгетата, че Резович завинаги излезе от играта.

— Не, не бяха те. Аз го очистих, собственоръчно при това — изръмжа бащата, чийто син си вре ше носа навсякъде.

— Но те не знаят тази подробност — уточних аз.

(За тези, които не са в течение на повествованието, ще спомена, че преди шест месеца аз успях — разбира се, само благодарение на дяволския си късмет — да предотвратя сериозен банков обир. В суматохата се наложи да отстраня от играта, при това завинаги, двама от нападателите. Но се оказа, че единият от тях имал брат, Валентин Резович, който — меко казано — хич не остана очарован от моите действия. И веднага поде вендата, с което заплаши живота на цялото ми семейство. Заради скромното съдействие от страна на местната полиция, аз няхах друг избор, освен да си припомня старите си връзки с ЦРУ. Бившите ми колеги ми помогнаха отначало с полезни съвети и още по-полезни сведения, но по-късно се включиха доста активно в играта, с което извънредно много ме облекчиха в преследването на моите врагове, макар че почти през цялата гонитба аз не знаех кого точно преследвам. За Валентин и за неговия личен бодигард — страховития Хектор Диас — не можеше да се каже, че бяха обикновени престъпници, защото бяха организирали незаконна сделка с оръжие за милиони долари. Оръжието беше предназначено за мюсюлманите в Босна. Моята неочаквана поява на сцената им попречи да изтеглят милионите от банката. Аз и останалите членове на семейство ми имахме редкия късмет да оцелеем след последвалата касапница, но едва след като загубихме Лорънс Гудал, собственик на фермата, която стана арена на бойните действия.

И ето че сега босненските мюсюлмани отново изникнаха, сякаш изпод земята, за да си потърсят парите. На всичкото отгоре бяха убедени, че именно аз съм този, който ги е задигнал изпод носа им. Ясно беше какви неприятности можех да очаквам, ако не изпълня поръчката им.)

— Освен това — продължих аз, — тъй като тези мюсюлмански милиони са с доста тъмен произход, босненците са ги изпразили през

швейцарските банки и са ги скрили неизвестно къде. Така че сега, ако се обърнат с иск за проследяването на парите към която и да е правителствена служба в Съединените щати, оттам ще им отговорят, че ще получат паричките си само когато цъфнат налъмите.

— Налъмите... това някакво цвете ли е? — учуди се Кълън.

— Само в съзнанието на Дейв — обясних му аз.

— Значи затова е цъфнал тук този приятел от далечна Босна — продължи Дейв вместо мен. — Далече от родината си, без познати, а вероятно и без много пари в джоба. Пък и нещата в родината му май никак не вървят на добре. И така, какъв е изходът? Като че ли той и останалите са нагазили до колене в тресавище и калта бавно ги поглъща. Нищо чудно да са потърсили помощ от някой или от няколко частни детектива, но и те не са успели да намерят парите им. На тяхно място и аз щях да постъпя така. Не мога само да разбера защо не дойдоха по-рано при теб.

— Дошли са да говорят с теб?! — Баща ми ме изгледа с недоумение.

— Точно така — кимна Дейв. — Защото именно той успя да открие скривалището на Резович. А сега босненците се надяват той да открие и парите им.

— Дали да не им поискам по-солидна комисионна, след като се докопам до милионите им? — замислено промърморих аз и издърпах яката на пуловера на сина ми, за да избърша носа му. В суматохата около преместването на лагера бях забравил носните кърпи в раницата си.

— Благодаря — рече Кълън и отпи още веднъж от горещото какао, преди да завинти чашата на термоса.

— Винаги на твоите услуги. Но си дръж главата изправена, иначе при всяко отпиване носът ти ще се топва в какаото.

— Ама че сте смешни! — изхили се Дейв, но смехът му мигом секна, щом зърна намръщената ми физиономия. Не беше негова работа да се бърка във възпитанието на сина ми.

— Уф, татко, къде е...

Строгият ми поглед въобще не спря Кълън. Какъв ли ще бъде само след пет години?

Въздъгнах примирено.

— Защо ми се струва, че тези приятелчета не са много далече и нямат никакво намерение да ме изпуснат?

— О, да! Можеш да разчиташ на тях. Такива не изпускат лесно жертвите си — ехидно отбеляза Дейв.

— Дори можем да се обзаложим — намеси се баща ми, — че ще ни следват през целия път до дома. Разбира се, на прилична дистанция. Колкото е обсегът на реномираните пушки с оптически мерник.

— Онзи тип ти остави телефонния си номер — припомни ми Кълън. Явно бе забравил какво му бях наредил преди малко, защото отново обърса носа си с плетената яка на вълнения пуловер.

За сетен път въздъгнах примирено.

— Започвам да подозирам, че и тримата имате право. По дяволите, май наистина е така! Ще се наложи да изпълня поръчката на онези тъмни балкански субекти!

— Не ругай пред него — сопна се баща ми.

— Извинявай, Дейв.

— Не пред него, мътните те взели! Пред детето — ядоса се баща ми.

— Не ругай пред дете... — промърмори Дейв, ала баща ми го скастри:

— А ти не се бъркай в семейни работи! Това с мътните не е ругатня. Да не си помислиш, че...

Развеселен от размяната на любезности Кълън се засмя, но се закашля и смъкна яката на вълнения си пуловер, този път окончателно.

След като всичко утихна, Оди потри ръце, за да се стопли, и загрижено добави:

— Ти наистина ли вярваш, че можеш да измъкнеш комисионна от онези типове?

— Само се пошегувах, папа.

Но вече бе прекалено късно. Играта бе започнала.

2.

Всички спяха. Освен аз и мишката. Чувах църкането ѝ на пресекулки някъде под дъските на пода във всекидневната, докато се клатушках в люлеещия се стол на Лорънс Гудал. Бог да даде покой на душата му. Той беше издъхнал точно тук, върху покрития с линолеум под. В своята фермерска къща. Застрелян от хора, които никога не го бяха виждали преди това, нито пък знаеха кой е той. Всъщност, те така и не разбраха кого бяха пронизали в гърдите. Гръмнаха го ей така, както се очиства някой помияр в канавката, защото бяха безмилостни и безскрупулни копелета.

Лорънс се бе опитал да ми помогне, като ни предложи подслон... на мен и на Кълън, както и на Хедър Патерсън — дамата, към която никак не съм безразличен — а също и на нейното синче Уеб. Именно заради прекалената си доброта Лорънс заплати с живота си.

Люлеех се на стола, унесен в мисли и спомени...

Пред очите ми отново изплува страховитата сцена на обира в банката, когато Михаил, братът на босненеца Валентин Резович, се опита да ме надупчи с автомата и да ме превърне в кървава пихтия като за храна на изгладнели акули, но вместо мен, той се свлече на земята и цопна в локвата от собствената си кръв...

А сетне настъпи кошмарът на разплатата, когато Валентин Резович и Хектор Диас — онова злобно изчадие, огромната горила, запълваща рамката на вратата, без да остави пролука дори за слънчев лъч — се заеха с моето ликвидиране, а после посегнаха и на Кълън...

И последната престрелка, при която, за да спася сина си — отвлечен и вързан за дървото в предния двор на Лорънс Гудал — аз примамих Валентин в къщата и му пуснах един куршум, след което с два откоса направих Хектор на решето. Погледът ми се оцъкли, когато видях как гигантът бере душа и се дави в кръвта си, точно тук, в тази стая, опитвайки се да напъха обратно червата в разпрания си корем, разпран благодарение и на точния мерник на баща ми и на безотказността на стария му револвер...

Свякъл се на пода до стената, Резович ни следеше с безпомощен поглед от съседната стая и макар че вече береше душа, до последно не спря да хрипти зловещи закани. Според него, всичко това щяло да бъде детска игра пред онова, което ни очаквало занаяпред...

Татко, който винаги вземаше на сериозно всеки, който се опитваше да го сплаши, побърза да сложи край на хърхорещото фъфлене на Резович, като му пръсна черепа с един последен куршум, опръсквайки цялата стена.

Но с това заплахите секнаха.

И босненците потънаха вдън земя.

Цели шест мирни месеца.

До вчера...

„Сега обаче отново се върнахме на първото квадратче в играта“, казах си аз, смълчан пред чашата среднощно кафе, поклащащ се на стола на Лорънс, заслушан в шумоленето на мишката и унесен в плановете за неизбежните следващи ходове.

За да не отиде всичко по дяволите, както при предишния случай, на всяка цена трябваше да потърся помощ. Вече знаех къде да я намеря.

Защото този път не биваше косъм да падне от главата на Кълън.

3.

На следващата сутрин изминахме петстотинте километра до Грийнсбъро. На задната седалка Дейв и Кълън, увлечени в играта на бандити и ченгета, надаваха диви викове, демонстрирайки уменията си по айкидо, поне доколкото им позволяваше тясното пространство. Дейв и аз се бяхме заели с обучението на сина ми в бойните изкуства още когато момчето навърши четири години. Щом пристигнахме, баща ми остана с Кълън у дома, а аз веднага се отправих към местното полицейско управление. Дейв, разбира се, пое към своя магазин за електроника.

Настаних се на неудобния стол пред познатото ми одраскано и очукано бюро на лейтенант Джон Т. Фанър, шеф на отдел „Убийства“ към полицията в Грийнсбъро, за да споделя с него тревогите си, причинени от повторната намеса на босненците в живота на моето семейство. През цялото време не откъсвах поглед от очите на Фанър, с надеждата да открия в тях искрица надежда, че ще получа помощ от него и от неговите хора. Но той ме гледаше апатично — очевидно чакаше с нетърпение да свърша с встъпителната част.

Както повечето ченгета, Фанър беше надарен с внушителна фигура — висок метър и осемдесет и седем, тежък около сто и петшест килограма, издокаран в костюм на „Кенъли“ за хиляда и двеста долара, с елегантна вратовръзка от „Пенкълди“ и с лъснати до блясък тъмночервени обувки от „Джонстън & Мърфи“. На всичкото отгоре на ръката му проблясваше скъп златен часовник. Но това не му пречеше да се държи грубо и безцеремонно както с колегите си, така и с външните хора, макар че специално към мен се отнасяше с малко повече респект. След като свърших с излагането на тревожните си опасения, Фанър сухо процеди:

— И какво искаш от мен в крайна сметка?

— Какво искам ли? Искам да направиш нещо, Фанър, за да се измъкна от тази идиотска ситуация.

— Как?

— Не може ли този мюсюлманин да бъде арестуван с обвинение, че се е опитвал да ме заплашва, при това с риск за живота ми?

Той поклати глава и вдигна три от пръстите на лявата си ръка. Започна да брой и да ги свива един по един.

— Първо, не го е направил в присъствие на свидетели, освен пред синчето ти вероятно, така че при разпитите неговите думи ще натежат точно толкова, колкото и твоите. Второ, само по себе си отправянето на заплахи към граждани не е престъпление. Съвсем друго е, ако се заканиш на някой полицай. Трето и последно, фермата на Гудал не е в моя район.

— Нима искаш да ми кажеш, че няма да... — започнах аз, възмутен и огорчен, но веднага млькнах, защото в кабинета влезе един от подчинените на Фанър, понесъл солидна купчина документи.

— Благодаря, Бен — кимна лейтенантът и тръсна папките в едно от чекмеджетата на бюрото си, без дори да ги удостои с поглед.

— Очевидно и този път искаш да ме зарадваш с изявлението, че нищо не можеш да направиш, за да ме предпазиш от онези убийци.

Фанър се почеса по ухото, завъртя стола си, за да може да се любува на гледката през прозореца и глухо промърмори, така както си беше с гръб към мен:

— Предполагам, че ще ми остане време и за твоя случай. Но след като парите не бяха намерени в Резович — поне според доклада на колегите от ФБР, които навремето претършуваха фермата на Гудал — не виждам с какво мога да ти бъда полезен. Ако босненските мюсюлмани продължават със заплахите да те очистят... теб или някой от членовете на семейство ти, веднага ще се намеся, за да те защитя. Но само ако успееш да ме убедиш, че именно те са хората, които ти създават проблеми.

Фанър завъртя стола, за да улови израза на лицето ми, и повтори, този път още по-натъртено:

— Нужно ли е още да ти обяснявам, че няма да допусна да се повтори кървавата сцена от миналото лято?

— Не е нужно — съгласих се аз.

— Не е трудно да се досети човек какъв ще бъде следващият ти ход — продължи да разсъждава Фанър на глас. — Първо ще се завтечеш при приятелите си във Форт Браг^[1], а после и при онези във Вирджиния^[2], за да изкопчиш от тях сведения за изчезналите милиони

на мюсюлманите. В интерес на истината, би било напълно разумно, защото, както ти самият вероятно се досещаш, аз нямам никаква информация за изчезналите пари. Но никак няма да се учудя, ако се окаже, че парите вече са присвоени от някой друг.

— Ако това твое предположение се окаже истина, нищо хубаво не мога да очаквам. Защото е абсурд този, който е задигнал двата милиона, да си признае греха.

Той сви вежди и се замисли.

— Лоша работа, Джон — промърморих аз.

— Наистина лоша — съгласи се Фанър.

След кратко колебание лейтенантът отново заговори:

— Всъщност, случи се така, че дойде при мен в много неподходящ момент. Колебаех се дали да ти го съобщя, Тайлър... Защото... за съжаление, има една доста неприятна изненада. Особено неприятна за теб!

— Щом е така, не държа да ми я съобщаваш.

— Става дума за Хектор Диас.

— Предал богу дух без заупокойна молитва.

— Изглежда, че не съвсем, макар че и ние доскоро не го вярвахме.

— Какво искаш да кажеш? — озадачих се аз и неспокойно се размърдах на стола.

— В един от последните бюлетини на ФБР се споменава нещо за този дебеловрат мексиканец. За същия, който бе идентифициран от теб и от твоите приятели от ЦРУ като Хектор Диас. Същият, за когото вестниците писаха на първите страници, че е бил убит от теб.

— Но аз наистина го убих, лейтенант Фанър!

— Да, и аз така знам. И рапортите изчетох. Но после чух нещо съвсем друго... — Той вдигна ръка, когато се опитах да го прекъсна. Последва порой от възражения: — Да, в първия миг и аз не повярвах на слуховете. Макар че какво ме засяга това? Нали онази пукотевица не беше в моя район. Хич не ме интересува кой кого е гръмнал. Но малко след като приключи онази афера ми се обади един стар познат от правителствената агенция... Не е нужно да ти споменавам името й. Той ми подшушна, че имало сериозна засечка в разследването на смъртта на Валентин Резович и на неговия мексикански бодигард.

Повече подробности за тази интригуваща новина имаше в бюлетина, който преди два дни моите хора ми тропнаха тук, на ей това бюро.

Напрегнат до крайност, аз чаках продължението, уверен, че Фанър няма да ме измъчва прекалено дълго. Лейтенантът млъкна само колкото му бе нужно, за да си оправи ръкавите, при което на дясната му китка проблесна златен браслет, обсипан с дребни диаманти — много по-скъп от часовника на лявата му ръка. Още веднъж се почеса по ухото и продължи:

— Най-лошото е това, че отпечатъците, взети от трупа, идентифициран като този на Хектор Диас, не съвпадат с пръстовите отпечатъци на лицето с това име, съхранявани в дактилоскопичната картотека на Интерпол.

Продължих да чакам развързката, но търпението ми бе на изчерпване.

— Оказало се, че отпечатъците принадлежат на Емилио Диас.

— Емилио?!

— Да, очевидно е бил Емилио, братовчедът на Хектор. Бил е по-млад, по-дребен и малко по-симпатичен от Хектор — уточни Фанър.

— По-дребен ли? — изумих се аз, като си припомних внушителната фигура на съперника ми от онази незабравима схватка на живот и смърт. Онзи тип беше по-висок от мен поне с две педи — аз съм метър и седемдесет и две. В килограмите ме превъзхождаше поне с петдесет и пет-шест, защото аз тежа само седемдесет и четири. Въпреки всичките ми тренировки по бойни изкуства той ме тръшна на пода с такава лекота, сякаш се шегуваше.

— Е, може да е бил по-нисък от Хектор само с пет-шест сантиметра и по-лек с някъде около десетина килограма.

— Но това означава, че истинският Хектор Диас тежи повече от сто тридесет и пет килограма — замислено промърморих аз. — На баща ми ще му трябва пушка по-голям калибър.

— Извинявай, какво си мърмориш под нос?

— Нищо. Нищо съществено. Но какво се е случило с Хектор Диас, след като не е бил тогава във фермата на Лорънс Гудал? След като не е бил този, който се сгърчи на пода миг след като натиснах спусъка?

— Не зная какво да ти отговоря — кимна лейтенантът. — Но съм озадачен от разкритието, че онзи касапин Хектор Диас не е мъртъв. Но

не искам да те тревожа излишно. Доколкото ми е известно, сеньор Диас още се укрива някъде из Мексико.

— Нима е избягал зад граница?

— Според моите източници, Хектор Диас е напуснал Съединените щати два дни преди ти да ликвидираш братовчед му и Валентин Резович.

— Два дни преди престрелката във фермата на Лорънс Гудал?

— Поне ако може да се вярва на Хуарец.

— А той къде е сега?

— По последни сведения, Диас не е напуснал Мексико.

— И какво от това?

— Ами след като твоите босненски приятели изскочиха от гората, логично е да се очаква, че ти няма да се зарадваш кой знае колко, когато научиш, че Хектор Диас не е мъртъв, че преживява дните си доста добре, макар и отвъд южната граница.

Замислих се върху думите на лейтенанта.

— Може би засега няма причини за тревога. Не е изключено именно Хектор да е отнесъл парите на босненските мюсюлмани. Ако това предположение се потвърди, ще бъде достатъчно само да насъскам босненците по следите на нашия стар приятел Хектор Диас. Така с един удар ще ударим два заека.

— Но това ще бъде възможно само ако мюсюлманите могат да се придвижват свободно от Щатите до Мексико и обратно.

— Точно така — кимнах аз и се надигнах от стола. Хрумна ми нещо. — Вярваш ли, че сега той е озлобен и крои планове за отмъщение?

— Кой? — попита Фанър.

— Диас. Според теб, какви са били отношенията му с Валентин Резович? Дали са били приятели, или само бизнес партньори?

— За мексиканците лоялността е нещо свято. Не забравяй, че Емилио е негов братовчед.

— Но това само може да ни помогне, лейтенант Фанър.

— Чудесно. Мюсюлманите ще ти се махнат от главата, а пък ти — от моята.

— Ще се свържа с полковника.

— Няма да е зле да ме уведомиш за неговата реакция — обади се Фанър и аз се спрях на прага. — А пък аз ще слухтя за нови сведения

относно търсенето на изчезналите пари. Но най-важното е да разберем дали сеньор Диас няма да се появи отново. — Той се усмихна любезно, като сит, охранен тигър, и се облегна във въртящия се стол, скръстил ръце зад тила си.

— Разбира се, че ще поддържаме връзка.

— Казваш го така, сякаш разполагаш с неограничени източници на информация.

— Такъв съм си аз. Не мога да си държа езика зад зъбите.

Преди да затвори вратата зад гърба си, от кабинета на Фанър долетя развеселеното му хихикане.

Хедър Патерсън подреждаше лампичките по коледната елха във всекидневната. Елхата, висока над два метра и половина, навярно изглеждаше гигантска в очите на нейния малък син Уеб. Клекнал на пода, той си играеше с коледните украшения, струпани под елхата. Хедър е доста висока и красива — шик. Цветът на косата ѝ напомня цвета на пчелен мед. Освен това е доста умна, а когато поиска, може да бъде влудяващо очарователна и мила. На всичкото отгоре притежава великолепно „Порше 911 Турбо“. Ако съм послушно момче, понякога ми позволява да се настаня зад волана, макар и само за кратко.

Най-много се тревожа за Уеб. След ужасните събития през миналото лято, когато заедно с моя Кълън и с тъща ми Етъл, Уеб също беше взет като заложник от онези убийци, момчето преживява тежка психическа травма. Водиха го по лекари, но и досега лечението напредва бавно. Хедър, която е редактор в едно детско списание, бе принудена да напусне редакцията и да работи вкъщи, за да бъде неотлъчно до сина си. Резултатите обаче не са насърчителни — Уеб остава някак вгълбен в себе си, сякаш не може да излезе от стреса. Отваря си устата само за най-проста размяна на реплики с майка си. Понякога се отпуска и пред баща си, Джейсън, както и пред още няколко души — баща ми, тъща ми Етъл Кълоуи и сина ми Кълън. Често се опитвам да погаля Уеб по главата, дори да го прегърна. За моя радост, детето не се отдръпва от мен като опарено. Дори ме изслушва, докато му говоря — също както му шепне и Дейв — тихо, утешително и ласкаво, но самият Уеб не отронва и дума. Но ако в стаята се появи

някой извън крайно стеснения кръг от хора, които Уеб допуска до себе си, той веднага отива в съседното помещение.

Хедър прави всичко, на което е способна, за да подобри състоянието на сина си, но още не може да се похвали със сериозен напредък. Бившият ѝ съпруг Джейсън, който се оказал хомосексуалист — точно поради тази причина те се разделили преди две години — вече поддържа с Хедър приятелски отношения, което се отразява много добре на сина им. За детето е много важно да усеща опора и стабилност у тях, което му вдъхва сигурност. Защото именно от това невръстното момче беше лишено в онези ужасяващи дни през последното лято.

Протегнах ръка и отметнах кичура, паднал върху челцето му, докато Уеб предпазливо наместваше миниатюрната фигурка на младенеца Исус в яслата. Детето вдигна глава. В тъглчетата на устните му потрепна плаха усмивка.

— Не спирай — прошепнах му аз. — Справяш се много добре.

Уеб не откъсваше поглед от лицето ми. Чакаше да чуе още такива насърчителни думи от мен. Усмивката му бавно, съвсем бавно разцъфтя като напъпило цвете. Хедър ни наблюдаваше, застинала до елхата с гирлянд от коледни лампички в ръка. Както бях клекнал до Уеб, аз се пресегнах към него, погалих го по главата и разроших с лявата си ръка нежните детски косици.

— Добра работа свърши днес, малкия — рекох аз и погледнах майка му.

Тя само сви рамене и се усмихна тъжно. Сякаш искаше да ми каже: „Заслужаваш отличен за усилията! Жалко, и това няма да му помогне...“. Успокоено, момчето отново се зае с подреждането на коледните фигурки, а аз станах от пода, за да надникна при баща ми отгатык, където той пък подреждаше стръкове зеленика, тананикайки си „Ела с мен на покрива“.

— Е, поне тази Коледа зелениката е както трябва.

— А ти какво си мислеше? Че няма да се справя със задачата? — сопна ми се той и запука пръсти, сковавани от артритата.

— Отивам в кухнята да сваря кафе. Имаш ли някакви предпочитания?

— Пак ли ще е от онова, африканското, от което ни поднесе за Деня на благодарността?

— От кенийското ли? Да, от същото. Да не би да искаш от кафето без кофеин?

— Иначе няма да мога да заспя до сутринта.

— Добре, печелиш. Ще бъде от онова, което е без кофеин. — Обърнах се и го оставих да си подсвирква мелодията на „Ела с мен на покрива“.

— Синко?

— Да, татко?

— Какво реши за онази работа с арабите?

— Не са араби, а мюсюлмани.

— Добре де, какво значение има?

— Ами обмислям няколко варианта.

— Докога ще ме държиш в неведение?

— Оставих съобщение на Макелрой да ми позвъни. След като говоря с него, ще те осведомя какво съм решил да предприема.

— Знаеш ли, все ми се струва, че няма да се окаже чак толкова мъчно да се надушат следите на онези пари. Какво ще кажеш да се включа в разследването?

— Нали вече ти казах да стоиш настрана! Босненските мюсюлмани не обичат натрапниците. Нито пък са склонни да делят парите си с някого. И най-важното — много са опасни. И непредвидими. Стой по-далеч от тях.

Той се накокошини като гълъб с издута от семенца гуша, но си замълча.

— Да, знам, че лесно се засягаш — кимнах му аз и тръгнах към кухнята, за да се заема с кафето.

„Как може баща ми да се справи с подобна главоблъсканица?“, мислено се запитах аз. Какъв глупак съм бил тогава...

Пред вратата ме чакаше Дейв, с гирлянд от сини лампички в ръце. Зад гърба му се полюшваха оголените клони на кленовете в предния двор.

— Ама че студ! — изпръхтя той и веднага се втурна към печката в кухнята, захвърляйки гирлянда във всекидневната. Щом се добра до кухнята, той започна да пристъпва от крак на крак и да се тупа по раменете. За миг ми заприлича на пингвин.

— Ей сега ще се стоплиш — успокоих го аз.

— Лесно ти е на теб! Нали си стоеше на топло, докато аз зъзнех в онзи кучешки студ навън. Сълзите замръзваха по бузите ми и страдах мълчаливо, само и само да зарадвам съседите си навръх Коледа...

— Кафе ще пиеш ли?

— Искан ли питане? — Той смъкна от главата си старата вълнена шапка, съблече дебелия анорак и го метна на кухненската маса.

Аз налях солидна доза кафе в любимата му чаша, която винаги го чакаше на лавицата над мивката. Подадох му я и надникнах във всекидневната, за да попитам Хедър дали ще пие кафе с нас. Тя, разбира се, ми отказа с усмивка, чаровна както винаги. Върнах се в кухнята, за да си сипя и моята доза в любимата ми чаша.

— Много е горещо — констатира Дейв.

— Нали видя, че преди малко го сварих.

— Нагласил си регулатора на много висока температура.

— Ами духай тогава!

Хедър се появи на прага, придружена от Уеб, и се зае да приготви чай за себе си и за момчето. По-късно щяха да се присъединят към нас. Уеб бе обещал да помага на баща ми да довършат украсата на елхата.

Кухнята ухаеше на прясно сварено кафе и на сладкишите, които бях приготвил, преди да пристигнат Уеб и майка му. С наслада вдишвах миризмите, когато ме сепна гласът на Дейв:

— И така, какво се оказа? Че нашият стар приятел Хектор Диас не само че бил жив и здрав, но дори го раздава баровски в родината си.

— Какво?! — изуми се Хедър.

— Ами това е най-новият сюрприз, който ни поднесе Тайлър. Не, не Тайлър, а лейтенант Джон Т. Фанър.

— Тогава... тогава кой е бил онзи здравеняк, който беше прострелян във фермата през миналия юни заедно с Резович? — попита Хедър, широко разтвори очи.

— Според Фанър — обясних аз, — става дума за по-малкия, по-симпатичния и по-млад братовчед на Хектор. Казвал се Емилио.

— По-симпатичен ли? — ахна Хедър. Много изненади й се събраха. — Как може да бъде симпатичен един убиец, който застреля Лорънс Гудал, който удари с пистолета си баща ти и ти насини лицето до неузнаваемост? Хубав братовчед, няма що!

— Е, така ми казаха в полицията.

— Но сигурен ли си, че онзи Хектор сега е в Мексико? — усъмни се Хедър.

— Поне така твърди Фанър.

— Да се надяваме, че не се заблуждава — скептично промълви тя и унило сви рамене.

Но аз не свих унило рамене — нали бях истински мъж и така нататък, макар че не ми се размина неприятната хладна тръпка.

Хедър допи чашата си и се присъедини към Уеб и баща ми във всекидневната. Оттам долитаха звуците на „Ангелите, които чуваме от небесата“. Няма друг състав, който може да създаде такова приятно коледно настроение както „Манхайм Стиймроулър“. Ако вече не сте го сторили, непременно трябва да си купите техния знаменит компактдиск „Колета витае във въздуха“! Джордж Возбърг, от брасекцията, ще ви побърка със своя саунд, а Чип Дейвис е щур на барабаните. Поддържа такъв бесен ритъм, че с думи не може да се опише. За мен поне Колета без „Манхайм Стиймроулър“ не е никаква Колета.

— Какво ще правиш с онези мюсюлмани? — заинтересува се Дейв.

— Ще се опитам да ги насоча по дирите на Хектор Диас — обясних му аз. — Но в същото време ще внимавам да не пострада баща ми, по-точно, ще го възпирам от необмислени стъпки. Защото е решил, че може да им бъде от полза при търсенето на злополучните им два милиона.

— С всичкия си ли е? Къде си вре носа?! — ядоса се Дейв.

Какъв наивник...

[1] Форт Браг (в близост до Файетвил), Северна Каролина — един от най-важните учебни центрове на сухопътните сили към армията на Съединените щати и главна квартира на специалните антитерористични подразделения, известни като „Делта Форс“. — Б.пр. ↑

[2] Лангли, Вирджиния — главна квартира на ЦРУ. — Б.пр. ↑

4.

На следващата сутрин позвъних на телефонния номер, записан на гърба на визитната картичка, която ми бе оставил едрият босненец. Никой не отговори. Не ми оставаше нищо друго, освен да се заема със следващата по важност задача — закуската.

Тъкмо бях започнал да отделям от шушулките семената на кардамона^[1], когато поршетото на Хедър с рев се зададе от дъното на алеята пред къщата. „Пак ще трябва да ѝ почиствам свещите“, казах си аз и сложих кардамона в мелачката. Когато се появи на прага на кухнята, аз вече разбивах яйцата с телена разбивачка — обичам традиционните готварски пособия. Тя ме целуна по бузата и се настани до барплота. Кръстоса дългите си крака и впери в мен изумруденозелените си очи, от което аз едва не изпуснах купата, в която разбивах яйцата. Язык за жълтъците.

— С какво си се заел?

— Нали виждаш... Чудя се какво ли ще измисли Етъл тази сутрин?

След като жена ми Тес загина преди почти една година — жертва на пиян шофьор — аз и тъщата ми Етъл Кълоуи се ангажирахме с издателския бизнес, макар и в съвсем скромни рамки. От години си мечтаех да заживея като писател на свободна практика, по-точно като автор предимно на статии и брошури за оръжията и ловната екипировка. Етъл ми помагаше за публикуването на моите непретенциозни писания. Работеше много усърдно, но често се преуморяваше и тогава ставаше толкова сприхава, че баща ми я избягваше като прокажена. Понякога и самият аз едва я издържах.

— Тя ще се занимава с децата, с Уеб и Кълън, така че ние двамата бихме могли... — Хедър млъкна за миг, послуша се да не я чуе някой и продължи: — ... макар че ако имахте поне капчица срам, можехте и мен да ме заведете в Бландуд Меншън.

Едва не прихнах от смях. „Поне капчица срам“ беше сред любимите изрази на Етъл, особено когато кипваше и ругаеше всички

наоколо. Разбитите жълтъци вече бяха наситено жълти — точно според рецептата — затова ги изсипах в миксера, добавих смляния кардамон, поставих капака и натиснах бутона. Имах една минута, тъкмо за да поставя тигана с тефлоновото дъно върху средния котлон.

— Тя отлично знае, че миналата седмица заведох Кълън да види коледната украса на Бландуд Меншън. Но такава си е Етъл. Ще вземем и Уеб, разбира се, ако склони да се поразтъпче — рекох аз, докато добавях към сместа две супени лъжици захар, почти пълна купа пресято брашно и две лъжици разтопено масло.

Хедър се приближи към мен по-плътно, отколкото бе необходимо, за да поддържа нормален разговор, и ми прошепна на ухото:

— Намислила съм как да уредя всичко, за да останем поне за малко сами. По-късно ще прибера Уеб. Освен това, Джейсън ще заведе двете момчета да гледат „Чудото на Тридесет и четвърта улица“ на сцената на Каролина Тиътър.

— И тогава ще останем сами двамата, нали? — промърморих аз и увеличих мощността на трета степен. — Какво си намислила?

— Ами да кажем... да се скрием някъде и да се държим за ръцете. — Думите ѝ бяха придружени с плаха, но обещаваща усмивка.

— Наистина ли?

Усмивката ѝ стана още по-обещаваща.

— Е, може да получиш като награда и целувка. Даже две.

Стиснах ѝ ръката.

— Но без опипване! — строго ме предупреди тя.

Третата ѝ усмивка бе тъй наелектризираща, че в кухнята веднага стана непоносимо горещо.

— Кой знае? Може пък да ти излезе късметът.

— Или моят, или твоят.

Тя се засмя и изтананика:

— „Ти си тъй суетен, толкова самовлюбен, сякаш светът се върти около теб...“

— Ще дойде времето да коментираме по-сериозно моето его, ако ми позволиш да перифразирам Карли Саймън — кимнах аз престорено сърдито, докато изсипах в нагорещения тиган смес, достатъчна за първата палачинка. А тя ме заобиколи и се зае с някои части от моята

анатомия, които няма да описвам тук, защото не се знае дали един ден Кълън няма да се добере до тези страници.

Стига ви само да призная, че успях да изгоря първите десет палачинки.

Няколко часа по-късно ние се настанихме в нейното „Порше 911 Турбо“, след като бяхме наблъскали в багажника кутиите с палачинки и бурканите с кленов сироп. Веднага завъртях волана и чевръсто поех към сградата на Бландуд Меншън в центъра на Грийнсбъро. Някога там е била резиденцията на Джон Мотли Моърхед, губернатор на Северна Каролина от 1841 до 1845 година. Сградата е била построена още през 1790 година, но първоначално е имала само по четири стаи на два етажа. Оттогава непрекъснато е била разширявана, подобрявана и дообзавеждана. Всяка година на Коледа украсяват тази сграда празнично, защото в нея се провеждат коледните балове. Любителите на традициите от миналия век са много щастливи при подобни поводи. Някои от нас, бивши и настоящи служители на ФБР и ЦРУ, също одобряват тази традиция, защото на тези балове не се изисква официално облекло. Може да се появиш дори и без вратовръзка.

Движението беше много натоварено, гъсто като петмез, затова отпуснах педала за газта, макар че бях готов в следващата секунда да го натисна още по-настървено.

— Днес си необичайно внимателен с педалите — отбеляза Хедър.

— Налага се да бъда по-предпазлив, защото още съм възбуден от спомена за преживяното.

Тя се усмихна дяволито.

— Или от закуската тази сутрин?

— Или пък от нещо друго.

— Възпроизводителната ти система успя ли да се подмлади и да разцъфти?

— О, да, и то така интензивно, че вече усещам как напъпва.

— Набъбва ли?

— По дяволите! Точно сега ли се сети някой за мен? — изругах аз, когато звънът на клетъчния ми телефон прекъсна игрилата увертюра между мен и Хедър. Или може би заключителна част.

— Аз съм — отзовах се с нежелание.

— И аз мога да кажа същото — отвърна гласът отсреща.

Беше ми познат, макар че не го бях чувал от поне половин година. А преди това не го бях слушал цели двадесет години.

За съжаление, винаги когато го чуех, това неминуемо предвещаваше беди.

— Как сте, полковник Макелрой? — поинтересувах се аз.

— Бодър, като пролетен минзухар. А ти? И при мен всичко е наред.

— Липсвам ли ти?

— Искан ли питане? — Той се засмя. — И ти ми липсваш. А сега сериозно. Какво мога да сторя за теб, момко?

— Изглежда, в петата ми се е забил още един босненски трън.

— Какво!

— Нали знаеш, че предчувствията ми никога не са ме подвеждали? — През следващите три минути му докладвах за моя разговор с едрият мюсюлманин.

— Значи затова било всичко... — Последва дълга пауза. Полковникът очевидно обмисляше новата ситуация.

— Какво всичко?

— Баща ти ми се обади. Но и досега не мога да проумея как е успял да се добере до номера на телефона ми в базата.

— Много просто. Преди месеци го записах в моя органайзер.

— Не очаквах от теб подобно лекомислие.

— Какво е искал да узнае баща ми от теб?

— Заяви ми, че искал да разбере как може да се добере до Ферон Саймънс.

Това беше едно от онези имена, за които се молех никога повече да не чувам.

— И ти какво му рече?

— Дадох му името на онзи рибарски магазин, който е по пътя към Лейк Бранд Роуд. Защо?

— По дяволите! — ядосано процедих аз.

— Какво ти става? — незабавно реагира Хедър, разположила се на съседната седалка.

— Какво става с теб? — долетя от сто и петдесет километра и разтревоженият глас на Руфъс Ърл Макелрой, полковник от армията на

Съединените щати.

— По-късно ще ти обясня — приглушено избъбрих аз в миниатюрната мембрана на клетъчния телефон. — Нужни са ми и двете ми ръце, за да не блъсна колата в някой стълб. — След тези думи прекъснах връзката.

— За какво си говориш с този загадъчен полковник? — попита Хедър.

Аз ѝ разказах накратко за неочакваната поява на мюсюлманите на сцената и за тяхното желание да им помогна при издирването на изчезналото им съкровище. Накрая споменах и за твърдото намерение на баща ми лично той да се погрижи за възстановяването на финансовото благополучие на злополучните балканци.

— Но не съм го карал да звъни на Макелрой, нито пък съм му говорил за Ферон Саймънс.

— Тогава защо баща ти е решил да открие следите на този тип... как му беше името... А, да, Ферон Саймънс?

— Защото навремето Ферон работеше за Резович като момче за всякакви поръчки. Доколкото си спомням, за пръв път пътищата ни се пресякоха, когато се отбих в магазина за рибарски принадлежности край Лейк Бранд.

— Нима допускаш, че може да има връзка между изчезналите пари на мюсюлманите и Ферон Саймънс?

— Очевидно има нещо мътно около него.

Тя се замисли за миг.

— Значи признаваш, че баща ти може да се окаже прав, като е решил да се добере до този Ферон?

— В това все още не мога да съм сигурен, но имам мрачното предчувствие, че баща ми ще загази здравата, след като е хукнал на своя глава по следите на Ферон Саймънс.

Докато форсирах бясно двигателя и още по-бясно удрях спирачките, лавирайки трескаво наляво и надясно и вбесявайки шофьорите около мен, Хедър успя да издебне един малко по-спокоен миг, за да ми зададе следващия си въпрос, който най-малко очаквах в момента:

— Впрочем, откъде познаваш полковник Макелрой?

— Срегнахме се в Корея през 1974 година.

— И какво ви свързва?

— В началото нищо. Но после го назначиха за проверяващ офицер на нашата група.

Тя ме изгледа с недоумение.

— Какво означава „проверяващ офицер“?

Аз настъпих още по-яко педала за газта и вложих цялото си шофьорско умение, но за да съчиня нещо правдоподобно, което да удовлетвори любопитството ѝ, се наложи да впрегна цялото си въображение. Защото няха право да ѝ разкривам истината.

— Ще ми отговориш ли на въпроса?

— Означава точно това, което се подразбира от това наименование.

Тя нацупи долната си устна — толкова прелестна, когато не правеше гримаси.

— Хм... Звучи ми като куче пазач или нещо подобно.

„Не е далече от истината“, помислих си аз, а на глас казах само:

— Наистина, по-точно не може да се каже.

— Защо пък да не може?

— Защото е засекретено.

— Какво е засекретено?

— Това, с което се занимавахме тогава в Корея.

— Искаш да кажеш, че още е засекретено това, с което сте се занимавали в Корея преди две десетилетия.

Кимнах, защото точно в момента бях много зает, за да поддържам сносен разговор. Имах само три секунди, за да избегна сблъсъка с пощенска кола, паркирана направо на платното. Пощаджиите никога не се затрудняваха да обременяват мозъците си с въпроса какви неудобства ще причинят на останалите състезатели в надпреварата, скромно наричана улично движение, като спират тромавите си камионетки най-безразборно, където им попадне.

Хедър остана смълчана на седалката си, замислена върху последните ми думи. Подозирах, че те никак не ѝ се понравиха.

Е, и на мен също. Това, което навремето върших за полковник Макелрой — и за добрия стар Чичо Сам — все още подхранваше кошмарните ми сънища. Нали така ни плашеха психиатрите — всичко се започва със серия нощни кошмари, за да свърши с... Тръснах глава, за да прогоня черните мисли. Точно сега няха време за тях.

За утеха подгоних поршето като обезумял.

Само след четири минути стигнахме паркинга пред магазина за рибарски принадлежности, собственост на Боби Тю. От рязкото спиране задницата на колата поднесе и гумите издълбаха внушителни дири в дребния чакъл, с който бе насипана алеята. Хедър посочи към табелите, щедро обещаващи небивал улов на запалените рибари:

— Ето там! Колата на баща ти!

А само на двадесет метра от нея съгледах и нейният собственик.

Паднал на колене върху чакъла, с капеща от носа и от устата му кръв...

Беше заобиколен от четирима мъжаги. Но нито един от тях не беше Ферон Саймънс. Единият от мъжете държеше в ръка тръбен ключ за джанти, а другият — парче от тръба.

С трескаво завъртане се освободих от сакото и изскочих от поршето.

— Носиш ли пистолет? — извика Хедър след мен.

Без да се обръщам, аз само поклатих глава.

— Ще ти е нужно оръжие!

— Не. Няма да се наложи — успокоих я аз и се завтекох на помощ на баща ми.

[1] Кардамон — индийско растение, използвано за лекарства и за подправка за ястия и напитки. — Б.пр. ↑

5.

Четиримата нападатели извърнаха лица към мен. Щом усетиха, че връхлитам върху тях, те веднага се подредиха в редица. Баща ми остана скрит зад гърбовете им, зает с бърсането на кръвта от лицето си с опакото на ръката, приклеknал безпомощно, неспособен да се изправи.

Хлапакът с парчето тръба в ръка очевидно беше водачът на бандата. Именно затова той пръв ме заговори, без да се притеснява за елементарната учтивост:

— К'во искаш бе, шибаняк?

— Стига... — изпъшка отзад баща ми. — Не съм чак толкова зле, колкото ти изглеждам. Просто ми потече повече кръв от друг път. Този безмозъчен тип ме халоса с тръбата — продължи той, като кимна към приятелчето, стискащо тръбата. — Дано нямам нещо счупено...

— Затваряй си устата, дъртако! — кресна водачът.

Аз вперих поглед в лицето му. Главата му стърчеше над моята — дангалакът стигаше до метър и деветдесет и два, но не тежеше повече от мен.

— Истина ли е това, което чух? Ударил ли си баща ми с тръбата?

— Хич не ми пука дали това котешко лайно ти е баща, или не. Знам само, че го цапардосах с тръбата. Искаш ли и ти да я опиташ, задник такъв?

— Искам, разбира се.

— К'во рече?

— Искам да я опитам. Хайде, фрасни ме с тръбата де!

Беше достатъчно висок и жилест, чевръст и подъл, за да ме подреди така, че и родната ми майка да не може да ме познае, но му липсваше едно — малко досетливост, колкото да прикрие намеренията си. Зениците му се разшириха от ярост. Леко изопна дясното си рамо назад, за да замахне с все сила. Но аз сграбчих тръбата за другия край, миг преди тя да профучи на две педи от челюстта ми и веднага я завъртях надолу. Юначагата — мъжко момче няма спор — го досрамя

да я пусне и да отстъпи две крачки назад. Опита се да я изскубне от ръцете ми, но това го принуди да се наведе надолу. Ала късно, безнадеждно късно, защото вече бях издърпал тръбата към хълбока си. Китката му се изви болезнено, а лакътят му едва не излезе от ставата. Стиснах го за китката толкова здраво, че оня изврещя, издърпах тръбата с лявата си ръка и сплесках носа му с нея. С неговата тръба по неговия нос. Той рухна на колене. Кръвта шурна от сплесканите му ноздри. Но ръцете му още бяха преплетени с моите като челюсти на менгеме. Следващият удар с тръбата премаза четирите пръста на дясната му ръка. Веднага след това се завъртях и без да отпускам другата му китка, го метнах към съседа му отляво. Здравеняк номер едно се заплете в краката на здравеняк номер две, който услужливо отскочи, за да не се стовари в краката му окървавеното му приятелче.

В този миг върху гърба ми понечи да се метне специалистът по джантите и тръбните ключове за демонтаж. Деветдесет килограма лой и кости, може би с добавка само от пет-шест килограма мускули. Нападна ме отдясно, с вдигнат тръбен ключ, твърдо решен да ми смъкне скалпа. Но аз го посрещнах с един десен прав, точно в ларинкса, а след броени секунди, за да се застраховам от неприятни изненади, го халосах с тръбата над ухото. Той се строполи като чувал с картофи. Тръбният ключ, който стискаше с толкова ярост в ръката си, се изтърколи на паважа. Съседът му още по-отдясно — да го наречем номер четири, горящ от желание да не пропусне сгодния случай се втурна насреща ми, размахвайки ръце, сякаш досега никога не бе участвал в ръкопашна схватка. За миг изпитах жал за хлапака, но си спомних какво бе сторил на баща ми. Негодникът бе съзерцавал с наслада как приятелчетата му бяха малтретирали безпомощния ми родител. Затова отстъпих настрани, с любезното намерение да не му препречвам пътя. Но в мига, в който профуча покрай хълбока ми, силно замагнах с тръбата — право в лакътя му. Навярно успях да му счупя костта, ако можеше да се съди по хрущенето. Винаги личи кога се трошат кости. Но и той ми помогна за диагнозата, защото нададе ужасяващ крясък. Застигнах го на три метра назад, паднал върху паветата, притиснал ранената си ръка към гърдите. Изритах го с все сила в дясното коляно. Отново се чу онзи сух, зловещ звук като при трошене на кости. Нападател номер четири се сгърчи на паважа, а аз се

възползвах от паузата, за да го перна с тръбата по тила и да го изпратя за дълго в царството на сънищата.

Трима вече бяха повалени.

Здравеняк номер две бе успял да изрита настрани стоварилия се в краката му дългнест предводител на бандата, след което наби маратонките си „Рийбок“ в паважа и ловко отскочи нагоре. Едновременно с изправянето, дясната му ръка измъкна от джоба на якето сгъваем нож. Острието му се оказа назъбено, с дължина около дванадесет сантиметра.

Размаха го със свистене пред гърдите си. Устните му се свиха в зловещо подигравателна гримаса. Или поне той си въобразяваше, че е така. В този миг си спомних онзи епизод от Корея, когато един сержант от армията също бе размахал подобен нож пред лицето ми. Веднага пропъдих мрачното видение. Сега трябваше да се концентрирам максимално. После щях да се занимавам със старите и по-новите спомени.

— Пусни ножа — приятелски го посъветвах аз. — Че да не се порежеш... Става най-случайно...

— Ще ти резна топките аз на теб! — кресна той.

Влагаше прекалено много жар в играта. Дали не е от онези кучета, които само лаят, без да хапят? Нищо чудно. Но все още държеше ножа в ръката си. Ако не проумея намеренията му, нямаше да успея да освободя баща си.

Онзи отсреща се разкрачи, за да е по-стабилен. Отпусна ножа покрай бедрото си и вдигна лявата си ръка пред гърдите. С дясната извъртя ножа с острието към тялото си и наведе ножа надолу. Притисна палеца си към края на дръжката, вместо да го притисне между показалеца и средния пръст. Тази хватка се нарича „саблъорска“. Стана ми интересно. Нима този хлапак бе използвал ножа си само за рязането на коледна пуйка?

Време беше да приключваме.

За да го разсея, метнах тръбата към лицето му и се втурнах след нея. Той се изви и тръбата го закачи по лявото рамо, после вдигна лявата си ръка, за да ме посрещне, преди да ме наръга с ножа в дясната право в ребрата. Но десният ми крак вече беше попаднал между двата му крака. Завъртях го надясно. В същия миг блокирах замахващата му дясна ръка с моята лява. Обърнах се и аз. Дясната ми ръка светкавично

се намести под дясната му мишница. В следващата секунда тялото му излетя над рамото ми, за да тупне по гръб върху безмилостно коравите павета. Онзи не успя дори да гъкне. Само простена безпомощно. Без да отпускам хватката си около дясната му китка, все още стискаща ножа, аз го дръпнах към себе си, за да стоваря тока на обувката си в дясната му подмишечна ямка. С все сила, за да смажа сухожилията му. Веднага се наведох и стиснах палеца му, за да го откопча от дръжката на ножа. Ножът издрънча върху паважа. Здравенякът се сви на кълбо и се опита да изпълзи по-надалече от мен. Но аз нямах намерение така лесно да се лиша от компанията му. Стиснах го през гърлото с дясната си ръка, а с лявата извих китката му. Малко го повдигнах към себе си, за да мога с лявата си ръка да хвана по-стабилно неговата дясна. Вече можех да го стисна яко за гърлото, без да обръщам внимание на болезненото пулсиране на кръвта в слепоочията си. Продължих да го стискам, докато не чух зад гърба си вика на Хедър:

— Спри! Ще го удушиш!

Задържах хватката си още няколко секунди, докато тялото му окончателно омекна, после го освободих от прегръдката си. Но той явно не можа да понесе тази раздяла, защото мигом рухна върху настилката.

— Няма. Само го приспах за малко.

Оди хвана Хедър под ръка.

— Скъпа, не беше нужно да гледаш целия този екшън.

Очите й още бяха разширени от преживения ужас.

— Ела с нас — помоли ме тя, когато баща ми понечи да я отведе към колата.

— Имам още малко работа тук.

— Ама ти какво си намислил? — запита ме тя с най-тревожната интонация, на която бе способна.

— Трябва да разбере защо тези типове са се отнесли така негостоприемно с баща ми.

— И какво ще сториш, ако откажат да разговарят с теб?

Сведох поглед към смълчания квартет, изпонагръшкан в окаяни пози на паважа.

— Ще разговарят. Сигурен съм.

— Да не си посмял да ги нараняваш повече! — задъхано изрече тя, готова да изпадне в истерия.

Това вече ме вбеси. Импулсивно пристъпих към нея, но се спрях на третата крачка. Обърнах се и посочих към Оди.

— А него не го ли нараниха, Хедър? Погледни добре баща ми. Как мислиш? Порязал се е при бръсненето тази сутрин ли? Знаеш ли какво щяха да сторят с него тези негодници, ако бях закъснял само с десет минути? За него трябва да си загрижена, а не за тези чували с лайна. Трябва спешно да го заведеш в болницата.

Погледнах Оди и попитах:

— Ключовете в колата ти ли са?

Той поклати глава, измъкна от джоба си връзката и я подхвърли към мен.

— Синко, аз само се отбих в този магазин, за да проверя дали някой наскоро не е зървал Ферон Саймънс. Но на тези хлапаци не им допаднаха моите въпроси и на свой ред веднага започнаха да ме разпитват. Казах им, че още имат жълто около устата, а те ме сграбчиха и ме повалиха на земята. Удариха ме няколко пъти. Успях и аз да цапардосам единия, но бяха прекалено много за мен.

— Преди десетина години нямаше да се нуждаеш от ничия помощ — отбелязах аз.

Той се усмихна въпреки разкървавената си уста. Тъжна, беззъба усмивка, защото протезата му беше скрита в джоба му.

— Чудя се само защо са толкова загрижени за онзи Ферон — промълви Оди.

— Решил съм на всяка цена да се добера до скривалището му. Започвам търсенето веднага след като ти и Хедър потеглите към болницата.

— Тайлър, моля те... — отново се намеси Хедър.

Погледнах я в очите.

— Погрижи се за татко — промърморих аз недоволно и кимнах към баща ми.

— Да, най-добре ще е да тръгваме — съгласи се Оди. — Внимавай, синко! Един от тях се разшава.

Докато се качвах на поршето на Хедър, аз се обърнах, за да проверя кой точно се беше разшавал.

Здравеняк номер три се поразмърда, но съвсем невинно, опитвайки се да разтрие натрошеното си коляно със здравата си ръка. Но не успя, защото получи още един удар по ръката. Останалите юначаги лежаха проснати в несвяст. Може би само главатарят им скоро щеше да се окопити, но явно още не осъзнаваше какво го бе сполетяло — него и цялата му свита.

Коленичих край номер три, но той дори не ме удостои с поглед, толкова беше сдал багажа. Най-после успях да привлека вниманието му. Как нямаше да го привлека, като сграбчих с шепата си ухото му и без капка нежност завъртях едрата му кратуна към мен. Късите изречения, които процедих на педя от носа му с леден тон, окончателно го свестиха:

— Сега ме слушай внимателно. Много внимателно! Защото няма да повтарям. Ще ти задам няколко въпросчета, а ти ще отговаряш бързо и честно. Иначе ще отпоря това ухо и ще ти го завра в пазвата! Нещо неясно?

Отпуснах леко ухото му, за да може поне да кима. Ала той остана вцепенен. Но това беше за добро. Колкото по-изплашен беше, толкова повече работа можеше да ми свърши. Можеше дори да не се наложи да го осакатявам допълнително.

— Първи въпрос: познаваш ли Ферон Саймънс?

Онзи кимна едва-едва.

— Виждал ли си го напоследък? Да кажем, от седмица насам.

Той се замисли, но накрая поклати глава. Предпазливо, за да не изгуби ухото си.

— А знаеш ли къде се крие?

Още едно кимване.

— Е? Къде?

Пое си дълбоко дъх, но бавно, на пресекулки:

— Сега е при майка си, в Енгълхард. Тези дни ще ходи на лов за диви свине в землището на Ройс Ръклин.

— В Тейлърсвил?

Трето кимване, ала този път придружено с болезнена гримаса. Как иначе, като бях удвоил стискането на пръстите си, за да ускоря мисловната му дейност.

— Хм... Ловът на глигани в имението на Ръклин е скъпо развлечение.

Онзи преглътна сухо, сетне още веднъж. Трябваше да изчакам кльощавата му адамова ябълка да се върне на мястото си.

— Ферон трябваше да пристигне тук след няколко часа, за да се оправим с парите.

— Така ли? За много пари ли става дума?

— Тц. Цяло лято той се разтакава от единия до другия край на щата, за да пробва късмета си. Има се за голям ловец. Даже си купи само за сафаритата нов джип, от най-мощните, „Додж Рам V-8“. Пазеше го като зениците си... да не би да се одраска преди първия лов...

— Тогава защо ти и твоите апапи решихте да обработите баща ми?

Изчаках поредицата от мъчителни въздишки да секне.

— Ферон ни рече, че тези дни може да цъфне някой непознат и да започне да души и подпитва за него. Рече ни още да го понатупаме, а той после щял да се разправя с него.

— А каза ли кого очаква?

— Тц. Само ни подхвърли, че щял да бъде някакъв тлъст мексиканец.

— Нима баща ми ти прилича на мексиканец?

Онзи трескаво поклати глава.

— Баща ти засегна с приказките си шефа. А шефът никак не обича да го дразнят с тъпи въпроси, нищо че не е мексиканец.

Смръщената ми физиономия така го сплаши, че той веднага си спомни колко кости вече му бях потрошил. Тъпоумното копеле реши, че сега е моментът да се стърчи от болка. Не беше сигурен какво съм решил — да му кльцна ухото или да му сплескам и другия лакът.

Но аз го изненадах, като посочих към здравеняк номер едно.

— Този ли е шефът?

Онзи веднага кимна.

Вгледах се в номер едно, който се въргаляше на паважа сред локва кръв, преди да продължа:

— Добре. Сега ме слушай. Отивате в болницата, за да ви закърпят, а после събираш приятелчетата си и веднага напускате Грийнсбъро. Защото лошо ви се пише, ако отново ви засека някъде наблизко. Ще ме ядосате истински, а тогава ставам много по-лош.

Той кимна послушно, напълно съгласен с мен.

Изправих го на крака.

— А, да, има още нещо.

Той вдигна вежди и се напрегна, за да не пропусне нито една дума.

— Ако утре или след ден-два потегля към Тейлърсвил и не заваря там Ферон Саймънс, ще те открия, рано или късно. Теб и твоите приятелчета. Дори и ако се укриете в Руанда. Разбра ли?

Последва кимване, изпълнено с разбиране.

— Знаеш ли къде се намира Руанда?

— Не, ама туй хич няма значение. Няма да съобщавам на Ферон. Нито ще му каже някой от моите хора. — Той кимна към изпонатръшканите си приятелчета.

— Обещаваш ли?

— Проклет да бъде, ако не стане така!

— Ще го запомня — заканих се аз и го оставих да ближе раните си.

6.

От половин час висях в коридора пред спешното отделение на болницата. Крачех нетърпеливо, пет крачки напред и още толкова назад. Спирах само за да отпия от кафето, вече изстинало и блудкаво, каквото може да получиш само в някоя от държавните болници. Но въпреки че бях изпил шест чаши, още не можех да се съживя. Хедър седеше на пейката до отсрещната стена на коридора и старателно избягваше погледа ми. Е, добре, щом така е решила...

От превързочната се показва едно момиче с гипсиран крак. Поддържаше я доста по-възрастен мъж, вероятно баща ѝ. Двамата бавно се отдалечиха към дъното на коридора и там завиха надясно, към рентгена.

Отсреща Хедър запали втората си цигара откакто се бях появил в коридора. Лош навик, който бе придобила напоследък, макар и да твърдеше, че се съпротивлява упорито. Засега съпротивата ѝ срещу цигарите нямаше успех. Замислена за нещо свое, тя вдигна глава и изпусна дим към тавана.

— Господин Тайлър Ванс? — промърмори зад мен една от болничните сестри, с вид на погребален агент.

— Да не би да е умрял? — сепнах се аз.

Тя се нацупи демонстративно. Очевидно не оцени шегата ми. Може би този път бях попрекалил.

— Раните му изискваха петнадесет шева. Но след малко ще го изкарат навън.

Не си позволих повече коментари, само кимнах признателно.

Сестрата се обърна, но преди да се отправи обратно към залата, се поколеба, спря се, сви устни и добави засегнато:

— Вашият баща се оказа много несдържан. Ругаеше като хамалин.

— Наследил го е от майка си — пророних аз с още по-засегнат тон. — Заченала го е на палубата на кораба „Мейн“.

Сестрата ме дари с унищожителен поглед, който би изпепелил всеки мъж, по-дребен на ръст от мен.

Най-после се разтвориха двете крила на вратата към операционната и оттам се показва моят родител, натоварен на инвалидна количка, тласкана от най-миловидната сестра в целия щат. Предишния път, когато бе посетил болницата — това за съжаление не беше много отдавна — също беше извадил късмет. На някои винаги им върви и им се падат най-очарователните болногледачки. Младичката сестра дотътри количката до пейката, удостои ме с усмивка, от която ми изтръпнаха крайниците, след което се обърна и бавно се отдалечи.

Татко се опита да се усмихне, но пресните шевове не му позволиха. Махна ми с ръка да се доближа до него. Аз се наведох и той прошепна на ухото ми:

— Откри ли нещо около онзи тип Ферон? — поинтересува се баща ми.

— Да.

— Е, и какво?

— Сега бил зает с кампанията си. Натискал се да го изберат за кмет на Стъмпи Пойнт.

— Винаги е бил хитрец.

— Така е. Добре, ако ти кажа какво успях да надуша, ще ми обещаеш ли да не се впускаш в прибързани разследвания?

— Никога не съм предприемал прибързани разследвания. Искях само да узная нещо за Ферон, но не очаквах, че ще имам такива неприятности. И ти ли имаше проблеми с онези побойници?

— Не. Не мога да се оплача от момчетата. Държаха се много кротко. Но ти допусна сериозна грешка, като не сподели с мен намеренията си сам да разнищиш загадката.

— Добре, добре — заклати глава баща ми. На лицето му, пребледняло след болезнените манипулации, внезапно се появи израз на разкаяние. — И така, какво успя да откриеш?

— Моят осведомител ми подшушна доверително, че Ферон сега бил тъпкан с пари. Затова напоследък решил да се прави на велик ловец и обикалял неуморно ловните полета на щата. Научих, че след два дни ще бъде на лов за глигани в имението около Рокитоп.

— Но това ще се изясни окончателно само ако посетиш Тейлърсвил, така ли? Ще отидеш ли там?

— Налага се да прескоча.

— Тогава и аз идвам с теб.

Поклатих глава укорително.

— Не. Ти ще си останеш до печката, у дома.

— Ще видим. — Той погледна към пейката на отсрещната стена, където госпожица Патерсън внасяше своя скромен принос към замърсяването на околната среда. — Между другото, синко, крайно време е да предприемеш нещо, защото Хедър е много разстроена.

— Да не се шегуваш?

— Много е зле. Нали я виждам. Нервите ѝ са опънати до крайност. Какви са твоите намерения спрямо нея? Сериозни ли са? Или си решил да се позабавляваш с горкото момиче за кратко, а после...

— Нищо чудно точно така да стане.

— Тогава трябва да събереш кураж и да ѝ го кажеш в очите.

— Какво да ѝ кажа?

— Че понякога си бил принуден да постъпваш по-грубо.

— За Корея ли намекваш?

— Аха.

— Татко, нима си забравил, че всичко около онази операция все още е засекретено? Ще бъде нарушение на всички...

— Засекретено? — сърдито изпуфтя той, но лицето му веднага се сгърчи в болезнена гримаса. — Това беше преди толкова много години. Нима се опасяваш, че тя ще се раздрънка пред някого? Това момиче те обича, но днес следобед ѝ се наложи да те види в съвсем друга светлина. Нищо чудно, ако го запомни за дълго. Ако искрено си привързан към нея, длъжен си да ѝ помогнеш да преодолее този шок. Е, ако не си, това вече е съвсем друга работа. Но като твой баща съм длъжен да те предупредя — ако не ѝ обясниш какво става, може да я изгубиш и после да съжаляваш горчиво.

Почти беше прав.

— Решението ще вземеш ти — обяви накрая баща ми и с това прехвърли проблема в скута ми, където, без съмнение, му беше мястото.

— Изпрати я до дома ѝ с нейната кола. Аз мога и сам да се прибера — обади се баща ми.

— Сигурен ли си, че ще се справиш? Да не си омаломощен от упойките?

Той изпръхтя недоволно.

— Никакви упойки не ми сложиха! А сега, да се измитаме по-скоро оттук.

Моят старец е костелив орех. Преживял е толкова много.

— О, по дяволите! Ето че се подви и Етъл! — изруга той, посегна към ръкохватката и припряно завъртя количката.

После още веднъж натисна лоста надолу, но вече не чак така паникьосано.

Нямаше как, оставих го в ръцете на Етъл.

7.

Излегнат в широкия люлеец се стол от кленово дърво, разположен в ъгъла, аз следях с поглед как Хедър неспокойно пристъпва от едната до другата стена на стаята. От камината до дивана, като винаги заобикаляше внимателно масичката за кафе, отрупана с детски списания и комикси. Щом стигнеше до дивана, Хедър се обръщаше кръгом, точно на едно и също място, като гвардеец от кралската стража, за да продължи към дългата маса за хранене, столовете около която бяха с шарки, наподобяващи пролетни цветя, в тон с десена на дивана.

Ето че започна поредният тур до отсрещната стена.

Върху масивната дъбова маса беше поставила нощна лампа — драгоценен антикварен екземпляр от миналия век, както и фотография в рамка на моя милост. По този фотопортрет не се виждаха драскотини — следи от обстрелване със стрелички. Или поне засега портретът не беше използван като мишена на нейния гняв. Широкият екран на телевизора на Хедър пръскаше синкаво сияние в просторната всекидневна. На екрана течеше поредното интервю с популярна кинозвезда.

От цигарата в ръката ѝ се виеше тъничка струя синкав дим към тавана, макар Хедър прекрасно да знаеше колко силно ненавиждам този неин навик. По принцип тя не си позволяваше да пуши във всекидневната, и то не само за да предпазва все още незасегнатите от глобалното замърсяване бели дробове на Уеб. Издиша една тънка струйка дим и закрачи нервно към отсрещната стена. Щом стигна до непреодолимото препятствие, Хедър пусна следващата струя, обърна се и пое в обратната посока. Виждах едва ли не нагледно как дробовете ѝ почерняват при всеки кръгом.

— Дали да си тръгна? — гласно се запитах аз. — Не искам да ме обвиняват после, че съм съпричастен със самоубийството ти с диагноза рак на белите дробове.

С гневен жест тя смачка угарката в пепелника, след което кръстоса ръце пред гърдите си, за да ги спре да не посегнат към следващата цигара. И отново закрачи напред-назад, но този път с още по-припряна и вбесяваща нервност.

— Вече е прекалено късно да се опитваш да промениш нещо. Защото ти си причината да не съм на себе си.

— Не съм те принуждавал да пушиш цигара след цигара.

— Не, не си, но след преживяното вчера следобед още не мога да се окопотя. И всичко това, благодарение на теб!

— Готов съм да ти се извиня, ако от това ще ти олекне. Длъжен бях да откроя баща си, преди да му се е случило нещо ужасно... нещо, пред което лекарите от болницата да вдигнат безпомощно рамене. Нима не разбираш, че ако се бях забавил още малко, последиците може би щяха да бъдат необратими. Вярваш ли, че ако бях помолил онези хлапаци да го оставят на мира, щяха да ме послушат? Та те просто не ми дадоха друг шанс. Какво друго ми оставаше, освен да ги понатупам здравата?

Тя се закова на място, вперила поглед в лицето ми.

— Да, понатупа ги, но точно заради това сега съм така разстроена. Защото го направи, без да ти мигне окото.

Хедър се отпусна на дивана, с явното намерение да остане в най-отдалечения от мен ъгъл на всекидневната.

Продължавах да се клатушкам на стола, докато отпивах от изстиналия чай.

Прехапала устни, Хедър продължи да предъвква мислите си:

— Никога не съм виждала нещо подобно. Дори и в най-кървавите, най-жестоките екшъни на Чък Норис. Когато пристигнахме там, първо си помислих, че се опитваш да ги сплашиш, да ги склониш да освободят баща ти, та затова се държиш толкова наперено. И в същото време някак си... не ти пукаше. Никак не изглеждаше изплашен, но тогава си казах, че това е хитър номер, за да спечелиш ценно психологическо предимство. Кой не би се изплашил, когато насреща му се изправят четирима яки мъжаги, двама от които размахват нож... или парче стоманена тръба пред лицето му? А ти точно тогава се впусна във вихъра на боя... — Тя замлъкна. Раменете ѝ потръпнаха. — Искам най-после да разбереш, Тайлър, че след всичките ужасии от миналото лято вече не мога да понасям сцени с

размяна на удари в зъбите и други подобни жестокости! Но не, този път ме ужаси не толкова размяната на удари под и над пояса, колкото нещо друго. Знаеш ли кое ме сепна най-силно? Ужаси ме начинът, по който ти си проправи път сред онези типове. Като топка за боулинг, която поваля кеглите отляво и отдясно. Не само че не ти трепна дори окото — поне от страх, че ще те осакатят в следващата секунда. Не, ти въобще не показва никакъв признак на емоции. Напълно безчувствен, като някакъв всяващ смъртен ужас робот. Дори гняв не бе изписан на лицето ти. Та даже Джеймс Бонд изглежда по-симпатичен и някак си по-човечен на екрана, когато пребива от бой поредния негодяй. Но не и ти, Тайлър.

Тя млъкна и се вторачи в мен. Очевидно беше мой ред да внеса оживление в разговора, затова заговорих, макар и с нежелание:

— Джеймс Бонд е герой от филмите. Но в живота не става така, Хедър. В реалния живот не ти е позволен луксът да изпитваш каквито и да било емоции, дори да става дума за задължението да победиш на всяка цена. Не желанието, а *задължението* да победиш. Да победиш на всяка цена! Защото ако си позволя да изгубя контрол върху тялото, сетивата и мозъка си дори и само за частица от секундата, още в следващия миг може би ще съм мъртъв. Или... или пък ще изгубя битката, в която залогът сме ние тримата — ти, баща ми и аз...

— Но откъде си усвоил тези похвати? В колко битки си участвал, за да овладееш това смъртоносно... изкуство? Как можа да повалиш четирима яки млади мъже за три-четири секунди?

— Те не бяха толкова яки, колкото изглеждаха на пръв поглед, Хедър. Бяха най-обикновени главорези. Плиткоумни улични биячи, нищо повече. Това, естествено, не означава, че ако ме бяха победили, щеше да ни очаква нещо друго, освен да лежим сега и тримата в операционната в спешното отделение. Нима онези негодници ти изглеждаха яки и опасни? Не. Опасен е Дейв. Макелрой също. Дори и баща ми навремето беше доста добър в схватките, макар че никога не е бил професионалист.

— Някой от тези мъже би ли могъл да се справи с онези биячи?

— Дейв със сигурност щеше да им види сметката. Може би и Макелрой... Е, за него не съм съвсем сигурен. Но опитът сам по себе си не е достатъчен. Необходимо е също да си мотивиран да ги победиш на всяка цена, да си настървен да се биеш... до смърт.

— Като теб? Нима изгаряше от желание да ги победиш, Тайлър?
Предпочетох да замълча.

— Как стана така, че си такъв — як, жилав и настървен за битки до смърт?

Още по-безмълвно мълчание от моя страна.

— Тайлър, трябва да знам какво става с теб!

— Защо?

— Как така защо? Защо ли? Защото вчера ти беше неузнаваем, напълно чужд и различен от мъжа, който се надявах един ден да бъде за моя син образец за подражание. От мъжа, от който дъхът ми секна още в първия миг, когато се появи пред погледа ми. Този нов, непознат Тайлър Ванс ме плаши. Всява ужас у мен. Може би ще се успокоя, ако ми обясниш защо се превърна за броени секунди в машина за изстребване на себеподобните.

Замислих се, като трескаво изброявах всички „за“ и „против“. От една страна, Хедър заслужаваше да узнае истината, но от друга... никак не ми допадаше алтернативата да се озова в затвора в Левънуърт.

Господи, в каква каша се забърках!

— Ако ти разкажа всичко, не е изключено да пострадам, и то сериозно...

— С властта?

Аз само кимнах, замислен за нерадостната перспектива.

— Нима се опасяваш, че ще го издрънкам пред някого? И защо ще го правя? А може ли някой да докаже, че съм го научила именно от теб? Преди колко време си се занимавал с операции, определени от правителствените служби като строго секретни?

— Приблизително преди двадесет години.

— В Корея?

Още едно кимване от моя страна.

— Сигурен ли си, че нещо, станало преди толкова години, все още е засекретено?

— Можеш да бъдеш сигурна, че е точно така! — отсякох аз. — Защото това, което съм вършил, не е съвсем законно, поне според принципите на международното право. Беше неизбежно, но въпреки това, ако се разчуе, ще предизвика най-малкото единодушното неодобрение сред представителите на цивилизованите нации. Ако стигне до медиите, ще се вдигне страхотна шумотевица. Незабавно ще

се намесят защитниците на гражданските права и всякакви други свободолюбиви организации.

— Да не би да си въобразяваш, че в моя клозет се укрива репортер от новинарската емисия на втори канал?

— Не. Но какво ще стане, ако ние с теб си...

— Какво? — Хедър ядосано тръсна глава. — Ако скъсаме отношенията си? Нима допускаш, че притежавам толкова низък нрав, че да се втурна да те тикна зад решетките, ако в един прекрасен ден ми заявиш, че повече не желаш да се срещаш с мен?

— Когато човек охладнее към някого, често е способен на постъпки, които никога не би си позволил при нормални отношения.

— О, не! Ти май наистина си мислиш, че имам низък нрав.

Почувствах се крайно неудобно. Нещо повече.

— Тайлър! — Тя се размърда върху дивана. — Забрави ли, че спасих живота на Кълън? Нима си въобразяваш, че съм способна да изпратя баща му в затвора? Е, щом е така, повече не се познаваме с теб!

Нямаше как. Неизбежно беше да поема риска.

— Длъжен съм обаче да те предупредя, че ако споменеш на когото и да било, независимо от причината да постъпиш така...

Тя ми се усмихна мило, за да ме увери, че мога да ѝ имам пълно доверие.

Не ми оставаше нищо друго, освен да си поема дълбоко дъх, преди да започна дългия си разказ.

За избиването на нашия взвод. По-точно за клането. За ужасяващата гледка на измъчените американски пленници. За суровото възмездие ние ликвидирахме десетки вражески войници от армията на Северна Корея...

За срещата ми с Макелрой през онези мрачни и жестоки дни, за парализиращото разсъдъка озлобление, което тогава ме бе обзело...

За това как ме изпратиха в Тайланд, за свръхинтензивните тренировки в изкуството да убиваш с един замах. Най-много с два...

За самотното патрулиране, за дебненето в гъсталаците...

За убийствата от засада...

За всички убийства...

О, господи!

Не, невъзможно ми бе да ѝ обясня колко се срамувах заради тогавашните ми „подвизи“.

Докато ѝ разказвах всичките тези ужасии, Хедър се свлече от дивана и седна на пода до мен, в краката ми, после се премести в скута ми, за да погали косата и лицето ми. В прекрасните ѝ очи видях сълзи, страх, гняв, обида, мъка. И съчувствие. Защото не успях да прикрия болката си, макар че ѝ говорех за отдавна минали събития. Отдалечени на светлинни години от нея, от тази стая, от този живот. От Кълън. Тя ме бе принудила да се потопя отново в онзи ад, в най-мрачния период от моето минало, където никога не исках да се завръщам, за нищо на света...

Когато най-последно млъкнах, изчерпан и омаломощен от връхлетелите ме кошмари, Хедър ме целуна нежно по бузата, после по ухото, по врата... Притисна ме към облегалката, пое ръката ми в своята... Погали я... Отново ме целуна, този път по устните, с което окончателно ме върна в настоящето.

— Съжалявам, Тайлър. Така ми е жал за теб... — промълви тя.

— Ти си заслужи правото да узнаеш истината.

— Но това е нечовешко! Да живееш с такива ужасни спомени! Как си могъл да издържиш?

— Понякога и аз не мога да си го обясня. Ако няхах Кълън, може би нямаше да издържа. Е, и Тес ми помогна.

— Тя някога интересувала ли се е от миналото ти?

— Не. Никога.

— Безкрайно съжалявам, Тайлър...

— Няма за какво.

— ... че си бил принуден да изживееш всичко това.

— По-добре ще е да го забравим. Да го погребем.

Тя ме прегърна страстно и ме притегни към себе си, за да ме задържи за дълго така. Не усетих как се озовах на пода, в прегръдките ѝ.

За да ме върне отново такъв в състоянието, в което бях преди началото на този кошмарен разказ.

8.

Тейлърсвил е само на два часа път от Грийнсбъро. Достатъчно е да потеглите на запад по федералната магистрала I-40, да стигнете до Стейтсвил, а там да отбиете колата си в северна посока, по щатско шосе 90, Северна Каролина. Теренът там е силно пресечен, защото неуморно се редуват хълм след хълм, при това осеян с дървета, чиито листа окапват още при първия повей на есента. Кое то никак не ми харесва, защото винаги са ме потискали унилите пейзажи, лишени от животелна зеленина. Поне моето миниатюрно „Субару Импреса“ не ми създаваше никакви ядове, защото напредваше послушно по шосето. Е, не можеше да се сравнява с онази „Тойота Супра“, която карах до миналата пролет, преди да бъде надупчена от куршумите на бандитите. Как можеше субаруто да съперничи на тойотата, след като тойотата притежаваше шест цилиндъра, турбодвигател и безброй конски сили, докато субаруто се задъхваше по стръмното със своите четири цилиндъра. Оставаше ми поне утехата, че ако някоя красавица се претраши да пътува с моето „Субару Импреса“, няма да се страхува за живота си, освен ако аз не реша да се превъплътя в ролята на състезател от Формула 1. Все пак тази скромна рожба на японското автомобилостроене, само с две врати, притежава поне едно предимство пред претенциозната „Тойота Супра“ — субаруто е по-леко с половин тон. И неговите сто тридесет и пет коня са му достатъчни, за да изпълнява покорно нарежданията на собственика си, без да се плаши от дъжд или сняг, от кал или пясък.

Може би ще ме попитате защо реших да свърша една работа, обещаваща да ми донесе само петнадесет хиляди долара, като използвам кола за петдесет хиляди долара. Още повече че миналата пролет също излязох да се поразходя с върната си тойота, която беше по-старичка, но не по-малко яка и освен това с двигател, непробиваем за куршуми — поне според уверенията на производителя. Е, впоследствие не се оказа напълно непробиваем, но нека да не издребняваме. Госпожица Нели, която винаги се е нагърбвала с моите

автомобилни застраховки, в първия миг помисли, че се майтапя с нея, когато ѝ докладвах за пораженията, които бе понесла тойотата. Наложих се още няколко минути да я убеждавам разгорещено в правотата на твърденията си, след което тя ядосано тръсна глава и започна да размахва като ветрило вестника, оставен на бюрото ѝ. Също като мама навремето в църквата, когато ни водеше със сестра ми на неделните служби в най-горещите летни месеци. Когато лицето ѝ най-сетне възвърна цвета си, госпожица Нели ми махна с ръка да млъкна и затрака по клавиатурата на компютъра.

Но аз я спрях с думите, че не искам никаква компенсация от японския производител. Исках само повече да не сядам зад волана на нито една „Тойота Супра“. Нито пък исках да ми предлагат в замяна някакъв друг модел с автоматични скорости.

Госпожица Нели ме нарече „специален случай“ и точно така ме картотекира в паметта на компютъра — също японски, но от друг производител — защото я бях раздразнил с претенциите си относно скоростната кутия — само аз не съм бил узнал, че „Тойота“ отдавна свалила от своите конвейери всичките си турбомодели с ръчно превключване на скорости.

Така става, когато на човек му е писано да не му върви.

Тогава хванах Кълън за ръката и го поведох към автомобилите, подредени като за изложба на паркинга пред сградата. След като се помотахме около половин час, най-накрая се спряхме пред един скромен „Форд Мустанг Кобра“, с пет скорости и триста и пет коня — почти толкова, колкото се спотайваха под капака на супрата. Уви, седалките на кобрата се оказаха по-теснички от тези на супрата. Така се получава, когато скромните американски производители дръзват да не спазват непоклатимите японски стандарти. Този форд отстъпваше на супрата и по още нещо — задницата не беше достатъчно стабилна и леко занасяше при остри завой, когато човек си позволява да натисне почти до края педала за газта. Кълън винаги се въодушевява, ако форсирам двигателя точно преди да вляза в поредния завой, но кой знае защо консултантите в автомобилните салони не споделят възторга му.

За моя изненада се оказа, че дилърът на „Форд“ в Грийнсбъро продава и модели на „Субару“. Докато бледият продавач ме

развеждаше из салона, Кълън зърна скромната „Импреса“, смълчана в своя ъгъл в очакване да бъде забелязана.

— Виж каква сладка количка! — изкрещя Кълън и се затича към нея. — Хайде да я пробваме!

— Готово! — веднага склоних аз, без дори да я огледам както се полага. — Наистина, защо пък да не извъртим едно кръгче по междуцатската магистрала?

Заряхме на паркинга олдсмобила на Етъл, с който бяхме пристигнали — огромен като къща на милионер, стар като вица за синия слон и с непрекъснато капещ картер. Какво да се прави, на харизан кон зъбите не се гледат, нали?

— Вярваш ли, че наистина е бърза? — попита Кълън.

Момчето ми открай време се прехласваше по високите скорости. В следващата секунда Кълън вече беше до субаруто и подритваше гумите му.

— Е, синко, не е като болидите от Формула 1... — въздъгнах аз. Но вече бе прекалено късно. Кълън се промуши през вратата и се настани на задната седалка.

Оказа се, че субаруто харчи само два литра и две десети. Е, все пак не беше като онези шумно рекламирани нови модели, при които консумацията спадаше до литър и осем десети на сто. Имаше още едно предимство: въпреки автоматичните блокировки, азиатският дребосък ускоряваше до сто километра в час за по-малко от десет секунди, при това преди да е изминал повече от десетина километра. Лично го проверих, с помощта на моя безупречно точен хронометър „Камеро“. Цветът му също беше приятен — металик, в онзи загадъчен нюанс, наричан от дизайнерите „карибско зелено“, напълно задоволяващ изискванията на хора без развинтено естетическо въображение, каквито бяхме Кълън и аз.

Свит на задната седалка, вторият продавач се бе вкопчил в дръжката с вид на пасажер на презокеански лайнер, който едва сега е открил, че страда от морска болест и естествено дълбоко се разкайва, че така лекомислено е потеглил на път през безбрежния океан с двама кандидати за щатската психиатрична клиника. Първият се бе оттеглил под някакъв благовиден предлог, защото след първата разходка — пократка, но затова пък по-динамична — лицето му съвсем бе преbledняло. Та този, вторият, ни подсказа за още една от екстрите на

серията „Субару“ — моделът „Импреса“ бил с четири самостоятелно задвижващи се колела.

— Значи е комбиниран, с предно и задно предаване?

— Точно така — процеди през тракащите си зъби представителят на „Форд“, по съвместителство и на „Субару“, докато се клатушкаше ожесточено ту наляво, ту надясно, защото аз реших начаса да се уверя по емпиричен път в достоверността на твърдението му. За което той, естествено, вече дълбоко съжаляваше. Ако имаше поне капчица разум, щеше да ни го съобщи едва след като се добере до канцеларията, зад бюрото си, отрупано с гаранционни сертификати.

— А ще може ли да нагазва смело в най-дълбокия сняг?

— О, да! Като вълците от Скалистите планини.

Кълън се извърна към него и му се ухили. Мога да се обзаложа, че на продавача усмивката на Кълън му се е сторила като усмивките на вълците от Скалистите планини.

След което синът ми ме изгледа умолително.

Така че купих субаруто. Кой родител може да устои на умолителния поглед на единствения си наследник?

Но после се отбихме при моя стар приятел Гарсън Райс в магазина на „Тойота“ с молба да ни пусне заявката за един от най-новите модели — „Тойота Такома“, 4×2, бяла, не с две врати като субаруто, а с четири, с пет скорости и със стереоуредба, която може да притъпи всичките ти нервни окончания за броени секунди. Според данните от каталога, подобреният V-образен инжекционен двигател с почти двеста конски сили ще гарантира напълно прилична скорост независимо от терена. С такъв звяр няма да се червиш от срам пред съседите. Освен това, сигурен бях, че Етъл ще бъде във възторг от новата „Тойота Такома“.

Баща ми обаче не бе толкова въодушевен.

— Защо са ти две коли? Глупаво е. Не можеш да караш и двете едновременно!

— Но те ще си изплатят парите, татко, дори и със застраховката отгоре. Освен това, така никога няма да остана на сухо. Забрави ли какъв номер ми погоди старата ни „Тойота Супра“?

— Ще видиш, че съм бил прав — кисело измърмори баща ми, но прибра ключовете в джоба си, за да изпробва тойотата. Върна се чак след един час, ухилен до уши.

— Е, какво ще кажеш? — попитах го аз.

— Страхотна е!

— Много е бърза, нали?

— Направо нямам думи!

— Е, тогава е време да потегляме.

Той се настани зад волана на новата кола и изчезна по пътя, преди аз да успея да потегля със субаруто.

Затова днес той се радва на удобствата, които му предлага великолепната „Тойота Такома“, докато аз и Кълън, свит на седалката до мен, се задоволяваме с доста по-скромното „Субару Импреса“. Но това нямаше да ни попречи да тръгнем по следите на господин Ферон Саймънс.

В далечината най-после се показа Тейлърсвил и аз веднага насочих субаруто към ловния резерват Рокитоп, прочут в целия щат с неограниченото предлагане на диви свине — за радост на запалени по лова младежи от по-богати семейства. Тук се струпваха ловци от четирите краища на Щатите, за да отстрелват обезумелите от преследването глигани под вещите наставления на Ройс Ръклин. За тази привилегия те му брояха по триста долара на парче. Повечето от клиентите на Ройс твърдяха разпалено, че изпадали в захлас от съпротивата на дивите свине, които кой знае защо непрекъснато избягвали точно тези пътеки, където имало засади. Но така ловът ставал още по-интересен. Ако се съдеше по разказите им, преживяването било много опасно, смъртно опасно и затова още по-вълнуващо, направо незабравимо, и си заслужавало накрая да бъде полято с каса бира в компанията на другите момчета от групата. Но истината бе много по-прозаична — за да не се охарчва за застраховки при нещастни случаи, в най-предпочитаните от ловците зони Ройс Ръклин предвидливо бе построил двадесетина дървени кули, доста яки, така че клиентите му стреляха по глиганите отвисоко, от напълно защитени позиции. Единствената опасност беше някой авджия така да се вживее в прицелването, че да не усети кога се е навел прекалено, да се преметне през перилото и да се изтърси на тревата. Но тези злополуки никак не плашеха Ройс — много по-страшно би било някое от богаташките синчета да се изпречи очи в очи с разярен глиган.

Още от предния ден бях си запазил по телефона датата за ловуване в резервата, но, разбира се, нищо не споменах за горещото ми

желание да си побъбря със стария ми приятел Ферон — възнамерявах лично да си уредя среща с него, без да досаждам на собственика на резервата.

— Доста късно се обаждаш — промърмори Ройс, — но предполагам, че ще успея да те вменя в разписанието, защото все още сме в средата на седмицата. Добре е, че не искаш дата за уикенда — тогава в никакъв случай нямаше да мога да те впиша. Ако поне веднъж бе отделил от времето си, за да прескочиш насам, със сигурност щеше да знаеш каква е навалица в събота и неделя.

С Ройс Ръклин се познавах от години, дори бях препоръчал резервата му на неколцина от моите приятели сред писателите — запалени ловци и — което беше още по-ценно — на десетина мои познати от фирмите, производители на ловни пушки. Но самият аз не бях се развихрял в ловните полета на Ройс.

— Ще доведе и сина си. Кой знае, може да му бъде интересно да участва в лов на диви свине.

— А с какво оръжие ще ме изненадаш? Сигурно ще е от най-новите модели, за които четох в твоите статии в „Ловно оръжие“.

— Ще се появя с „Марлин-30-06“, последен модел, тридесети калибър.

— Марлин? Онзи модел с подобрения затвор? О, та с него можеш да повалиш всичко, което ти попадне на мушката. Тогава съм готов да се обзаложим. Ще ти покажа най-удобната позиция, където има най-много глигани. Но ако не повалиш нито един, ти плащаш облога.

Продиктувах му номера на моята кредитна карта, за да го успокоя, че съм платежоспособен.

Ройс ми напомни, че той и помощниците му зареждали позициите на ловците още в пет и половина сутринта. Кълън и аз пристигнахме в пет и тридесет и пет. Искаше ми се още с пристигането си да открия Ферон сред шубраците, при това без придружители. Има ли нещо по-трогателно от една ненадейна среща на двама стари познати, озовали се с пушки в ръце сред горската пустош, очи в очи със стадо глигани?

Ръклин ме чакаше в сградата, но двама от подчинените му пристъпваха неспокойно край беседката до оградата, напълно екипирани и готови да потеглят с мен в гората. По-високият ми се

стори познат, дори си спомних името му — Джей Пат. Придружителят му, по-нисък, се представи като Аса Пю. За мое облекчение не пожелаха да се ръкуват с мен.

— Това е синът ми, Кълън.

— Радвам се, че се запознах с вас — промълви Кълън.

Следвайки примера ми, момчето не се завтече да се ръкува с ловците. Схватливо хлапе е Кълън. Така си спести изтриването на дланта в панталоните.

Нарамих пушката и последвах мъжете. Кълън беше облечен топло, дори бе нахлупил на главата си шапка от онзи модел с перо, който бе залял страната след филма за Робин Худ. Джей и Аса ни качиха на овехтелия си джип и закараха до дървената кула.

— Вратата на хижата никога не се заключва. Случвало се е някой ловец да измръзне или да се изтощи от висенето. Така че винаги, щом поискате, можете да се приберете в хижата, за да се сгреете и подкрепите.

Кимнах благодарно.

— Виждаш ли кулата там, в дъното на поляната? — попита Аса и посочи с костеливия си пръст. Под нокътя му имаше достатъчно мръсотия, за да се изхранят поне пет червея. Дървената кула се намираще приблизително на тридесет метра от мястото, докъдето Джей и Аса ни бяха довели с джипа.

— Да, виждам очертанятията ѝ, макар че още не се е развиделило достатъчно.

Ловецът ме удостои с преценяващ поглед.

— Е, там поне ще бъдеш в безопасност — обеща ми Аса.

— С тази пушка нищо не може да ме уплаши — ухилих се аз и грабнах моя „Марлин“ от задната седалка.

— Тогава ние ще тръгваме, за да ударим поне нещо дребно на връщане — намеси се Джей и се почеса по тила.

В следващата минута ние двамата с Кълън вече бяхме сами сред природата.

Първо проверихме здравината на стълбата и на перилото на дървената кула. Стори ми се недостатъчно стабилна, затова се настанихме със сина ми край храсталака, върху полегналите стръкове смрадлика.

След пет минути зъзнене и подскачане и след още пет, прекарани в съзерцаване на птиците, прелитащи над върхарите, синът ми ненадейно каза:

— Татко?

— Какво има, Кълън?

— Наистина ли ще застреляш някое диво прасе?

— Защо? Не искаш ли?

Той се замисли, преди да ми отговори.

— А то става ли за ядене?

— Разбира се. Стига само да не е много старо или жилаво.

— А ти може ли да познаеш дали не е много старо или жилаво?

— Невинаги.

— Тогава защо ще го убиваш, щом не става за ядене?

Чак след час се показаха четири диви свине. Напредваха предпазливо, в индианска нишка. Но нито едно не ми се видя достатъчно младо и крехко, затова ги оставих да си вървят по живо, по здраво.

Но не всички са толкова щедри. Малко след като свинете изчезнаха от погледите ни, недалече проехтяха първите изстрели, отначало плахи и единични, но след това зачестиха и прераснаха в оглушителна канонада.

Следващата група диви свине се появи след час и половина. Обаче и те не ни се сториха годни за ядене — до едно бяха дърти и следователно, доста жилави. Затова Кълън и аз си плюхме на петите и се завтекохме към хижата на Ройс Ръклин, за да се сгреем край огнището.

9.

Докато пиех третата чаша кафе и си повтарях, че за ловеца няма нищо по-приятно от добре отоплена хижа, от стената ме гледаше препарирана глиганска глава. Кълън вече я беше удостоил с вниманието си — екземплярът наистина беше внушителен, тъмнокафяв, със заплашително изскочили зъби отстрани и извита нагоре зурла. Нищо чудно някой пластичен препарат да ги е коригирал, за да изглежда главата така страховита. Нали трябва да се рекламира ловният резерват сред новодошлите? С такъв трофей би се гордял всеки ловец, докато отпива от бирата си и споделя с приятелите си на колко опасности се е изложил, преди да застреля екземпляра с озъбената глава.

Вътре беше топло и уютно, макар че мебелировката бе направо оскъдна. Най-важното бе, че в камината цепениците не спираха да пукат, облизвани от огнените езици. Кълън си поръча от любимия си горещ шоколад, но и той се оказа разреден, също като моето кафе.

Вдигнах очи над ръба на чашата и надзърнах през предните прозорци на хижата. Парата, надигаща се от кафето, за малко да ми попреча да регистрирам появата на Ферон Саймънс. Той жестикулираше оживено и викаше нещо на двамата си спътници в ловно облекло, но през прозорците не можех да го чуя. Обърнах се към Кълън:

— Моля те, прибери се в колата. Вземи и чашата си с какаото. Можеш да си пуснеш някоя от твоите касети.

Синът ме изгледа внимателно.

— Много ли ще се бавиш?

— Вероятно не.

— А ще се биеш ли с някого?

— Вероятно не.

Надигна се и обгърна картонената чаша с двете си ръце. На главата му още се мъдреше перото на Робин Худ.

Машинално забелязах, че връзката на обувката му се бе развързала. Докато прекосяваше помещението, панталоните му от импрегниран плат шумоляха предизвикателно. Пред прага Кълън се спря и ме изгледа през рамо.

— Моля те, не се бави много.

— Обещавам.

— И гледай да не пострадаш.

Вдигнах вежди подигравателно.

— От кого? От Ферон Саймънс ли?

— Че той нали си има приятели?

— Само двама засега — усмихнах се аз. Но Кълън остана със загрижена физиономия. — Синко, дори и Джена може да надвие Ферон. — Джена беше неговата приятелка, петгодишна, не много едра, макар все пак да не бе и от най-слабичките, и хубавичка, поне според преценката на Кълън.

Сега вече Кълън не издържа и се ухили, макар че тревогата не го напусна напълно.

— Не е ли по-добре да остана с теб. Може пък да помогна с нещо.

— Не. По-добре е да се прибереш в колата.

— Но защо да се прибирам там?

— Ами ако някой те обиди?

— Да ме заговори така, както говорят хамалите ли?

— Дори още по-лошо?

— Че какво по-лошо от това?

— Забрави ли за политиците? Стига си се притеснявал. Ферон не е опасен. Нямахте да те взема с мен, ако можеше да възникнат сериозни неприятности.

Кълън вдигна палец за късмет и тръгна към колата.

— Глиганът тъкмо заобикаляше скалата — продължи Ферон Саймънс, — когато аз се прицелих в предната му плешка и...

В този момент обаче аз го прекъснах с думите:

— Здравсти, Ферон, стари приятелю. — Пристъпих по-близо, а той затвори вратата зад втория от спътниците си. — Да не си ме забравил?

Очевидно не ме беше забравил. На скъпия му кожен колан висеше револвер „Магнум-357“. Беше го купил преди един месец. Без да губя време за допълнителни приветствия и други любезности, аз сграбчих с лявата си ръка неговата, вече посягаща към револвера. А моята дясна вече беше върху кобура.

— Хей! Какво правиш! — кресна той.

— Ей, какво става тук! — намеси се единият от спътниците му, по-нисък от Ферон и от третия мъж в групата.

— Между другото, Ферон, кога ще се научиш, че ще е доста вредно за самия теб, ако продължиш да дрънкаш глупости? Какво е това „предна плешка“? Има ли „задна плешка“? Казва се бут.

— Какво? Какво рече? — изуми се той, но не толкова загрижен за чистотата на езиковите си средства.

— Какво? — повтори като ехо спътникът му, който явно не беше кой знае колко по-умен от Ферон.

Аз го изгледах критично.

— Приятели ли сте?

— И какво, ако сме?

Едва сега се намеси третият от групата, най-високият от тримата, застанал отляво на втория:

— Запознахме се тази сутрин.

Веднага се познава кой има мозък в главата и кой — не.

— Готов съм да им платя на тези двамата по двадесет долара, ако престанат да ми досаждат.

Третият, тъй като беше по-разумен от втория, веднага се съгласи:

— Дадено.

— Пусни ми кобура! — изръмжа Ферон.

— Да, махни си ръката от кобура му! — веднага се присъедини вторият, но в следващия миг допусна сериозна грешка, като посегна към своя пистолет. Аз пуснах лакътя на Ферон и цапардосах здравата по брадичката ниския му приятел.

Той се стовари на пода и главата му дрънна така яко на излъсканите дъски, че въобще не помръдна.

— А теб не ти ли е жал за челюстта ти? — обърнах се аз към по-разумния.

— Но ти го преби! — извика той и заклати глава.

— Тогава го измъкни навън. Ще прибавиш неговите двадесет долара към твоите.

Така Ферон остана лишен от антураж.

— Е, най-после сме сами. Както подобава за двама стари приятели — въздъхнах аз и измъкнах револвера от кобура му. Стават такива неща между стари приятели. — Хм, със седем куршума? Добра стока.

Но той, вместо да се зарадва от похвалата, ме изгледа порядъчно вкиснато.

— Какво искаш?

— Ферон, Ферон... Защо първо не ме попиташ как съм, с какво се занимавам? Или поне как е семейството ми? Защо си толкова директен и хладно делови?

— Защото си патя при всяка наша среща. Или ме цапардосваш по главата, или пък омотаваш устата ми със скоч.

— Ами чия е вината, драги Ферон? Забрави ли, че още при първата ни среща ти заплаши не само мен, но и сина ми. Доста глупав подход, приятелю, ако ми позволиш да изкажа скромното си мнение.

— Да, да, знаех си, че това ще ми кажеш. Е, мога и сам да стигна до този извод.

— Нещо си поотслабнал напоследък. Вече не ми приличаш на тиква с дълга дръжка и плоско дъно.

Той се нацупи и се обърна към страничния прозорец.

— Няма що, много ти благодаря за любезността. Заех се сериозно с вдигане на тежести и други тренировки. Смъкнах почти петнадесет килограма.

— Моите поздравления. А сега ми разкажи за мангизите.

Старият ми познайник веднага настръхна.

— Какви мангизи?

— Ферон, Ферон... Кога ще проумееш, че не те бива да лъжеш? А сега ме изслушай внимателно. Нямам намерение да проливам кръвта ти, но няма да се поколебая да го сторя, ако се стигне дотам. Е, ще разговаряме ли на една и съща честота?

— Да... Мисля, че да. Защото ще ме стъпчеш като хлебарка, ако не ти снеса това, което искаш да узнаеш.

— Не забравяй, че животът и здравето на няколко члена на моето семейство зависят от твоите показания.

— Какво толкова искаш да узнаеш?

— Например, откъде изкопа парите за новия джип, за скъпата ловна пушка — а тя е нова-новеничка... Както и за тези скъпички излети сред природата, при това винаги в най-елитните ловни резервати?

— Преди да потегли към планините с Хектор и Емилио Диас, Резович остави една тлъста пачка в едно от скривалищата си. Дори се погрижи да остави в околността един мексиканец, със задачата да бди над парите.

— Ралф Гонзалес ли?

— Да, същият. Ралф... Странно име за шибан мексиканец! Както и да е, но след сбиването в къщата на Боби Тю аз се появих там, заедно с Лу. Издебнахме Гонзалес, докато спеше, направихме главата му на пихтия, грабнахме парите и изчезнахме.

— Нима Гонзалес е мъртъв?

— Не съм сигурен. Но на кого му пука за този скапаняк?

— А колко пари задигна?

— Двеста хилядарки. С Лу си ги разделихме по равно. После той пое на север, към Ню Йорк, а аз си купих джипа, след което се заех с излетите сред природата, както се изрази ти преди малко. Чух, че си видял сметката на Емилио в онази ферма.

— Откъде си сигурен, че не е бил Хектор Диас?

— Защото Хектор отпраши към Мексико в деня преди Резович да поеме към планините. Двамата въртяха страхотен бизнес с оръжейни доставки. Именно тогава Хектор се докопа до онези два милиона. Резович ги беше задигнал при обира на банката и си блъскаше главата къде да ги скрие. Остатъкът от пляката скътах в онова скривалище. Резович взе със себе си само две или може би три хилядарки. Защото си въобразяваше, че всичко ще му се размине и най-много след една седмица ще може да се върне.

— Чух, че сега с трепет очакваш Хектор да се появи отново, за да ти зададе няколко въпросчета относно изчезналите пари. Вярно ли е, стари приятелю, че той ще си направи толкова труд за някакви си жалки двеста хиляди долара?

— Откъде да знам какво ще му скимне на Хектор! Няма да се учудя, ако се окаже, че е решил да ме препарира, загдето посегнах на парите на Резович. На тип като Хектор двеста хиляди няма да му

стигнат само за джобни пари. Ама сега, след като вече го няма Резович, май ще му се наложи да си позатегне колана. Ех, навремето те двамата притежаваха истинска финансова империя!

— Доколко е отмъстителен Хектор?

— Доста. Защо, според теб, плащам на две момчета да дебнат дали той няма отново да се появи тук?

— Ще се ядоса ли, че съм очистил братовчед му Емилио?

Ферон отметна глава назад и гръмко се изсмя.

— Да се ядоса ли? Пушек ще изскача от ушите му!

— Значи ще бъде много ядосан.

— Именно затова аз съм постоянно нащрек. Ако реши да намине насам и да ти види сметката, нищо чудно да гръмне и мен, просто така, за десерт. Нещо като тотално прочистване.

— Е, не мога да отрека, че успя да ме хвърлиш в еуфория, Ферон.

— В какво съм те хвърлил?

— Забрави го. Няма значение.

— Е, а сега какво искаш още от мен?

— Какво да искам от теб?

— Как какво бе, човек! Нали говорехме за парите на Резович?

— Те не са мои, а негови. Така че ние с теб нямаме повече сметки за уреждане.

Събеседникът ми видимо се успокои.

— Но босненците може да не са на същото мнение.

Сега събеседникът ми отново придоби загрижен вид.

— Какви босненци?

— Бандата, на която всъщност са принадлежали тези пари. Те няма да се спрат пред нищо, за да се докопат до тях. Дори се обърнаха към мен с молба за помощ.

— Ти заради това ли ме потърси?

Закимах оживено, възхитен от съобразителността му.

— Хм, щом ти успя да ме откриеш, това означава ли, че и те ще се доберат до мен?

— Естествено.

— Жалко, толкова ми допадна пейзажът на Западна Вирджиния...

Аз поклатих глава укорително.

— Не става тук, Ферон. Прекалено наблизо е. Какво ще кажеш за Албъкърки^[1]?

— Не. Но мога да се приютя при чичо си в Кенънбънкпорт.

— Е, и в щата Мейн не е зле.

— Сега ще ме пуснеш ли да си вървя?

— Разбира се. Предай от мен много поздрави на новите си приятели.

Не очаквах обаче, че ще изпълни заръката ми.

След като се разделих с господин Саймънс, към мен се приближиха двамата му спътници от ловния излет. Долната устна на по-ниския беше подута от моя юмрук. Явно не изглеждаше много доволен от участта си.

Кълън се приближи и застана до мен. Лицето му си оставаше безизразно. Само очите му следяха неотклонно онзи тип с подутата долна устна. Синът ми отдавна беше усвоил от мен най-важния житейски урок — да не се издава, когато е уплашен.

— Защо не остана в колата, Кълън? — попитах го аз.

— Татко, тези могат да се окажат по-опасни от Ферон Саймънс.

— Глупости! Огледай ги по-добре и веднага ще се убедиш, че не са нищо особено.

— Ей, докога ще си шепнете на ухо? — просъска по-ниският от двамата познати на Ферон.

— Не са ли те учили в училище да се държиш любезно с непознати хора? — заинтересувах се аз. — Забрави ли, че само едно посягане към револвера на Ферон ти струваше двадесет долара и един юмрук в брадичката? От този удар май съвсем си оглупял. Най-добре ще е да излезеш за малко навън на чист въздух, докато тук ние, по-зрелите, се разберем като разумни хора.

Той изпuffтя недоволено и тъкмо бе отворил уста, за да ми отговори, когато спътникът му — онзи, по-разумният — вдигна ръка и го дръпна към себе си.

— Фред, този тип вече те удари по брадата. Ако не млъкнеш, ще пострадаш още веднъж.

— Ако въобще успее да ме докопа... — озъби се по-ниският, но лицето му видимо пребледня.

— Ще успее — намеси се синът ми.

— Фред, момчето има право. Така че повече да не спорим за това. Ако съдя по израза на лицето му, в момента той е изпълнен с решимост да повтори опита. Така че излез навън. Още сега!

— Не, ще изчакам да...

— Фред — предупреди го приятелят му, — ако той не те удари, аз ще го направя!

На Фред не му оставаше нищо друго, освен да излезе навън.

Приятелят му се обърна към мен. Той беше червенокос, с камбест нос и добре очертана брадичка. Дланите му бяха едри и кокалести. Нямахше да бъде много лесно да го поваля само с един удар.

Но не беше нужно. Дадох му неговите двадесет долара, а той ми кимна признателно и след това се обърна към Кълън.

— Това хлапе е доста смело.

Сега бе мой ред да кимна признателно.

Червенокосият се обърна и пое към вратата.

Кълън се провикна зад гърба му:

— Благодаря ви, че не се опитахте да нараните баща ми.

Червенокосият се усмихна и промълви:

— Виждам, че не само си куражлия, ами и пипето ти сече.

След което излезе навън.

Потупах Кълън по коляното. Напечен от обедното слънце, чиито лъчи проникваха през страничното стъкло, синът ми неусетно бе заспал на седалката. През целия път обратно към Грийнсбъро от касетофона долитаха затрогващите звуци на коледни мелодии.

Най-после ми олекна на сърцето. Очевидно босненците нямаше защо да си губят времето с мен. На тях им трябваше Хектор Диас. От мен се искаше само да позвъня на телефонния номер върху визитната картичка, която ми бе връчил онзи едър и мургав мюсюлманин, за да им посоча пътя на юг, към Мексико. И с това щеше да се сложи край на тази умопобъркваща босненско-мексиканска афера. И то завинаги.

Но първо трябваше да се обадя на моя приятел Аксел Мършън, за да му възложа проучването на един доста важен факт — дали Ралф Гонзалес е жив и дали не се спотайва някъде наблизо. С този Гонзалес имах стари сметки за уреждане. Може би щях да го принудя да си

плати борчовете и в същото време да изтръгна от него доста ценна информация.

Нещата определено се развиваха добре.

На съседната седалка Кълън се размърда, отвори едното си око, но веднага примижа от яркото слънце.

— Огладня ли, синко?

— Не, сър.

Откъде му хрумна това „сър“?

— Добре. Но ако промениш решението си, само ми кажи и ще спрем, за да похапнем. Нали се радваш, че не застрелях нито едно от онези диви прасета?

След няколко секунди размисъл Кълън отвърна:

— Не съм сигурен. Искан ми се да опитам месо от диви свине, но не и да гледам как ги убиват.

— Тогава би трябвало да поживееш в някоя ферма, за да научиш най-важните житейски правила. Не може да се яде месо, ако не се убиват животни. Всъщност, строго погледнато, това важи и за растенията.

— А ти щеше ли да ми се разсърдиш, ако не ти бях позволил да застреляш някоя дива свиня?

— Не, разбира се. Нали те оставих ти да решиш. Ако беше нещо важно, аз сам щях да се погрижа за избора на правилното решение.

В следващата минута излязохме на прав участък и аз настъпих педала за газта. Наближавахме покрайнините на града, когато Кълън забеляза сигнала за претоварен трафик. Веднага намалих скоростта. Зелената стрелка ме съветваше да завия наляво и да поема по по-дългия, но по-лек маршрут покрай брега на езерото. Трите коли пред нас завиха наляво, но след това стрелката внезапно превключи на червено. Нашата кола беше четвърта на опашката пред кръстовището, затова ни се наложи да почакаме още малко.

— Странно, никога не съм виждал да свети червената стрелка на това кръстовище — замислено промърмори Кълън. — А ти?

— Доста рядко. Но при тези задръствания все по-често ще бъдем свидетели на червени светлини.

Синът ми отново се замисли, без да отделя очи от светлинното табло, а накрая каза повече на себе си, отколкото на мен:

— Да, чак сега се сетих на какво ми напомни този знак на таблото. Прилича на човка на пеликан.

[1] Най-населеният град в южния щат Ню Мексико, което спрямо Вирджиния и Северна Каролина на практика означава на другия край на Щатите. — Б.пр. ↑

10.

Щом се прибрах, първата ми задача беше да позвъня на Аксел Мършън — стар познайник, повече известен на приятели и на врагове като Акс. Навремето Акс служеше в нийоркската полиция, по-късно се премести в полицейското управление в Грийнсбъро, в отдела за малолетни престъпници. Бил е боксьор, както и член на Републиканската партия. Сега си изкарваше прехраната като частен детектив. Убеден католик, предан баща на две дъщери, член на местната масонска ложа. Сприхав и способен на всичко, когато го ядосат. Какво повече е нужно да се спомене, за да се добие представа за някого?

— Тук „Мършън Секюрити“. На телефона Карлтън Калоуей.

— Моля ви, бихте ли ме свързали с Акс?

— Разбира се. Откъде се обаждате?

— Стига си се занасял, Карл! Не ме ли позна? Тайлър Ванс се обажда. Аксел там ли е?

— Изчакай малко.

През следващите двадесет секунди в лявото ми ухо звучеше само припевът на Бинг Кросби от „Бяла Коледа“.

— На телефона Аксел Мършън — изрече дрезгав глас.

— Как си, Акс?

— Чувствам се отвратително. Току-що ми се наложи да се разделя със сто долара, срещу което ще имам честта да заведа двете си щерки на театър довечера, и то на първия ред.

— Е, за това удоволствие аз бих платил не сто, а двеста долара.

— Да, да, лесно ти е да говориш така. За какво съм ти притрябвал?

— Имам проблем с босненците.

Цели пет секунди от слушалката не се чу нищо. Вероятно Аксел Мършън размишляваше над предишната ми история, в която на представителите на този малоброен и смутен балкански народ бе отредена доста важна роля.

— Доколко е сериозен проблемът?

— Е, още не съм напълно сигурен, но ми се струва, че ще успея да се справя, ако, разбира се, разполагам с повече информация. — След това му разказах накратко за неканения среднощен посетител на поляната в планината, за това, че не съм убил Хектор Диас, а неговия братовчед Емилио, както и за всичко останало.

— И какво по-точно искаш от мен?

— Трябва да си поговоря с Ралф Гонзалес. Опитам се да се добера до Хектор Диас, а според последните ми разкрития, именно Ралф знае къде мога да открия този потаен мексиканец. Мислиш ли, че ще успееш да откриеш следите на Ралф Гонзалес?

От другия край на линията се чу пренебрежително изсумтяване.

— Освен ако не е заминал на среща с Джими Хофа^[1].

— Стига с тези мрачни шеги, Акс. Баща ми и аз също ще го търсим по всички възможни канали. Може би ще проверим местните свърталища на мексиканските емигранти — ще се смесим с тълпата и ще се опитаме да надушим нещо.

— Ти и Оди? О, да, вие двамата сте така незабележими, че никой няма да се досети! Нима си въобразяваш, че по този начин ще постигнеш нещо?

— Да, зная, че няма да е лесно. Но поне ще знам, че се опитвам да върша нещо. Между другото, можеш да бъдеш спокоен — усилията ти няма да останат невъзнаградени.

— Още е много рано за възнаграждения, Тайлър. Трябва да приключваме. Имам още едно спешно обаждане. Дочуване.

Той прекъсна връзката.

Веднага след това позвъних на телефона, оставен от онзи босненец. Но от телефонната служба ми съобщиха, че постът бил изключен. Чудесно, няма що! Как сега да се свържа с проклетите мюсюлмани?

„Е, може пък самите те да ме потърсят“, казах си аз.

За съжаление те не ми се обадиха или поне не се свързаха директно с мен — вместо това предпочетоха да разговарят с един от моите близки.

Но най-лошото бе, че този разговор никак не беше приятен.

[1] Скандално известен профсъюзен водач в Щатите, дългогодишен президент на Сдружението на шофьорите на камиони (от 1957), осъден на три години затвор, но после пак преизбран за президент на Сдружението. Безследно изчезнал през 1975 г. Предполага се, че е бил убит от мафията. — Б.пр. ↑

11.

На следващия ден останах у дома, за да напиша поредната статия. Внезапно някакви външни шумове смутиха парчето на Майкъл Джоунс. Дейв бе отключил задната врата и обикаляше стаята на долния етаж. След като провери всекидневна и камината, той пое нагоре по стъпалата. От двадесет метра мога да разпозная стъпките му. Още щом надникна през вратата, той изсумтя подозрително:

— На какво мирише тук, Тайлър?

— Добро утро.

— Добро утро. Не ми отговори на какво мирише в стаята?

— Надявам се, че си добре.

— Същото пожелавам и на теб. И така, на какво мирише?

— Никога няма да познаеш. Изпробвам нова смес за кафе. Варя го по специална рецепта. Искаш ли да ти наля една чаша?

Дейв прие поканата. Докато пробваше кафето, той посочи с ръка към пушката, оставена в ъгъла.

— Това ли е новата ти ловна пушка? Прилича ми на „Марлин“, при това от онзи страхотен модел MR-7...

— Да, позна, както винаги. Внимавай с кафето, още е горещо.

Той отпи още една глътка и кимна одобрително.

— Къде мога и аз да си намеря една от тези страхотни пушки?

— Няма да ти кажа.

— Ако не ми кажеш, ще вапцам новата ти кола с най-ярката зелена боя, която се продава в града.

— Тя и без това си е зелена.

— Така ли? Изглежда, че не дооценяваш заплахата ми.

Отново се обърнах към клавиатурата на компютъра и продължих да се боря с клавишите.

— Поръчах пушката от онзи доставчик от Оклахома Сити. А сега ме остави сам, че имам много работа.

— Взе ли новата пушка, когато с Кълън посетихте резервата Рокитоп? — продължи да ме разпитва той.

— Аха.

— И намаля ли популацията от дивите свине в резервата?

— Не. Нито веднъж не стрелях с пушката.

— Но тогава си станал за смях на ловците!

— Е, нали Кълън беше с мен. Неговата компания ми е достатъчна, затова не съм разговарял с никого от ловците — отвърнах аз, без да преставам да натискам клавишите.

— Може би момчето не е искало да гледа как баща му стреля по дивите свине?

— Как да ти го кажа... Работата е в това, че самият Кълън не настояваше...

— Искаш да кажеш, че Кълън сам не е знаел какво е искал да се случи по време на ловния излет?

— Да. Точно, така беше.

— А защо не ми го каза направо?

— Нали знаеш, че не обичам излишните приказки.

— Какъв е онзи черен револвер на лавицата до книгите?

— „Таурус-357“. Ако искаш, можеш да го разгледаш. Така ще имаш с какво да се занимаваш и да ме оставиш да довърша на спокойствие статията, точно както в Шри Ланка.

Дейв отиде до лавицата и взе револвера. Провери дали няма забравен куршум в барабана, след което изпробва спусъка. Претегли го в дланта си.

— Доста е тежък.

— Но все пак е по-лек от паметника на Джордж Вашингтон в столицата.

— Едва ли. Доста отвори виждам в този цилиндър.

— Отворите са точно седем. Носят се слухове, че фирмата производител обмисляла нов вариант, с осем куршума.

— Те ли ти го изпратиха?

— Не. Това е подарък.

— От кого?

— От Ферон Саймънс.

— О, от нашия стар познат Ферон? А пък аз си помислих, че е подарък.

— Всъщност, той просто го изостави и на мен не ми оставаше нищо друго, освен да го прибера в сака.

— Онзи хитрец Ферон да зареже такъв солиден револвер?
Направо не е за вярване!

В този момент звънна телефонът. Хедър прекъсна разговора ни.

— Джейсън е в болницата Моузес Коун. Току-що ми се обади.
Каза, че искал да разговаря с теб. Каза ми също, че било спешно. Нали
Кълън е на училище?

Косата ми се изправи. Не ми хареса въпроса на Хедър.

— Разбира се. Защо питаш?

Тя сподели с мен опасенията си. Разбрах, че няма друг изход,
освен веднага да тръгна към болницата. Статията трябваше да почака.
За щастие, болницата беше само на двадесет минути с кола.

Успях да ги съкратя на дванадесет.

12.

Още от въртящата се врата ме блъсна силната миризма на спирт, превързочни материали, дезинфектанти и секретни. Миризма, напомняща за човешки страдания. Винаги съм мразел болниците. Със свито сърце започнах да си проправям път през коридора, пълен с посетители.

Не се оказа много лесно.

Хедър ме чакаше във, фойето, в дъното на коридора. Както винаги, крачеше неспокойно напред-назад, въпреки ограниченото пространство. Когато ме видя, тя веднага тръгна към мен, като остави Уеб на сивия пластмасов стол в ъгъла. Момчето изглеждаше унило и опечалено. Аз се втурнах към него и тревожно попитах:

— Какво му е на Уеб?

— Много е изплашен, защото Джейсън наистина изглежда зле. Макар че може би всъщност не е чак толкова пострадал... Нали лекарите споменаха, че не е изключено още утре да го изпишат? Най-добре е сам да се увериш.

Когато влязох в стаята, заварих съседа по легло на Джейсън седнал. Той се изправи, заобиколи леглото и ми протегна ръка.

— Аз съм Адам Колби.

Десницата му се оказа яка, но изпотена. Едър мъж, с внушителна осанка — личеше си, че се гордее с нея — с матова кожа и черна коса, късо подстригана. Най-впечатляващи бяха равно подрязаните мустаци. Беше облечен с бяла фланелка с надпис „Без граници“. Нямаше ли песен на Ръш Лимбо със същото заглавие? Аз се представих. Колби се обърна към Джейсън:

— Искаш ли да те оставя насаме с твоя посетител?

Джейсън поклати глава.

Приближих се до леглото и му казах първото, което ми хрумна:

— Чух, че нещо си пострадал, приятел.

— Ха-ха... — засмя се Джейсън.

— Какво толкова смешно има? — намеси се Колби.

— Имаш право, Колби. Нищо смешно няма — отговори Джейсън. — Не го познаваш моя човек. Той обича да се шегува с всичко.

— Е, чак пък с всичко... — възразих аз.

Но това явно не успокои Колби, защото той пристъпи към мен и отпусна ръка на рамото ми. Вероятно се канеше да ми изнесе лекция на тема „Как да се държим в болнична среда“.

— Остави това — спря го Джейсън.

— Ама нали той рече, че...

— Той никога не разкрива докрай намеренията си, Адам. Не го познаваш. Дошъл е тук, за да ми помогне, а не за да ми се подиграва. Той умее по-добре от всеки друг да разведрява атмосферата. А това много помага. Вече съм го преживял. На свой гръб. Така че по-добре ще е да го оставиш на мира.

Адам отдръпна ръка, но не успя да прикрие раздразнението си.

— Много е чувствителен твоят съсед по легло — отбелязах аз.

Джейсън кимна радушно.

— Така е. Понякога много лесно се засяга. Нали знаеш, срещат се и такива... Но не подозира, че за да се справи с теб, ще трябва да наеме поне един взвод зелени барети.

— Е, чак толкова военна сила няма да е нужна за моята скромна особа. — Посочих с кимване шевовете по лицето на Джейсън. — Разкажи ми как успяха да те разкрасят така.

— Бях тръгнал на едно приятелско събиране. Но по пътя спрях до супермаркета, за да взема сладолед, от онзи, хубавия, на „Уайт Маунтин Криймъри“. Тъкмо се връщах към колата, когато от един пикап изскочиха онези тримата. Първият, един отвратителен дангалак, се хвърли върху гърба ми, а след секунда вторият ме халоса по лицето с нещо черно. Всичко стана светкавично, като на кино.

— Но с какво те удари? С палка или с тръба?

— Какво значение има?

— Ако е използвал тръба или парче арматурно желязо, значи е аматьор. Палката е оръжие на професионалистите. Нали всички ченгета предпочитат да общуват с пияниците, побойниците и джебчиите предимно с помощта на палките си. Този инструмент е специално конструиран така, че да те заболи повече, но без да оставя ясни белези.

Той се опита да се усмихне, но веднага сви устни в болезнена гримаса.

— Нима на ченгетата им пука за белезите?

Аз само свих рамене.

Лицето му преbledня. Явно беше разтревожен от нещо, макар че се стараше да го прикрива.

— Онзи, който ме цапардоса, най-мършавият от тримата, просъска в ухото ми, че трябвало да ти предам някакво съобщение. — Джейсън се закашля и посегна към чашата с вода на масичката до леглото. Оказа се, че дори пиенето на вода е болезнено за него.

Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам търпеливо.

Джейсън върна чашата на мястото ѝ и продължи:

— Каза да ти предам, че ще подредят по същия начин и теб, и баща ти. Нима ме преbиха само за да ти стане ясно какво възнамеряват да ти сторят?

— Искрено съжалявам за това, приятелю. — За миг се замислих. — Но едно нещо не мога да си обясня. Откъде са научили къде да те причакат.

— Докато лежах проснат и окървавен на асфалта, се опитах да ги попитам за същото между два поредни ритника. Отговориха ми, че си имали хора за всичко, дори и да те следят неотлъчно. Казаха също, че никак не било трудно да го правят.

— Хм, ще видим тази работа — промърморих аз.

— Тайлър, ти си як, печен мъж, но не си достатъчно разумен. Тези копелета наистина не си поплюват.

Джейсън нямаше достатъчно избистрена представа какво означава да си разумен. Самият той се смяташе за такъв. Докато аз от горчивия си опит бях научил какви тънки нюанси могат да се крият зад това понятие. И какви предпазни мерки се налагаше да вземам. Разбира се, Джейсън нямаше представа за всичко това. Както и за безкрайно дългите часове, когато се опитвах да забравя, поне временно, за горчивите уроци, благодарение на които се бях научил кога и доколко трябва да бъда разумен.

— Ако се окаже, че преценката ти е правилна, то тогава може да се очаква, че те ще се опитат да се върнат на своя територия.

— В Европа? На Балканите?

— Не. Нямах предвид този район на света.

13.

На следващата сутрин чаках до девет часа Аксел Мършън да ми съобщи нещо ново относно Ралф Гонзалес. Но се оказа, че Акс не бе успял да научи нищо съществено. Трябваше да отида до стрелбището и да изпробвам качествата на новата „Марлин“, защото именно на нея беше посветена статията, която пишех за списанието „Ловни пушки“. Времето беше много приятно за разходка — не беше нито много горещо, нито студено, на небето нямаше нито едно облаче, не духаше и вятър. Отнесох пушката и револвера в субаруто. На седалката до тях оставих кутиите с мунициите. Когато стигнах до стрелбището, реших първо да изпробвам тауруса на Ферон, преди да се заема с по-сериозната задача — изпитанията на пушката. Поставих мишената на двадесет и пет метра, върнах се на огневата линия и седнах на пейката, за да заредя барабана. Изчаках напълно да се успокоят ръцете ми, след което станах и изстрелях три серии. Спусъкът на револвера се оказа лек, но барабанът не се превърташе достатъчно плавно след поредния изстрел. Когато свърших трите серии, отидох до мишената, за да проверя резултатите.

Нямаше съмнение, че преценката на Ферон за качествата на револвера доста се различаваше от моята. Или пък той го бе изпробвал с куршуми, различни от тези, които използвах аз, защото всичките мои попадения бяха с около седем сантиметра над целта и с почти три сантиметра вляво. Наложих се да извадя отвертката от комплекта с инструментите. Винтът за регулирането на височината се завъртя плавно докрай, но винтът за страничното отклонение се оказа по-капризен. Вероятно някой преди мен се бе опитвал да го насили. След внимателен оглед разбрах как да завъртя с отвертката и под какъв ъгъл, така че да не повреждам допълнително главата на винта.

След като приключих с релгажа, изстрелях още една серия от три изстрела. Отново се приближих до мишената, за да проверя точността на попаденията. Въпреки изстрелите, враните не помръдваха от

клоните на дърветата, заобикалящи поляната. Наоколо нямаше други хора, освен мен. Очевидно не представлявах заплаха за никого.

Тъкмо се озъртах за празна кутия от бира, за да я използвам като мишена при следващата дистанция от петдесет метра, когато ненадейно някой се обади иззад гърба ми:

— Налага се да си поговорим, господинчо.

Обърнах се изненадан, защото през предпазните слушалки, плътно прилепнали към ушите ми, не би трябвало да чуя дори стъпките на слон, танцуващ върху ламаринен покрив, да не говорим за двамата босненци, изпъззели като змии от сянката на дърветата. Мъжът отляво се оказа стар познат — това бе същият едър брадат мюсюлманин, който се бе появил изневиделица в онази нощ на поляната. До него се прокрадваше непознат младеж, с по-слаба фигура, но затова пък с автоматичен пистолет в дясната ръка. И със съответната заплашителна стойка. Черната му коса беше ниско подстригана, а кожата — бледа, пъпчива и мазна. Но най-неприятни бяха малките му очички, непрестанно озъртащи се като на дребен полски гризач.

Дали именно този тип не беше нападнал Джейсън, преди да се заеме сега с мен? Веднага разбрах, че едва се сдържаше да не ме просне на земята още с първия откос на автомата. Издаваше го вълчийт блясък в очите му.

Размахваше оръжието заплашително и демонстративно, както полицаите използват палките за сплашване, но въпреки това в движенията му се долавяше нерешителност. Веднага плъзнах пръста си към спусъка на тауруса и го насочих право в лицето му. Без какъвто и да е намек за нерешителност.

— Остави пистолета! — заповядах му аз.

— Господин Ванс, ние искаме само да си поговорим. Карл въобще няма намерение да стреля по теб.

Но аз не им повярвах и отново изкрещях:

— Остави пистолета! Веднага!

Моят познат веднага се извърна към кльощавия си спътник и му измърмори нещо на езика на босненците. Или на хърватски. Или на някакъв друг език от тамошните. Късо подстриганият му спътник отстъпи назад и остави пистолета си на най-близката пейка. Успях да го разпозная. Беше унгарско производство, груб и неугледен, марка

„Фромер“. След като изпълни нареждането ми, непознатият се обърна към по-високия мюсюлманин, изгледа го недоумяващо и започна да пристъпва неспокойно от крак на крак.

— Кажи му да се отдалечи от пейката! — извиках аз и наведох дулото на моя таурус, така че, ако се наложи, да мога на секундата да го прострелям в крака.

— Какво си въобразяваш, господин Ванс? Да го застреляш с този празен револвер?

— Застави го да изпълни заповедта!

— Да не си въобразяваш, че като не зная добре английски, не мога да броя до шест? — ядоса се високият.

Аха. Явно той е броил моите изстрели, за да ме изчака да свърша куршумите, преди да се появи от хрусталака. Нямах намерение да поправам грешката му, затова само побързах да сменя темата:

— Мога да помогна при търсенето на твоите пари.

— Чудесно. Но как точно ще стане тази работа? Ще ги донесеш тук ли?

— Не, не аз. Ти ще свършиш тази работа.

Той се усмихна подигравателно.

— Не вярвам сеньор Диас да ни ги връчи доброволно.

Това ме изненада.

— Откъде знаеш, че Диас е задигнал парите?

— Че кой друг знаеше за парите? Ние не сме такива глупаци, за каквито ни мислиш, господинчо!

— Тогава защо ме преследваш?

— За нас никак не е лесно да проникнем в Мексико. Нито пък да се измъкнем с толкова пари обратно през границата. Хектор Диас познава безчет полицаи, съдии, политици. Всички са в джобчето му. Ще бъде много трудно, дори невъзможно да го измъкнем от скривалището му.

— А сега се мъчите да го примамите, за да излезе на светло?

— Да. Точно така. — Той се ухили и предният му златен зъб проблесна между дебелиите му устни. — Именно затова сме дошли при теб.

Думите му ме накарах да настръхна. Тук нещо не се връзваше.

— Защо?

— Научихме, че той изгарял от омраза към теб. И към цялото ти семейство. Така че... ако някой може да го примамим да се появи тук, това си само ти.

— Как ще го подмамим да се върне тук и вашите два милиона долара да ми паднат в ръцете!

— Това е твой проблем. Може би ще го обвиниш в афери с оръжие. Или с наркотици. Става дума за много пари, господинчо. Кой знае, може и ние да спечелим нещо от тези сделчици, а? — Той се засмя.

Но на мен хич не ми беше до смях. Замислих се върху предложението на босненеца. Нищо чудно да се окаже прав. Но за всеки случай го попитах:

— Ами ако откажа да ви сътруднича?

Сега се намеси по-ниският.

— Искрено се надявам да не се стига дотам — рече той и ме изгледа злобно. Гласът му прозвуча сърдито и дрезгаво. — Ние ще се погрижим всичко да се нагласи така, че да успеем да се справим дори без твоята помощ.

— Докога ще си разменяме заплахи? — прекъсна го по-едрият, след което отново се обърна към мен: — Не ти ли стига урока от побоя, който получи твоя човек? Ако толкова искаш, и ти ще си го получиш. По всяко време на денонощието.

— Не е изключено първа да пострада красивата лейди. Онази с косата с цвят на мед. Или момчето ѝ — добави по-ниският и отстъпи крачка назад към пейката, където беше оставил пистолета си. Пристъпваше на пръсти, с неспокойна походка, като хищник, дебнещ плячка. Пръстите му потръпнаха. Като че ли се опитваше да ми подсказва: „Хайде, приятелче, време е да приключваме с играта!“.

Но едрият мъж му изкрещя нещо неразбираемо за мен и накара спътника си да замръзне на място.

Аз се обърнах към по-едрият, който очевидно беше по-благоразумен от другия:

— Дай ми някакъв телефон, на който мога да те търся. Предишният се оказа изключен от телефонната компания.

В първия миг той се сепна, но след малко измъкна от джоба си лист хартия и молив. Надраска някакъв седемцифрен номер и ми подаде листа.

— Да знаеш, че ако научи за този телефон някой друг ще...

— Никой няма да се добере до него. Нито пък ще водя дълги разговори. Впрочем... — Вдигнах глава и го погледнах в очите. — Джейсън за нищо не е виновен. Така че имаме още една сметка за уреждане.

По-ниският се ухили и се почеса по тила.

— Ще видим — хладно отсече по-едрият и се обърна.

Спътникът му се приближи до пейката и посегна към пистолета си.

— Не го докосвай! — предупредих го аз.

Едрият мюсюлманин отново процеди през зъби нещо на техния език, но другият не се подчини и се наведе към пейката. Явно много държеше на оръжието си — повече, отколкото на подчинението пред по-старшия. Но миг след като успя да сграбчи пистолета си, от дулото на моя таурус изхвъркна седмият куршум и одраска дясната му ръка. Онзи веднага пусна на тревата своя фромер и се свлече на пейката, пребледнял и треперещ.

Ужасът, изписан на пълчивото му лице, можеше да се приеме като компенсация за страданията на Джейсън. Макар и крайно недостатъчна.

14.

По пътя на връщане към дома черепът ми се пръскаше от тревожни мисли, но писукането на клетъчния телефон внезапно прекъсна трескавия процес, който протичаше във въпросния череп.

— Говори по-кратко. Времето е пари — изръмжах аз вместо поздрав.

Разбираемо е, че бях доста раздразнен от това ненадейно позвъняване.

— Защо си толкова вкиснат? — сопна ми се Дейв Майкълс.

— И ти нямаше да преливаш от радост, ако беше повредил един великолепен револвер, макар собственикът му да е доказан кретен, по-противен и от най-гадните тропически влечуги. Какво искаш от мен?

За Дейв и мен остроумието беше предпочитан маниер да демонстрираме взаимната си загриженост.

— Джейсън ми се обади. Днес следобед Фанър щял да прескочи до него, за да попълни рапорта си за побоя.

— И какво от това?

— Ами той ми рече да ти предам, че няма да е зле да си спомниш за него и да го посетиш. Ако искаш, разбира се.

— Печелиш. Защото и без това възнамерявах да сторя същото.

— Да не би и ти да си се запътил към многострадалния Джейсън?

Позволих си да му опиша, но в доста съкратена версия, последното си вълнуващо преживяване.

— Сигурен ли си, че онзи, ниският, както го наричаш, едва се е сдържал да не пусне един-два куршума в черепа ти?

— Естествено, че не греша в преценката си. Онзи тип действително имаше такова намерение. Дори не си направи труда да го скрие. За щастие, другият успя да го озапти.

— Да те застреля с такъв овехтял пистолет като унгарския фромер? Че той може би въобще няма да задейства! А дори да беше изплюл едно куршумче, нямаше да ти причини кой знае каква вреда.

— Е, да, най-много да беше поразил някой от сетивните ми органи. Моят череп е пълен с такива.

— Явно не е имал представа с кого си има работа.

— Хм, този път вече си дяволски прав.

— Все още се срещат хора, които от никого нямат респект.

За миг се замислих.

— В колко часа е визитата на Фанър при Джейсън?

Той ме уведоми за часа.

— В апартамента на Джейсън, нали?

Дейв Майкълс не закъсня да потвърди поредната ми гениална догадка.

— Ще позвъниш ли на Джейсън, за да му съобщиш, че и аз ще присъствам на срещата?

Дейв ми пожела да вървя по дяволите и прекъсна връзката.

Възприех думите му като отказ и се наложи сам да уведомя потърпевшия.

Мезонетът на Патерсън не беше по-уютен от операционните в хирургическото отделение, макар че все пак не можеше да им съперничи по аскетичност на обстановката — за разлика от болницата, стените тук бяха отрупани с картини и декоративна керамика. Решително преобладаваха светлите тонове във всички помещения, както на долния, така и на горния етаж. Съзерцавах прилежно в кухнята някакъв акварел с не съвсем ясен сюжет, когато се появи Джейсън, за да ми предложи чаша капучино. Подаде ми я с усмивка, поне доколкото му позволяваха шевовете около устните, и с думите:

— Сръбни малко кафе. Ще ти олекне.

Последвах съвета му, но във всекидневната, и то в любимото ми кожено кресло. Тлъстата персийска котка на Джейсън с неописуем сребрист оттенък на косъма не закъсня да се стовари в скута ми и да завре муцуна в ребрата ми, мъркайки шумно, след което завъртя туловището си, за да се настани още по-уютно. Погалих я зад ушите, от което мъркането се усили още повече.

— Джейсън, твоята котка не знае ли, че никак не обичам котки?

Той се настани на дивана срещу мен — движенията му бяха не по-малко гъвкави от тези на котката му — и остави чашата с чая си на

ореховата маса, до цветната снимка на Уеб.

— Предполагам, че няма представа за чувствата ти.

Миризма на канабис подразни ноздрите ми.

Изсумтях подозрително и заявих:

— В най-скоро време ще довтаса полицията, а ти смърдиш на трева!

— Не съм аз, а Адам — намръщи се той. — Колко пъти го молих да излезе някъде навън, заедно с канабиса си. Но вместо това той се качи на горния етаж и се завря в банята. Дано поне е включил вентилатора!

Докато чакахме да се появи Фанър, побъбрихме за какво ли не — за книгите, които ни бяха попадали напоследък, за нескончаемите проблеми със здравното осигуряване, за Джеси Хелмс. Джейсън се изчерви само два пъти по време на целия разговор.

Допивах втората чаша, когато на вратата се позвъни. Адам, в неестествено благоразположение на духа, изникна на площадката на горния етаж и изтърча надолу по стъпалата, за да откликне на повика на звънеца. Лейтенант Джон Т. Фанър, по-издокаран от всеки друг път, прекрачи прага и паркира шапката си върху масичката за кафе, оправи безупречните ръбове на панталоните си и едва тогава се настани на креслото.

— Какво е това в скута ви, господин Ванс? — любопитства той.

— Коледна пуйка, разбира се. Цяла година Джейсън я угояваше специално за мен.

Той едва не разкри кучешките си зъби — толкова широка се оказа усмивката му, след което се извърна към Джейсън Патерсън:

— Разбрах, че се каниш да подадеш жалба до полицията.

Джейсън потвърди с кимване.

— Желаете ли чаша чай, лейтенант? Или чашка от специалното капучино, което пие Тайлър? Този път сварих по-скромна доза, колкото за него, но не се съмнявам, че той ще бъде така любезен да я раздели с вас.

— Възпитаните джентълмени говорят само от свое име, Джейсън! — остро възразих аз, но побързах да лепна една усмивка.

Колкото да им помогна да схванат, че се шегувам.

Докато Патерсън се мотаеше из кухнята, зает с приготвянето на чая, аз споделих с Фанър проблемите около последното си посещение на стрелбището.

— Наистина ли възнамеряваше да пуснеш последния си куршум по онзи тип?

— Само ако беше насочил пистолета си срещу мен. Ти какво би ме посъветвал? Да го бях оставил да ме простреля ли?

— Но не си съвсем сигурен, че е искал да го стори, нали?

Нямах друг отговор, освен да кимна сухо.

— Ами добре тогава. — Той вдигна примирено ръце.

— Лейтенант?

— Да?

— Миналата пролет ти почти не ми помогна. Не само на мен, но и на цялото ми семейство. Макар че тогава разчитах на помощта ти и поради това едва не оплесках нещата. Малко оставаше да загубя и Кълън, и баща си, да не споменавам за славната си тъща. Забрави ли, че онези убийци ми отнеха най-добрия приятел? И всичко това за нищо.

Той не сваляше очи от мен, изпълнени с тревожно очакване.

— Но този път няма да допусна нещата да се оплескат.

— Това заплаха ли е, господин Ванс?

— Приеми го както желаш.

Той освободи кръстосаните си крака — с което ми позволи да зърна чорапите му, подобрите в тон с десена на костюма му — а след това отново ги прекръстоса.

— Пуснах бюлетин за федерално издирване на босненските терористи, и то въз основа на описанията, които ми предоставихте ти и господин Патерсън...

Джейсън се върна с чая и подаде на Фанър чашата. Той я пое и предпазливо отпи глътка. Горещата напитка толкова му хареса, че веднага отпи още веднъж, след което нагласи чашата върху чинийката, а чинийката — върху коляното си, след което продължи мисълта си:

— ... но засега резултатите са нулеви. Подозирам, че нашите заподозрени са се скрили в миша дупка и я напускат само в краен случай.

— Когато им се наложи да посплашат някого? — уточних аз. — Или да му ампутират някой крайник?

— Именно. Те явно си имат момчета за всичко, които да ги снабдяват с храни и напитки — между другото, този чай е изключителен! — а също и да им носят бельото до най-близката пералня.

— И какво излиза? Че ключът за цялата операция е отново в мои ръце, така ли? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Той сви рамене.

— Ние, естествено, ще сторим всичко, което е по силите ни. Междувременно ти имаш право да потърсиш помощ от професионалисти, точно както предишния път.

— Това ли ми предлагаш?

— Е, само неофициално. — Той отмести чая от коляното си, пое една бърза глътка, наведе се напред и заговори доверително, като на най-близък приятел: — Но на твоето място точно така бих постъпил. Ако бях на твоето място, разбира се.

— Великолепно.

— Ти притежаваш всички необходими контакти, до които — редно е да си го признаеш — ние, простосмъртните, нямаме достъп. Нужно ли е да споменавам още — невъзмутимо продължи той, — че си отлично трениран, че имаш... хм... персонални умения. Всичко това в съвкупност ти дава значителни предимства.

— Значи да поема еднолично охраната на моето семейство? И то така, както аз намеря за добре?

— О, не, ние също ще се включим в играта. Ще търсим престъпниците под дърво и камък, Ванс. Обаче не сме агенция за бодигардове. Което обаче не означава, че няма да ти помагаме с всичко, с което разполагаме.

— Не си въобразявай, че след подобно изявление ще се чувствам по-защитен.

— Сарказмът ти е неуместен.

— Както и твоето бездействие — озъбих се аз, станах и нежно тръснах котката в скута му. Ала възмутеното животно веднага скочи и напусна помещението. Умно животно.

Благодарих на Джейсън за кафето, стиснах ръката на Адам и поех към вратата.

Щом се прибрах вкъщи, веднага позвъних на полковник Руфъс Ърл Макелрой във Форт Браг и му обясних какво ми е необходимо. И кога.

Оставих го да си поблъска главата, докато реши как точно ще изпълни моята спешна поръчка.

15.

Дъждът затрополи ожесточено по покрива на колата. Не ми оставаше друго, освен да затрополя и аз — още по-ожесточено — с подметката си по педала за газта. След още няколко минути и градушка яростно заблъска по прозорците. Аз пък заблъсках педала. Още по-яростно. Небето беше непоносимо мрачно. Също като настроението ми. Баща ми беше завел Кълън и Уеб на коледното празненство в Тангълуд, недалеч от Клемънс, дори беше позволил на Етъл да ги придружи, но при изричното обещание да се държи кротко и да не се цупи за дреболии.

Напоследък просто не можех да проумея какво става с баща ми.

Отбих се в залата за фитнес, за да изпълня упражненията, задължителни за поддържане на формата. Надникнах през остъкления покрив с плахата надежда дъждът да не осуети забавленията на двете деца. По-точно на трите.

Започнах само с голата щанга, с двадесет повдигания. Добавих две тежести по двадесет килограма за петнадесет повдигания. След това замених четиридесетте килограма с шестдесет, пак за петнадесет повдигания. Продължих с осемдесет килограма, но вдигнах тази междинна тежест само пет пъти, както и следващите пет — сто, сто двадесет и пет, сто и шестдесет, после сто и осемдесет и накрая последната, най-трудната тежест от двеста и пет килограма. Следваха обратните серии — десет повдигания за сто и шестдесет килограма, осем при сто и четиридесет, както и петнадесет повдигания за последната тежест от сто и десет килограма. Най-сетне можех да си позволя да отдъхна и да избърша потта с кърпата.

Още не бях приключил с лицевите опори — три серии, всяка по сто опори, с почивки от по две минути между сериите — когато по някое време, между втората и третата серия, на прага на залата се показва главата на Дейв.

— Извинявай, че идвам толкова рано — рече той, докато сваляше ръкавиците си, — но днес следобед „Търман“ е затворен.

— Няма проблеми — задъхано изрекох аз.

— Казах само, че съжалявам за това, че ти нарушавам тренировката — продължи той и завъртя глава, за да разкърши вратните си прешлени, сковани от студа, след което свали якето си и се зае с разтриването на раменете.

— Аз пък вече ти обясних, че няма проблеми — троснато повторих и се преместих на тепиха, за да започна повторенията на техниките, задължителни за всеки, който претендира, че е овладял тайните на тай чи ката^[1].

Дейв смъкна пуловера и панталона. Остана само по фланелка и гащета и започна да разгрива по страничната пътека, докато аз, в пълно мълчание, се потях на тепиха. Всеки от нас беше унесен в своите мисли. Но приятелят ми скоро разбра, че настроението ми е вкиснато. За да ме разсее, той притича и зае началната поза срещу мен. Крачка напред, обръщане надолу. Париране на атаката. Замах. Завъртане на торса, бързо отдръпване на издадения напред десен крак. Облени в пот, ние се преследвахме упорито. Дейв е майстор на тези техники. Макар винаги да твърдеше, че аз съм по-добър от него. Може би е така. А може би не.

Най-после, уморени и задъхани, ние седнахме на пейката.

— Какво става с теб? — попита той.

Но аз се престорих, че не съм чул въпроса му.

— Тайлър, чуваш ли ме?

Отново никаква реакция от моя страна.

— Ако си решил да се преструваш на глух, ще се наложи да повтори онзи номер от Оклахома.

— Добре, щом така предпочиташ. Но после да не ми мърмориш, че те занимавам само с моите грижи.

— Ще мърморя само ако се опиташ да запееш някаква мелодия. Дори можеш още с първите напъни да ме изгониш завинаги от къщата си.

Ледът се пропука. Отново имах настроение за шеги. Това ми позволи да споделя с най-добрия си приятел тревогите, натрупани през последните дни, като съзнателно ги омаловажах пред него. А Дейв можеше да оцени по достойнство чувството ми за хумор. Както и опасенията ми относно изхода от поредната заплетена ситуация.

Но му се наложи доста да почака. Той успя да се намеси в разговора едва когато аз привърших пространното си изложение.

— Не мога да те позная. Нима не можеш място да си намериш от тревоги, защото са те заплашили някакви босненски контрабандисти? И какво толкова си се загрижил за онзи негодник Хектор Диас? Забрави ли как баща ти се справи с него. Пфу! По всяка вероятност двете банди ще се изпотрепят взаимно и накрая всичко ще се уреди от само себе си.

Дейв умееше по-добре от всеки друг да предвижда бъдещето — е, не чак за години напред, но поне в най-близка перспектива.

Напуснахме тепиха, грабнахме кърпите и се запътихме към банята. След нея ни очакваше картофена супа, макар че можехме да решим първо да се справим със супата и чак след това да се напъхаме под душовете.

Навън мракът скри дъждовната пелена. Луната, почти пълна, колебливо надникваше през сивите облаци. Но мрачната гледка не успя да отрови настроението ми. Нито гласът на Дейв, който си тананикаше от банята за гости припева на старата песен: „О, какво прекрасно утро...“. Дейв безмилостно продължи със следващия куплет: „... какъв прекрасен ден. Аз ще...“.

Нямаше спасение от него, макар че затворих плътно вратата.

Беше доста късно, когато баща ми се върна с Кълън. Синът ми умираше за сън и се наложи да го отнеса на ръце до стаята му на горния етаж. Отместих кувертюрата, настаних го в леглото, обърнах го по гръб, докато момчето кротко дишаше до ухото ми, после спуснах завесите и свалих обувките, чорапите и джинсите му. Целунах го по бузата, прошепнах му: „Спи спокойно, момче, защото аз винаги ще те обичам“, както всяка вечер, след като синът ми си легне, преди още да се е унесъл в сън. Както и ще го правя, докато порасне дотолкова, че да не изпитва нужда да му го шепна преди заспиване. Кълън промърмори нещо в просъница, обърна се и задърпа одеялото към вратлето си. Останах малко при него, загледан в унесеното му лице, преди да сляза долу в кухнята при баща ми.

— Харесаха ли му фойерверките? — попитах аз.

— Много. Дори и аз се зазяпах, макар че не помня за кой път ги гледам. Може би защото всяка година ги разнообразяват. Стават все по-пищни и завладяващи.

— Какво стана с Уеб? Ами с Етъл?

— През цялото време тя мълчеше, за разлика от Уеб, който се забавляваше до захлас като всяко дете на неговите години. — За миг Оди се поколеба, преди да ме попита: — Искаш ли нещо от хладилника?

— Не. Имам нужда само от събеседник.

— Чудесно. Тогава седни на стола.

Настанихме се около масата в кухнята. Благоразумно мълчах, изчаквайки Оди пръв да наруши тишината. Най-после баща ми не издържа, прокашля се и каза:

— Искам да се включа в играта, Тайлър.

— В каква игра, папа? — Макар че дяволски добре знаех на какво ще играем.

— В цялата тази каша. С босненците, с Диас, с техните проклети два милиона. Не мога да стоя със скръстени ръце като безучастен наблюдател. Искам да ти помогна с нещо. Знаеш, че все още не съм съвсем за изхвърляне.

— Никой дори не е намеквал за подобно нещо. Но нали знаеш, че винаги мога да разчитам на помощта на Дейв, на Акс и на Макелрой. Те ще ме бранят. — Опитах се да смекча думите си с плаха усмивка.

— Да, да, много добре зная с какви хора си се обкръжил — намръщи се баща ми. — Само че понякога се налага да...

Той млъкна внезапно, сложи ръце върху масата и сведе поглед към тях. Ноктите му бяха късо изрязани, а пръстите му — сбръчкани и загрубели от годините.

— Какво има, папа?

— Как какво? Вече съм на седемдесет и три. Мъчи ме артритът, стомахът, диабетът, простатата, да не говорим колко ми е трудно дори да се изпикая като хората. Няма да ме бъде, Тайлър, нито пък ми харесва да се влача така безпомощен! — Оди изрече последните думи с такава ярост, че тръпки ме побиха.

— Но...

— Никакво но! Ще ти кажа още нещо, синко. Нямам никакво намерение да се мотая в очакване на деня, когато ще бъда принуден да се затъртя към вратата на старческия дом. Когато няма да мога дори да мисля. Не, това не е за мен! — Той се огледа, смутен и напълно безпомощен.

Аха, значи това било. Явно ме смята за пълен глупак. Или...

— Защо се измъчваш заради миналото? То няма да се повтори — благо заговорих аз. — Онова незабравимо преживяване през миналата пролет, когато малко оставаше да се разделим с този свят, ни доказа, че има много по-бърз и по-вълнуващ начин да приключим с всички страдания.

— Дяволски си прав — съгласи се той и стовари юмрук върху масата.

— А какво ще стане с Кълън?

— Че какво му е на Кълън?

— Не те ли тревожи мисълта, че ще му липсваш?

— Разбира се, че ще му е много мъчно за мен, но все някак си ще го преживее. Както ти успя да превъзмogneш скръбта по майка си.

— Аз си знам какво ми беше тогава! Всяка вечер плачех в леглото... Цял месец, а дори и сега... Освен това, когато мама ни напусна, бях по-голям, отколкото е Кълън сега.

— Само с няколко години.

Припомних си онези тягостни дни, когато той седеше до същата тази маса, за да ме укорява за поредната ми хлапашка лудория. Кое то, между другото, често се случваше. Едва сега започнах да проумявам какво е изпитвал баща ми тогава. Когато някой, който ти е безкрайно скъп, се оказва погълнат от черна дупка, иде ти да сториш не знам какво, само и само да го измъкнеш от бездната.

От друга страна, винаги така става в живота.

Кое то обаче никак не звучи утешително.

— Е, добре, тогава ще действаме заедно.

— Какво искаш да кажеш?

— Влизаш в играта. Нали ти споменах, че искам да ми помогнеш да открия къде се спотайва Ралф Гонзалес. Така че ще го търсим заедно. Но не забравяй, че целта е да предотвратим заплахата, надвиснала над Кълън, а не да задоволяваме твоето изстрадано самочувствие.

Лицето му светна.

— Ние двамата? Аз и ти?

— Да не си въобразяваш, че ще те оставя сам да се оправяш, както при Боби Тю?

Погледът му смутено се сведе.

По дяволите, да не би пък да съм прекалил този път с упреците?

— Забрави това, което ти казах току-що — извиних му се аз и лицето му отново просветна.

— С какво ще започнем? — попита баща ми и двамата се заехме с обсъждане на подробностите, докато той нетърпеливо не потри старите си, загрубели длани.

[1] Тай чи ката (Т'ај Chi Kata) — комплекс от 108 упражнения, изпълнявани в бавно темпо, за да се подобри циркулацията на „чи“ (вътрешната духовна енергия) в тялото, в съзнанието и в подсъзнанието. Древна методика, разработена от монасите от Шаолин и от таоистите в Китай. — Б.пр. ↑

16.

Междувременно нашите хора не си бяха губили времето. Според записите на телефонната компания, в началото на декември 1995 година са били проведени следните телефонни заговори:

— Повикване от затвора в Хай Пойнт, Северна Каролина, до едно съмнително заведение в Далас, известно със закачливото име „Къдравия Джо“.

— Повикване от Далас до някаква зложна къща в Мексико Сити. (По-късно е било установено със сигурност, че са търсили някой си Хектор Диас.)

— Повикване от Мексико Сити до козметичния салон „Лорейн“, в Портланд, Орегон.

— Повикване от уличен телефон в Портланд до някакъв автомобилен салон в Мемфис, Тенеси.

— Повикване от Мемфис до уличен телефон в Чапъл Хил, което е в района на университета на Северна Каролина.

В Дърам — главният град на окръг Гилфорд, недалече от Грийнсбъро — някакъв мъж, описан по-късно като тридесет и пет годишен, слаб, със светлокафява или сива коса, с шапка с емблемата на „Чикаго Булс“ и сини джинсови дрехи, се разхождал бавно около въпросния университет, като разпитвал къде наблизко можело да се намери сносен мотел. Накуцвал с левия крак. Или с десния. Поел на запад с черен „Нисан Патфайндър“, с регистрационен номер от знойния щат Флорида, по-точно от окръг Дейд. Регистрирал се под името Херман Кландестин, но полицаите доста бързо разкрили, че истинското му име е Виктор Бовил. Единственият му багаж бил един произвехтял бежов сак.

Въпросният патфайндър заредил резервоара си в бензиностанцията веднага след надлеза на магистралата 421/I-40, на изхода от Грийнсбъро, в южна посока.

17.

— Легато! Легато! По-плавно да се преливат нотите!

Трудно се понасяха звуците, смътно напомнящи за мелодията на „Добрия крал Венцеслас“^[1], достигащи до изтормозения ми слух благодарение на добросъвестните усилия на Кълън, залегнал над клавишите на пианото. От пет месеца синът ми се мъчеше над тях. Но и крясъците на Етъл не бяха по-лесни за понасяне. Отчаян от тях двамата и загрижен за кръвното си налягане, баща ми поклати глава и продължи да разбърква сместа от маслото, брашното, захарта, ванилията, бакпулвера, шоколадовите пръчици и настърганите орехи, сипани в купата. Беше се съгласил да помага при приготвянето на кейка, само и само да намери повод да се измъкне от всекидневната. Ако беше останал при сина ми и тъща ми, нямаше да издържи дълго и щеше да грабне Кълън за ръката, за да го изведе навън, по-далече от проклетото пиано.

— Боже мой, каква жена! Креци на всички като полудяла!

— Тя се кара с всички, но Кълън най-много си пати от нея.

— Да, и то здравата. Ще се ужасиш, ако влезеш и погледнеш лицето му. Толкова е притеснен, така се е вдървил на стола пред пианото, че нищо чудно да получи хемороиди още преди да е навършил осем.

В този миг виковете през стената достигнаха болезнено високи октави и аз не издържах. Отворих вратата на всекидневната, за да успокоя педагогическите напъни на бабата на моя син.

Но Кълън вече свиреше приятната песничка „Джингъл Белс“^[2], като само понякога, колкото да изрази отчаянието си, внасяше свои, подчертано минорни тонове в изпълнението си.

— Как ти се стори? Вярно ли го изсвири? — попита Етъл, когато синът ми най-последно предаде последната нота и тежко въздъхна.

— Бабо, какво да правя, като ми се схвана пръстът!

Прехапах устни, за да не се разсмея. На всяка цена трябваше да остана невъзмутим и най-важното — неутрален.

Но този път номерът ми не мина. Етъл ме съзря и ми метна един от нейните специални погледи, с които можеше да причини парализа на лицевия нерв на някой индивид с по-крехка психика.

Аз се задоволих да отвърна на поздрава ѝ само с една блажена усмивка.

За Кълън нямаше друг изход, освен да започне отново „Джингъл Белс“. Този път още по-причудливо кършейки пръсти, за да избегне натиска върху схванатия. Крехките му рамене потръпваха в такт с мелодията. Този път поне на мен ми прозвуча по-добре. Пристъпих към Етъл. Сега тя вече беше по-спокойна, макар да не ме удостои с втори поглед.

Заговорих ѝ шепнешком на ухото, за да не смутя нашия млад маестро:

— Оценявам старанието ти да ми спестиш парите за наемане на някой скъпоплатен учител по пиано, но вече на всички е ясно, че Кълън няма да го поканят да концертира в Карнеги Хол, затова те моля да охлабиш малко темпото.

— А ти как го разбра?

— Какво да съм разбрал?

— Че няма да изнася концерти в Карнеги Хол.

— Етъл! Та той е само на пет години. Отпусни малко юздата.

— Тогава защо ти не се заемеш с неговото обучение?

— Не, няма да се стигне чак дотам, но мога да наема Дебра Кърк. Слушал съм, че била много търпелива с хлапетата, а освен това така умеела да ги ентусиазира, че можела да накара дори Брус Хорнсби^[3] да свири сносно на пианото, при това, без да си прави труда да сваля боксърските си ръкавици.

— Хм... — скептично процеди тя.

— Споразумяхме ли се?

Етъл само кимна сухо, но от бдителния ми поглед не убягна как се отпуснаха изострените черти на лицето ѝ. Целунах я по бузата и долових слабия полъх на някакъв парфюм, който ми напомняше едновременно за два доста различни аромата — на люляк и на лайка. Изненадах се, че ми позволи да я докосна.

— Благодаря ти, Етъл — рекох аз и се обърнах, за да се озова по-надалече от пианото. Но преди да прекрача прага, тя ме попита:

— Все пак... кой е този Брус Хорнсби?

Изкачих набързо стъпалата към горния етаж, за да открия къде се бе скрил Дейв. Заварих го до бюрото в стаята на Кълън, в любимия на Кълън дървен стол, прегънал колене и тананикащ някаква коледна мелодия, докато запълваше с червена боя празните места на една от рисунките с очертани контури за оцветяване в детската книжка на сина ми. Спрях се на прага, заслушан в песничката.

— Уили, вземи твоя малък барабан...

Дейв натопи четката в боята и отново я поднесе към листа.

— Тра-ла-ла-ла.

С лявата си ръка той продължи да потропва по бюрото и да отмерва тактовете на мелодията.

Приближих се към него и се осмелих да го прекъсна:

— Да не би да репетираш песните за Коледа?

Но той не ме чу и продължи да оцветява рисунката.

— Защо не млъкнеш за малко? В замяна аз ще ти изпея една друга песничка... Много по-игрива, по-бърза, като повечето кълънтри парчета.

— Какво? Какво каза?

— Нищо. Нищо съществено. Чакам Акс да ми се обади, затова трябва да сляза долу.

— Това си е твоя грижа, Тайлър. Махай се отгук. Защо не ме оставиш поне за малко на спокойствие? Отдавна не съм посещавал стаята на Кълън.

В този миг извън телефонът във всекидневната на долния етаж.

— Ще пиеш ли кафе с мен? — набързо попитах аз, загрижен по-скоро да сляза долу и да вдигна слушалката, преди да е станало късно.

— Предпочитам чаша затоплено ябълково вино.

— А няма ли да поискаш и сандвич към виното? Или да ти изгладя ризата?

— Но се постарай да не е прекалено топло.

Гневно се обърнах и изскочих в коридора.

От слушалката на телефона прозвуча гласът на Аксел Мършън:

— Тайлър, или аз съм се побъркал, или...

— Или какво? Нищо не разбирам. Говори по-конкретно.

— Първо трябва да приключа с проверките на някои досиета, които ми препратиха от щатския регистър на лицата, пуснати от местните затвори. Имам нещо наум.

— Добре, Акс. Все пак... какво успя да откриеш досега?

— Обадох се на шефа на полицията в Хай Пойнт. Просто така, за всеки случай. Той ми заяви, че неговите хора никога не са задържали лице на име Ралф Гонзалес, но не подозираше, че аз съм приятел с Тайлър Ванс. Когато му разкрих тази наша малка тайна, веднага ми призна, че някакви мексиканци са разпитвали за някой си Ванс. Аз пък му обясних, че издирвам следите на един чикано^[4], после му разясних по-подробно това-онова за издирваното лице и той ми спомена, че наскоро задържали един от онези мургави типове. Името му било Хуан Дое. Някакъв шибан мексиканец. Помолих го да ми го опише. И ето ти теб чудо невиджано, Тайлър! Всичките белези на задържания съвпадат с данните от твоето описание.

— О, това вече е новина! Значи този мексиканец може да е Гонзалес?

— Самият той. Освен... освен ако не се окаже някой, който се е изхитрил да му одере кожата.

— Тогава можеш ли да ми уредиш среща с него? И то без много разтакаване?

— Да не би да се опасяваш, че ще го изпуснем?

— Точно от това се страхувам, Акс — отвърнах аз и се замислих.

— Защо, според теб, Ралф Гонзалес е разпитвал за мен?

— Откъде да знам? Може би е искал да се наслади на прелестния ти външен вид, сладурче. Та кога искаш да прескочим до полицията в Хай Пойнт?

— Колкото е възможно по-скоро!

— Тогава ще им се обадя.

Аз му благодарих, след което Акс прекъсна връзката, а аз изопнах врат към тавана и изкрещях от радост.

Хедър пристигна — придружавана от Уеб, както винаги — точно в минутата, в която баща ми измъкваше кейка от фурната. Посрещнах я със смръщени вежди, но тя ми се усмихна и сви рамене. Уеб веднага

се присламчи към баща ми с явната надежда да опита кейка. Оди му хвърли въпросителен поглед:

— Искаш ли да го пробваш?

Уеб веднага закима енергично.

— Не можеш ли да кажеш „моля“, Уеб? — намеси се Хедър с назидателен тон.

— Моля, Уеб — избъбри смутеното момче.

Оди и аз се ухилихме, зарадвани от оживлението по лицето на сина на Хедър. Кой да се досети, че домашният кейк ще помогне на Уеб да преодолее стреса?

Баща ми повдигна кейка с лопатката, прехвърли го върху широка чиния и веднага го покри с кърпа.

— Искаш ли чаша мляко?

— Разбира се — усмихна му се Уеб и посегна към кейка.

— Почакай! Още е много горещ — предупреди го баща ми. — Току-що го извадих от фурната.

Уеб предпазливо отхапа мъничко от края.

— Ммм... — завъртя очи момчето.

Баща ми наля мляко в една висока чаша.

— Мислиш ли, че ще се справиш с три, даже с четири чаши?

— О, да... — закима Уеб, докато дъвчеше следващата хапка.

— Тогава се обслужвай сам.

— Дейв поиска да му сервираме чаша топло ябълково вино — казах аз на баща ми.

— Да не би да е забравил къде е кухнята?

— Сега е зает да оцветява рисунки в детските книжки на Кълън.

Баща ми се замисли за миг.

— Хм, може би тогава заслужава обслужване по стаите — рече той и се зае с поръчката му.

Сега бе най-удобният момент Хедър и аз да се промъкнем незабелязано към спалнята ми на горния етаж.

[1] Св. Венцеслас (907 — 935) — херцог на Бохемия, убит по заповед на брат си, защото се осмелил да покръсти своите поданици. Песента в негова чест — „Добрият крал Венцеслас“ — все още е много популярна в Чехия. — Б.пр. ↑

[2] „Звънтящите камбанки“ — извънредно популярна коледна песен. — Б.пр. ↑

[3] Бивш шампион по бокс от професионалната лига. — Б.пр. ↑

[4] Чикано — жаргонно наименование за граждани на САЩ от мексикански произход, от *chico mexicano* = момче мексиканче (исп.). — Б.пр. ↑

18.

На следващия ден, когато отидох до училището, за да прибера Кълън у дома, заварих един черен „Нисан Патфайндър“, блокирал излиза на училищния автобус, който откарваше децата по домовете. Шофьорът на автобуса — симпатична, добре сложена млада жена, с коса до кръста и кафяви боти — се суетеше около нахалния нисан и се чудеше кого да нахока. Защото собственикът на нисана не се виждаше никъде наоколо. Аз ѝ се усмихнах, зарадван, че поне този път гневът ѝ нямаше да се излее върху моята глава. Разбира се, тя не пропусна да ме изгледа подозрително, с нескрита неприязън, когато се измъкнах иззад волана на моя нисан. Явно ме използваше като подгрываща рок група в очакване на гастролъора от патфайндъра. Или пък вече ненавиждаше всякакви японски автомобили и техните нафукани собственици.

Най-после успях да зърна сред тълпата малчугани моя питомник, увлечен в разговор с няколко учители, наобиколени от група деца, които вече познавах от предишните си посещения. Хванах Кълън за ръката и го поведох към нисана. Когато се върнахме на паркинга, патфайндърът вече беше изчезнал. „Но на шофьора му явно не се е разминал скандала с жената от училищния автобус“, казах си аз, докато изчаквах удобен момент, за да се гмурна в най-гъстата колона от пъплещи автомобили.

Тъкмо се канех да попитам Кълън как бе прекарал часовете в училището, когато клетъчният телефон избръмча. Веднага посегнах към него.

— На телефона е Джеймс Бонд.

Джейсън се закиска така шумно, че едва не спуска тъпанчето ми.

— Оставил си съобщение на моя телефонен секретар.

— Кълън и аз сме по пътя към Лейтам Парк. Ще спрем на игрището. След това ще вечеряме с Дейв и Акс в ресторанта „Джей енд Ес“. Ще дойдеш ли с нас?

Кълън се наведе към слушалката и добави:

— Моля те-е-е...

— Кажи му, че му благодаря за поканата — отвърна Джейсън. — Много бих искал да се присъединя към вашата мила компания, но чакам за вечеря родителите на Адам. Нали не се е случило нещо важно?

— Не. Всъщност... не съм напълно сигурен.

— Да ти позвъня ли някъде към девет?

— Ще те чакам — обещах му аз и му пожелах приятно прекарване на вечерта.

Докато ние четиримата чакахме да се освободи маса в ресторанта и аз се наслаждавах на смесицата от аромати и на съблазнителната гледка на десертите и салатите в рекламната витрина, Аксел се опитваше — макар и не съвсем успешно — да обсеби вниманието ми, като ми мърмореше досами ухото за последните сведения, до които се беше докопал — които, за съжаление, нямаша нищо с очакваната вечеря. Можах само да завиждам на Дейв и Кълън, които зяпаха наоколо, несмуцавани от никого.

— Та този Гонзалес се оказа доста колоритна личност. Когато го пипнали за някакво незначително нарушение, не намерили в него документи за самоличност. Но при обиска открили внушителна сума пари и затова веднага го тикнали зад решетките. Освен това е имало доста оживено боричкане, преди да му щракнат белезниците. Две от ченгетата били отведени в болницата. Дежурният полицаи в Хай Пойнт му взел отпечатъци и веднага се свързал с главната дактилоскопична картотека на ФБР. В миналото е бил осъждан, но само условно, за незаконно преминаване на границата с Мексико, без да притежава зелена карта, така че сега му предстои да пази килията, след което ще го депортират отвъд Рио Гранде.

— Чудя се само защо ме е търсил?

— Ами навярно заради някаква несподелена симпатия — процеди Акс. — Нали ти го изрита в... — Той погледна предпазливо към Кълън. — ... задника, а после го остави да се измъкне и да побегне към центъра на града. Ето че сега е дошъл нашият ред.

— Нима! Най-после има маса за нас и вечерята ще започне? — оживи се Кълън, с което подсказа на мен и на Акс, че бе успял да чуе поне последните ни фрази.

— О, не! Ще има още доста да чакаме! — отвърнах аз и му намигнах, за да го успокоя и да го накарам да замълчи. Крайно време беше да се научи, че не бива да прекъсва разговорите на по-възрастните.

Щом най-после дойде и нашият ред, Кълън пръв от нас се добра до масата с подносите. Сграбчи четири подноса и веднага се зае да пренарежда салфетките и приборите, увити в тях. Подносите бяха сини, в тон с цвета на очите ми. Докато напредвахме към касата, синът ми без колебание си избра пилешка кълка, плюс салата от броколи и накрая добави цяла купа със сладки картофи.

Но аз доста се поколебах, преди да реша какво да избира. Разкъсван от изкушението да си поръчам спагети или стек, накрая махнах с ръка и реших да се задоволя само с една сочна пържола.

— Може ли да взема и чай с повече захар? — обади се моят наследник.

— Не. Не може. В сладките картофи се съдържа достатъчно захар. По-добре е да изпиеш чаша чай с мляко. Или без мляко. А може да се задоволиш и само с една минерална вода.

Кълън си хареса последното. Касиерката, която ни очакваше в дъното на поточната линия, чевръсто затрака по клавишите, за да оформи сметката ни. Кълън търпеливо чакаше да получи бележката. Тя му подаде листчето и любезно го попита:

— Да ти помогна ли с нещо, сладурче?

— Не, благодаря — отвърна Кълън и внимателно понесе тежкия поднос към масата.

След като настанихме себе си по столовете, а храната — на масата, Кълън събра празните табли и ги остави върху купчината. Сега можеше да се заемем с вилиците.

— Как ще се справиш с Гонзалес? — сепна ме въпросът на Акс.

— Още не съм решил, но имам да уреждам една стара сметка с него, от миналата пролет, когато си изпробвахме крошетата и ъперкътите в магазина за рибарски принадлежности. Ако не го бях изпуснал, лицето му доста щеше да пострада. Кой знае, може пък да прибягна до силата на убеждението, ако разчитам на вродената му добросърдечност, макар засега тя да бе дълбоко скътана в душата му.

Дейв презрително изсумтя.

— Поне засега не разполагам с много шансове. Не е изключено Гонзалес да не е прекратил контактите си с Диас. Ако това предположение се потвърди, може би Ралф Гонзалес ще ми помогне да измъкна онзи кашалот Диас на брега. Тогава ще му видя сметката.

— Или той твоята — скептично процеди Дейв и сви рамене.

На съседната маса се настани възрастна двойка. Разтовариха блюдата от подносите и ги оставиха на съседната, все още свободна маса. Но Кълън, макар че устата му още бе пълна с броколи, веднага остави вилницата си и се надигна от стола, за да вземе подносите от масата и да ги отнесе до масата в ъгъла, където беше редно да се оставят.

— Какво прави той? — изуми се Акс.

Длъжен бях да му отговоря, въпреки че само преди секунда бях лапнал внушителна хапка от апетитната пържола:

— Синът ми винаги се дразни, когато някой захвърля празните подноси върху най-близката свободна маса с прозрачното намерение да прогони желаещите да се настанят в близост с неговата. Или пък да принуди новодошлите да ги занесат вместо него до масата в ъгъла.

— Но нали тук си имат човек, който е длъжен да разтребва масите в залата!

— Бедното момче си има предостатъчно работа. И защо онзи господин от съседната маса не ги остави там, където им е мястото? Ако всеки тръшне празния си поднос където му видят очите, ще настъпи пълен хаос. И то само защото някои са по-мързеливи или не уважават себеподобните си.

— Аха, сега ми стана ясно откъде Кълън е усвоил тази философия — многозначително се изкашля Аксел.

Свих рамене и изчаках малко, за да сдъвча месото, след което промърморих:

— Пак позна.

В този момент Кълън се върна при нас и веднага бръкна с вилницата в купата с картофи. Аз реших да се върна на по-важната за мен тема:

— Ако с помощта на Гонзалес успея да подлъжа Хектор Диас, че за него ще бъде по-изгодно да се върне в Щатите — например, за някоя крупна сделка с наркотици или с оръжие, може би ще успеем да го пипнем.

— А може той вече да е обмислил дали и как да се завърне, но не за да си спести разходите по сделките, а само да си разчисти сметките с теб — обади се Дейв, склонен, както винаги, към прекалено теоретизиране.

— Е, този вариант също ме устройва, макар и не толкова, колкото първия, защото няма да мога да конфискувам парите, които неизбежно се разменят при всяка едра сделка. Но какво да правя с онези мюсюлмани? Сигурен съм, че те на всяка цена ще се стремят да си върнат парите, техните пари, а на всичкото отгоре си въобразяват, че аз и само аз съм този, който може да свърши черната работа. Не, длъжен съм по някакъв начин да подмамя Диас, за да потегли от Мексико насам с джобове, натъпкани с долари.

— Опасявам се, че само джобовете няма да му стигнат — ухили се Акс, с уста, пълна с картофена салата.

На една от отсрещните маси се настаниха трима младежи и след като разтовариха чиниите си, стовариха празните табли на незаетата маса до тяхната. Кълън веднага се завтече натам, изгледа намръщено младежите и занесе таблите до масата в ъгъла. После се върна, седна на стола си, сърдито поклати глава и отново се зае с порцията си.

Дейв, който единствен от нас не се тъпчеше с настървение, отпи от вече изстиналото си кафе и попита:

— А кога, според теб, ще се появи Хектор Диас тук? Не забравяй, че босненците няма да седят със скръстени ръце. Вече са по следите на Джейсън, но още не са се развихрили. Коя ще бъде следващата им жертва? И кога?

— Именно това, старче, най-много ме тревожи. С Хектор поне сме стари познайници и знам какво мога да очаквам от него — отвърнах аз, отхапах малко от пая с обилна яйчена заливка, станах от стола и отидох до масата с ордъврите и напитките. Поднесох чашата си към каната, пълна с истинско кафе (в подобни заведения кафето без кофеин е толкова блудкаво, че може да се консумира само при извънредни обстоятелства като земетресения или потоп). Веднага се върнах на нашата маса.

— Следващия път, когато ще ставаш, за да си долееш кафе в чашата, не забравяй, че съм дошъл тук, за да науча нещо съществено за плановете ти относно близкото бъдеще.

— Извинявай.

— Няма нищо. И така, какви са следващите ни ходове в играта с босненците?

— Ще се помотая малко наоколо. Да се надяваме, че мюсюлманите ще ни отпуснат още няколко дни. След като си побъбрим приятелски с Ралф, едва тогава ще позвъня по телефона на техния водач, на онзи, брадатия, за да го информирам какво ще предприема.

— Ами ако Гонзалес се опита да те разиграва?

— Тогава ще се наложи да излъжа босненците, за да спечеля време. Може би ще пусна в ход план Б.

— Ще ги излъжеш? — удиви се Кълън.

Потупах го по коляното, за да го успокоя.

— Синко, само защото случаят е извънредно заплетен. Не съм длъжен да поднасям истината на онези приятелчета, защото не аз, а те започнаха враждебни действия. Не забравяй, че именно те нараниха Джейсън. При това доста жестоко.

— Спомена нещо за някакъв план Б — прекъсна ме Дейв. — Ще ме посветиш ли поне в най-същественото?

— Може да се наложи ние двамата да проверим как е положението при Хуарец.

— Не е в нашата територия.

Веднага кимнах утвърдително, но в следващия миг добавих:

— Тъкмо затова разчитам толкова много на нашия мексикански приятел в Хай Пойнт.

— Да се надяваме, че този маньовър няма да се окаже само едно напразно усилие — намеси се Акс.

Примирено вдигнах рамене.

— Най-добре ще е да си опитам късмета... или пък да изчакам, за да узная какво още има Гонзалес за споделяне.

В този миг на входа се появи един висок каубой. Лъснати ботуши, тюркоазносиня катарама, огромна черна шапка „Стетсън“, впити джинси, напъхани в ботушите. Нехайно пое към щандовете с ястията и без да си направи труда да свали шапката си, започна да си избира порциите. Зад него пристъпваше сестра му — поне на мен така ми се стори — облечена в същия стил, но вместо с класически джинси — с джинси от рипсено кадифе. Още една разлика с брата — сестричката беше солидно гримирана.

Както можеше да се очаква, тексасецът тръсна празните табли на съседната маса на разстояние един лакът от неговата.

— Харесват ми динсите й — рече Кълън и се запъти към масата до тази на каубоя.

— Какви динси? — опули се Акс.

— Иска да каже джинси — уточних аз, без да откъзвам поглед от Кълън, който не закъсня да грабне празните табли, изгледа ги намусено и пое към мястото, където би трябвало всеки да носи своите табли.

Тексасецът се заклати на високите токове на ботушите си и грубо му подвикна:

— Хей, малкия, къде понесе таблите?

Но Кълън не му обърна внимание и продължи напред.

— Чуваш ли ме бе, хлапе...

Надигнах се от стола, но Дейв ме хвана за ръката:

— Не, недей! — извика той и се обърна към тексаския юначага:
— Не се обаждай повече. Стой си кротко и си дъвчи хапките.

С блеснали очи, краварят от Юга процеди през зъби:

— А какво ще стане, ако не си седя кротко на задника?

Не чух какво му отвърна Дейв, защото се беше обърнал към любезния си събеседник, но гласът му остана напълно спокоен, сякаш съобщаваше прогнозата за времето.

Макар да мога да се закълна, че не си говорех за времето.

Сестрата се намеси, с очи, разширени от страх:

— Хърб, на твое място щях да си налягам парцалите.

Кълън се върна и застана до Дейв.

— Исках само да бъда полезен с нещо, господине, понеже разбрах, че нямате сили да отнесете тези тежки табли до мястото, където се оставят.

В залата надвисна неловка тишина. Всички погледи се скупчиха върху тексасеца и той нямаше къде да се скрие. Принуден беше да покаже зачатъци на елементарно възпитание.

— Имаш право, хлапе. Благодаря за помощта.

— Няма защо.

Ние си отдъгнахме и се заловихме с десерта.

Докато загребвах следващото парче от пая, зърнах изпод вежди, че от ъгъла някакъв непознат джентълмен напрегнато наблюдава

нашата маса. Среден на ръст и на възраст, недообръснат, със светлокафява коса под шапката с червено-черна емблема на „Чикаго Булс“. За да не го оставя да се почувства пренебрегнат, и аз го зяпнах, при това с не по-слаб интерес. Обаче той не оцени любезността ми, а веднага грабна вестника и зарови лице в него.

Имаше нещо подозрително в него, макар че не можех да си обясня точната причина.

Нашият квартет продължи в пълен състав към паркинга. Но тъкмо се канех да напъхам ключа за запалването на колата, когато внезапно се вцепених. На три коли след моята беше паркирал един черен патфайндър. Излязох от колата и се приближи до патфайндъра, за да надникна вътре.

— Какво има? — тревожно извика Дейв зад гърба ми.

Нищо нямаше. Поне нищо подозрително — сива тапицерия, арматурно табло, облепено с фолио, имитиращо дървесина, както и един скъп касетофон за компактдискове. Вътрешността на купето беше чиста като подноса, с който се приближава зъболекарската сестра към поредния пациент, излегнат на стола и зяпащ нагоре, към тавана на кабинета.

Но по гърба ми пробягна тревожна тръпка. Косата ми щръкна — както при тийнейджърите с прически в стил пънк.

— Какво ти става? — разтревожи се Дейв.

Махнах му с ръка, върнах се в моята тойота и потеглих.

Но не забравих да надзърна в огледалото за обратно виждане. Живо се интересувах кой щеше да подкара нисана.

Преди да заспи, Кълън ми прочете една от приказките, писани точно с цел да приспиват слушателите — „Най-малкото ангелче“. Всяка година, след като синът ми беше навършил една година, аз се опитвах, но все безуспешно, да му изчета тази история до последния ред. Не успя и майка му, Бог да я прости. Но тази година той доброволно се нагърби с тежката задача сам да ми я прочете, и то докрай. И успя! Макар и с малко помощ от моя страна. Докато го слушах, се измъчих не по-малко, отколкото той с четенето, обаче

Кълън прояви дяволско търпение, дори спираше на по-емоционалните места, за да ми позволи да си поема дъх, след което неуморно продължаваше напред.

Най-после дойде мигът да го загърна с одеялото. Оставаше само да изслушам молитвата му преди заспиване. Но тогава той ме попита:

— Ще ми пееш ли коледни песнички, докато заспя?

Не го рече само от добро възпитание — момчето наистина харесваше как пея. Така че запях. Тихичко, без да бързам. Унесе се в сън някъде по средата на „Ето, виждам трите платноходки“. Пет минути по-късно вече можех да смъкна чайника от котлона и да се настаня на стола до масата, в очакване на Джейсън, докато преглеждам последния брой на списанието „Рапърт“.

19.

Отидох до вратата и тъкмо се канех да надникна възпитано през шпионката, но се смилих, когато съзрях една доста бледолика личност. Побързах да отворя. Заедно с въпросната личност от улицата нахлу нечие безгрижно тананикане.

— Още ми се виждаш бая бледичък — рекох аз и загрижено огледах физиономията на Джейсън.

— Хм, никой не е употребявал подобен израз, поне в мое присъствие — озадачи се домакинът. — Сигурен ли си, че така се произнася?

— Достопочтени господине — процедих аз и вирнах нос по простата причина, че той е по-височък от мен. — Аз съм професионален писател. За мен думите и словосъчетанията са най-важното. Поне на този свят.

— Ами тогава да проверим думите — настоя той. Нали си беше упорит като муле...

Надвесихме глави над речника.

— Видя ли? — ехидно го попитах аз.

— Проклет да съм!

— Може и това да се случи, ако не успея да те опазя от твоите приятели, онези с мюсюлманското вероизповедание. Току-виж, решили отново да ти перфорират талона.

— Моля те. Дори на шега не го казвай.

Ухилих се самодоволно.

— Стига де! Успокой малко топката.

Той се усмихна. Но подчертано вяло.

Напълних каната с чай — доста силна смес, от онези, по които си пада Джейсън. Подадох му я и предложих:

— Хайде да се качим на горния етаж. Само за малко. Ако не те затруднявам с молбата ми.

Щом се озовахме в кабинета ми, извадих от сейфа три екземпляра от колекцията огнестрелни оръжия и ги подредих върху

бюрото. Джейсън ги изглежда смаяно:

— Какво си намислил, Тайлър? Да ме гръмнеш с единствената цел да спестиш малко усилия на братята мюсюлмани?

— Това наистина ще реши всичките ти проблеми с един замах, нали? Не, не, успокой се, нямам такова намерение. Искам само да си избереш един екземпляр от тези образци.

Той се вцепени.

— Но защо?

— А ти как мислиш? Защо хората си купуват пистолети?

— Никога не съм обичал огнестрелно оръжие.

— А повече ли ти харесва да те удрят по лицето?

Той се смути още повече.

— Но защо тогава ми предлагаш наведнъж три пистолета? Просто избери само един, зареди го и ми го дай — протестира Джейсън.

— Но преди това явно се налага да ти дам поне един кратък урок. Първо този тук, отляво, не е пистолет, а револвер.

Джейсън се засегна.

— Знам. Не беше нужно да ми обясняваш като на малко дете.

— Побира само пет куршума в барабана. Диаметърът на цевта му е по-голям от диаметъра на този тук в средата, който обаче притежава едно доста ценно предимство — презарежда се автоматично. Но някои хора и до ден-дневен се чувстват по-сигурни, когато насочват срещу противника револвер, а не пистолет. Защото по-лесно се проверява дали е зареден, по-безопасно се борави с него и не е необходимо да придърпваш затвора.

По лицето на Джейсън се изписа неподправен интерес.

— Това означава ли, че револверите са по-надеждни при самозащита?

— Невинаги е така. Този, в средата, е „Колт Покетлайт“, тридесет и осми калибър. Неговата огнева мощ не отстъпва на тази на револвера, който е от същия калибър, модел „Спешъл“, но с него по-лесно можеш да произведеш изстрел по погрешка, особено когато си сепнат от нещо неочаквано. Зареждането му и другите манипулации са облекчени, само не трябва да притискаш чукчето към затвора. Ще го натиснеш напред едва когато си решил да стреляш. Понякога, ако

стрелецът е стреснат и изплашен от гледката пред него, може да блокира при тази операция, въпреки че е съвсем проста.

С всяка измината минута любопитството на Джейсън нарастваше.

— А какво ще ми кажеш за този дребен, грозен екземпляр отляво?

— Е, не бих казал, че продуктът на уважаваната компания „Смит & Уесън“ е кой знае колко красив, но не бих го нарекъл „грозен“. Това е модел „Сигма“. Също е тридесет и осми калибър. Неговото предимство е в това, че манипулациите са доста облекчени — не е нужно да се изтегля затвора, няма предпазител, няма чукче. Просто го насочваш и стреляш. Също както при револвера, но с тази съществена разлика, че има да изстреля седем куршума, а не пет. Защо не провериш собственоръчно мерника на всеки от тези три образци? Разбира се, нито един не е зареден. Така сам ще можеш да избереш този, който най-много ще ти допадне.

Той го направи, дълбоко концентриран върху изпълнението на задачата. В продължение на две минути размахваше дулата наляво и надясно, нагоре и надолу, дърпаше чукчето и го връщаше обратно в положение за стрелба, проверяваше затвора, примижаваше зад мерника. Накрая се спря на сигмата.

— Понеже тук няма странично плъзгане на затвора, най-добре ще е да държиш един зареден пълнител в магазина. Ето така се поставя. — Аз му показах как се зарежда. — После натискаш, докато се чуе прецракване. Плъзгаш затвора назад и го оставяш да се върне напред, без да го притискаш. После сваляш пълнителя, проверяваш дали не е останал куршум в цевта — за тази цел винаги трябва да внимаваш да бъде насочен в безопасна посока. Накрая отново затваряш магазина.

Оставих го да потренира. При първото зареждане Джейсън не успя да вкара веднага седмия куршум в цевта.

— Ако не греша, ти ми спомена, че този пистолет побира седем куршума, също като колта.

— По-точно е да се каже патрона. Куршум е това, което изхвърча от дулото. Да, наистина са седем.

— Хм, защо тогава не мога да открия седмия?

— Казах ти, че пистолетът побира седем, но не и магазина.

За миг Джейсън се озадачи, но внезапно му просветна.

— Аха, значи седмият е в дулото!

— Е, значи не си съвсем безнадежден случай.

— Който не го бива в главата, го бива в краката.

— Напълно вярно. Има още нещо, Джейсън.

— Какво?

— Не бива да оставаш невъоръжен. През цялото време.

Той отново се почувства неудобно.

— Ами... ами това не е ли незаконно?

— Все пак е за предпочитане пред това да бъдеш мъртъв, нали?

Освен това, едва сега влиза в сила новият закон срещу незаконно притежаване на огнестрелно оръжие. При извънредни обстоятелства — като това, пред което беше изправен — никой не може да чака шестдесет дни, колкото е обичайният срок за отговор на молба за разрешително. Понякога бавят отговора до три месеца, че и повече... Но ако ситуацията се влоши, може да се позанимаем и с въпроса за легализирането на твоето средство за самозащита. Поне засега най-важната ти задача ще бъде да оцелееш. Все пак съм длъжен да ти припомня, че пистолетите са средство не само за защита, а и за заплаха.

— Хм... това не е ли наказуемо?

— Не и в нашия случай. Макар че вече се говори, че ще внесат промяна в законите, за да включат и това деяние в списъка на престъпните. Джейсън, има още нещо...

Той отново се вцепени, макар джобът му да беше издут от моя „Смит & Уесън“, което би трябвало да му дава кураж.

— Какво пък сега?

— Длъжен съм да те предупредя, че това не е детска игра. Последният път едва не те пребиха до смърт. А следващият път могат да решат да те изкормят като шаран. Или да наранят жестоко някого, на когото държиш.

Това предупреждение веднага обсеби вниманието му.

— Разбира се, ще използваш оръжието по своя преценка, но не е зле да се приготвиш за най-лошото.

— Добре — сухо и мъчително преглътна той.

— Утре първата ми работа ще бъде да се срещна с Ралф Гонзалес. Надявам се всичко да приключи бързо. Ако се окаже, че

запахата над теб отпада, ще ми върнеш оръжието.

Но той не изглеждаше много убеден в тази перспектива.

Нито пък аз.

20.

Притиснати между стената и малката маса, на която имаше място колкото да опрем лакти и да крепим един пепелник върху нея, Гонзалес и аз разговаряхме в тясната килия, притиснали коляно до коляно. От устните му стърчеше загаснала угарка.

— Узнах, че си поискал да ме видиш — предпазливо започнах аз.

— Si — потвърди Ралф на испански.

— Щом отговориш на всичките ми въпроси, веднага ще те освободя от присъствието си.

Но той не се втурна да отговаря на въпросите ми. Вместо това, цели двадесет минути ми описва приключенията на Хектор Диас — как се върнал в Мексико малко преди ожесточеното преследване в планините, при което бе загинал Валентин Резович, както и Емилио Диас, братовчедът на Хектор. Този Емилио — според думите на Гонзалес — бил изпратен за свръзка на мястото на Хектор, като за целта бил прехвърлен в Щатите през пристанището на Ню Орлиънс. Така Хектор останал в сянка, свободен, след като бе свършил повечето работа около онази сделка с оръжие за два милиона долара. Резович очаквал по следите му — а също и по следите на Хектор — да се втурнат всички местни сили за сигурност. Тези негови предвиждания впоследствие напълно се оправдали. Но не било така лесно да побегнат зад граница. Защото докато той и Хектор Диас оставали на територията на САЩ, никой друг вместо тях нямало да дръзне да се свърже с представителите на въоръжените сили, от които било купено оръжието. Затова Резович променил плана и повикал на помощ Емилио Диас, който доста приличал на братовчед си Хектор. Резович спазвал стриктно правилата на конспирацията и никога не забравял да се обръща към Емилио с името „Хектор“, затова никой, освен тях двамата, не подозирал, че Хектор бил заменен от Емилио. Обаче Ралф Гонзалес, който сега седеше съвсем близо до мен, и който тогава бил третият в йерархията на престъпната група, по едно време се усъмнил в тази легенда.

А дали Ралф продължил да поддържа контакти с истинския Хектор?

Разбира се. Случвало се да се свързват по телефона понякога по два пъти на ден. Нали именно на Ралф се паднала незавидната участ да възстанови всички прекъснати канали тук, в Los Estados Unidos, както се наричат Съединените щати на испански. Вероятно сред неговите задачи е фигурирала и тази, посветена на възобновяване на контактите с моята скромна личност.

А дали Хектор не е побеснял от това, че аз съм ликвидирал неговия братовчед?

— Излишно е да питаш — увери ме Ралф. — Можеш да бъдеш сигурен, че не е бил на себе си от ярост!

— По тази причина ли поиска среща с мен? Защото не можеш да ме проследиш незабелязано и то само благодарение на факта, че са те тикнали в тази килия в Хай Пойнт?

Той се засмя.

— Es verdad. Точно така. — Още веднъж се засмя, след което се зае да ми обяснява най-любезно защо толкова настоявал да се видим. Доста време и усилия му струвало да възстанови разбитата мрежа, предназначена да укрива и разпределя откраднатото оръжие и муниции, да спасява хората си от надвиснали арести, дори да замисля нападения върху местното полицейско управление.

— А колко бяха дежурните полицаи?

— Само tres. Само трима. Но ни посрещнаха доста грубо. Веднага се хванаха за палките.

Грешно са преценили. Полицаяте би трябвало веднага да насочат дулата на пистолетите си към Ралф, а в следващите секунди да му щракнат белезниците без никакво помайване. Заплахата само с палки го е накарала да почервенеет от незаслужената обида. Та той не беше някакво си хлапе, а изпечен професионалист. Освен това когато се разбеснееше, Гонзалес можеше да бъде доста опасен. Още имам белези по тялото си, които потвърждават това.

А сега и полицаите си имат същите белези.

Но за сметка на това понастоящем Ралф беше зад решетките, и то както се очертаваше, доста за дълго. Кое то никак не му се нравеше.

Но какво можеш да сторя аз?

Да му помогна да се измъкне?

А защо трябваше да му правя тази услуга?

— Защото имам information. Много важна информация.

— И продължаваш да твърдиш, че ако ти помогна да се измъкнеш от тук, ще ми снесеш нещо толкова важно, което аз на всяка цена трябва да знам?

— Si.

— Как мога да съм сигурен в думите ти?

Quién sabe? Знае ли човек? Това вече си било мой проблем. Може да ми хрумне да се затърча с рапорт към резиденцията на губернатора на щата, а той да задърпа конците на правосъдието. Ха-ха... Този мексикански приятел май наистина притежаваше завидно чувство за хумор.

Но дори и да мога да задърпам някакви си там конци, защо ще е нужно да си правя този труд?

Той се поколеба. Нуждаеше се от примамка, от стръв, с която да ме улови на въдицата си, но не смееше да опъва прекалено силно кордата.

— Защото Хектор ти е взел мерника.

— Само на мен ли? — попитах аз. Устата ми внезапно пресъхна.

Ралф поклати глава.

— Не, не само на теб. И на твой рарá, и на твоe muchacho.

Значи и животът на Кълън ще бъде изложен на опасност? Сърцето ми се стегна в ледена буца. Ала какво можех да направя. Озърнах се с обезумял поглед.

Но срещнах само една широка, сърдечна латинска усмивка.

— Аз мога да доведа Хектор Диас тук. Заедно с mucho dinero. С много пари.

„Да не би този мексиканец да умееше да чете чужди мисли“, смаяно се запитах аз.

Ралф се зае да ми обяснява как може да се организира измамата, как той ще подмами Хектор Диас. Ще му изпрати съобщение, че се е свързал с местен наркопласър, който позакъсал с доставките и давал мило и драго за свежа дрога. Нямало съмнение, че Хектор ще захапне примамката, ще довтаса с купища пари, а може би ще домъкне и пистолета си, за да ми види сметката. Собственоръчно при това, ако дотогава някой не го изпревари.

Просто така, с едно натискане на спусъка?

— Si.

— И ти си готов да се заемеш с подготовката на операцията по мои указания? Ще осигуриш изпълнител за тази роля? Готов си да предадеш Хектор само и само да се измъкнеш от затвора?

Ралф закима усърдно, но не забрави да добави:

— Ще ми трябват и пари. За разходите.

Вече едва успях да го изтърпя.

— Колко ще поискаш?

Той ми показва ослепително белите си зъби.

— Ти ще решиш, amigo. Имам ти доверие.

Показаха се още зъби, още по-бели. Неволно се запитах колко ли са на брой.

— Окей — съгласих се аз.

— Es verdad? Наистина ли? — попита той, за да е напълно сигурен.

— Нали сам каза, че може да ми се вярва.

Обезоръжен, той се засмя и дори ме потупа по рамото.

— Ние с теб все едно че сме братя, нали?

— Може би братя по дух. Ще ти се обадя в най-скоро време.

— Гледай да е по-скоро, amigo. Защото тези типове тук ме накиснаха в такава каша, че... — Той се изплю на пода. — ... че нищо чудно да убия някой от тях. Тогава дори и ти няма да можеш да ме измъкнеш от тази килия.

Вероятно имаше право. Побързах да уредя пускането му под гаранция. За щастие, познавах съдията. Но въпреки това се наложи да платя внушителна сума като гаранция.

Може би трябваше и аз да си заделя пари за разходи.

Когато се срещнахме за обяд в „Старата дупка“, аз разказах на Акс за посещенията ми при Ралф Гонзалес.

— И така, Диас е издал присъда за цялото ти семейство. Няма що, хубава участ ти готви той! — гневно процеди господин Аксел Мършън.

— Чувствата ти напълно съвпадат с моите. Не зная как да опазя Кълън. Не мога да забраня на момчето да посещава училище.

— В сградата на училището той ще бъде в безопасност, защото винаги има прекалено много свидетели. Проблемът обаче е когато отива и се връща.

— Обикновено го прибирам аз, но понякога се налага да ме замести баща ми. Или Етъл.

— Мога и аз да те замествам, но само в изключителни случаи. Поне в дните, когато си възпрепятстван.

— Много ще ти бъда задължен. Дейв също може да ни помогне, ако го притиснем по-сериозно. Аз наистина оценявам готовността ти всячески да ми помагаш.

— Ами нали един мъж трябва преди всичко да брани семейството си.

— Искате ли още кафе? — попита Долорес. Тя се бе приближила до масата ни, а ние бяхме така увлечени в разговор, че дори не я бяхме забелязали.

— Да, благодаря — рекох аз и тя отново напълни порцелановите чаши.

— А сега да обсъдим плана в детайли. Ето какво съм решил...

Ние беседвахме почти цял час, докато накрая уточнихме дори и най-незначителните подробности — най-вече относно внедряването на фалшивия пласьор на наркотици. През цялото време Долорес се грижеше чашите ни да не пресъхват, но нито веднъж не ни обезпокои с нетърпеливи жестове или любопитни погледи. Можеше да стоим така до съмване, докато панталоните ни се залепят за седалките, но тя пак нямаше да се оплаче. Бог да я благослови! Няма по-недооценена личност от една дискретна и възпитана келнерка. Колко жалко, че на такива достойни индивиди винаги се е обръщало несравнимо по-малко внимание в сравнение с мексикански наркобарони, трафиканти на оръжие и убийци на старци.

Планът ми включваше щедър бакшиш на представителката на първата категория и решителни мерки за обезвреждане на представителите на втората.

За първото се погрижих преди да напусна ресторанта, но за втората фаза трябваше да изчакам. Всяко нещо по реда си. Това ми позволяваше да гледам оптимистично на живота.

Оказа се, че съм избързал с радостта.

Прибрах се у дома късно следобед. Във всекидневната, осветена само от коледната елха и екрана на телевизора, баща ми и Кълън чакаха да започне поредното шоу с раздаване на празничните награди. Синът ми скочи, изтича към вратата, прегърна ме, целуна ме, но миг след това отново се втурна към телевизора. Оди ми махна с ръка от креслото.

— Какво? Няма ли да получа целувка? — попитах аз баща си.

— Преди това се обръсни — промърмори той и се извърна към екрана.

— Татко, кой искаш да победи?

— Не зная, скъпи. Ти кажи!

— Най-много харесвам състезателка номер две.

— Да, и на мен ми е симпатична — съгласих се аз и оставих пликовете от днешната поща на масата. Имаше два чека за изплатени хонорари — единият само за тридесет и пет долара, но вторият пък беше за девет хиляди осемстотин и дванадесет. И четири цента. По договора с британското списание за ловно оръжие, на което отдавна бях сътрудник. Както и писмо от Рик Джеймисън, съдържащо покана за гостуване...

— Харесайте я, само защото е по-красива от останалите — отбеляза баща ми.

— Не, не позна — заинати се Кълън. — Просто само тя от всичките позна, че диметродон е влечуго, а не динозавър.

— Не. Причината е в това, че е доста хубавичка.

— Не е това — разпалено отрече Кълън и се изправи на дивана.

— Това е. Никой от вас двамата не може да ме убеди в обратното.

Кълън се метна към дядо си, но последният успя да отблъсне атаката. Синът ми се озова на килима, като се кикотеше оглушително.

— Момчета! Може ли малко по-тихо? Искам да прегледам на спокойствие пощата!

Но те не ми обърнаха внимание, увлечени в боричкане и смях, докато аз преглеждах пликовете. Накрая не издържах и се присъединих към боричкането. Представителите на три поколения Ванс се търкаляха по килима и огласяха къщата с виковете, въпреки че над тях тържествено се извисяваше занемялата от срам коледна елха.

Така и не можах да разбера коя от претендентките спечели телевизионното състезание.

За вечерята към нас се присъедини и Хедър. След като Кълън се качи на горния етаж да си поиграе с играчките си, а баща ми се прибра в стаята си, аз и Хедър най-после можахме да останем сами, на спокойствие пред елхата.

Но без да се докосваме.

Поне засега. Трябваше да изчакаме да мине Бъдни вечер.

От елхата се разнасяше празнично благоухание. Светлинките ни намигваха приветливо. От камината долиташе пращането на дървата. В ъглите на стаята лениво се поклащаха пламъчетата на свещите. За Хедър имаше чаша с горещ ром, а за мен — чаша, пълна догоре с най-доброто кафе — „Дживалия Ройъл Винтър“. Но най-важното бе, че нямаше никой, освен нас двамата — Хедър и аз.

— Дали ще бъде прекалено невъзпитано, ако те ухапя по ухото?

Устните й, още по-парещи заради рома, почти докоснаха ухото ми.

— Сигурно не. Но все пак не прекалявай.

— Ако го сторя, ще имаш повод да се разправиш безпощадно с мен — закиска се тя.

— Може и това да се случи.

— Не спирай да ми говориш — прошепна Хедър и се размърда. Доближи се още по-плътно към мен. После се усмихна предизвикателно. Усмивката, в която се сливаха заплахи и обещания.

Какво значения имаха белезите, неизбежни след всяко ухапване?

По-късно ние двамата се озовахме пред широкия плот в кухнята. Аз само по жълтите шорти за гимнастически упражнения, а Хедър — навлякла една от моите фланелки, с навити до лактите ръкави. Грабнахме от плота шоколадовите сладкиши, останали от вчерашния обед и седнахме на канапето, плътно един до друг. Към сладкишите имахме и по чаша студено мляко. Хедър успя да не разпилее нито една троха наоколо, което си е истинско постижение, когато си похапваш шоколадови сладкиши. За съжаление, аз не можех да се похваля със

същото. Но пък нямах бели мустачки от следите от млякото. Нали винаги съм си бил спретнат...

— Значи Диас е замислил нов пъклен план? — заговори ме Хедър.

— Аха — изрекох аз с пълна уста и разпръснах още трохи, но за щастие те се посипаха по масата, а не в скута ми.

— И какви точно ще бъдат последиците? Гледала съм такива сцени в доста филми, но нали...

— Вероятно ще наеме някого със задачата да ме елиминира от играта. Не само мен, а и цялото ми семейство.

— Не се ли страхуваш?

— Разбира се, че се страхувам. Но все пак и аз умея нещо и нямам намерение да стоя със скръстени ръце. Освен това, Макелрой ще пристигне от Форт Браг, Фанър ще бъде нащрек, а Дейв и баща ми, също и Акс, всячески ще ми помагат.

— И какво излиза? Че ти си сключил договор за съдружие с онзи негодник Гонзалес с едничката цел да примамите Хектор да напусне своето убежище?

— Точно това сме решили.

— А какво ще стане с мюсюлманите?

— Днес следобед, след като уточних плана си с Акс, се свързах с тях. Те ме увериха, че могат още да почакаат, макар и не дълго. Всъщност, дадох ми доста кратък срок.

— Мога ли с нещо да ти помогна?

— Естествено. Като си близо до мен. Като ме заобикаляш с кротостта си, с почитта си, с хвалебствията си, както винаги досега. Никой не може по-добре от теб да ме предпазва от депресия и стрес.

Усмивката ѝ озари кухнята. Тя отпусна ръката си в скута ми.

— Не съм специалист по лечението на депресиите, но с пораженията от стреса мога да се справя.

След това добави с по-нисък тон, напомнящ гласа на Грета Гарбо:

— При подобно лечение най-важното е да се напипа поражението при пациента.

Когато най-после ни остана време да довършим шоколадовите сладкиши, те вече не бяха вчерашни, а онзиденшни.

21.

Рано сутринта, в понеделник, тъкмо бях оставил Кълън пред портите на училището и завъртях волана, за да поема обратно към дома, когато зърнах в огледалото за обратно виждане един познат силует на „Нисан Патфайндър“. Черен патфайндър.

Не успях да разпозная лицето на мъжа зад волана. Мерна ми се само смътно очертание на бейзболна шапка в черно и червено. Уморен от неговите игрички, аз качих тойотата на тротоара, ударих спирачки и измъкнах от жабката деветмилиметровия „Кар“. Показах се навън, предпазливо притискайки пистолета към бедрото си, за да не подплаша минувачите. Но вместо да забави ход, патфайндърът ускори и профуча като вихър покрай мен. Веднага се метнах зад волана на тойотата. Преследването започваше.

Той пое по Флеминг Роуд, а аз го следвах плътно, на няколко метра от задната му броня. Неговото возило разчиташе на сто и осемдесет коня и тежеше тон и шестстотин седемдесет и шест. Докато аз разполагах със сто и деветдесет коня. Освен това, тойотата тежеше с половин тон по-малко. Нямахме как да ми избяга, освен ако не беше състезател от Формула 1.

Онзи в патфайндъра, естествено, не можеше да се мери с момчетата от Формула 1. Предната ми броня вече се опитваше да се залепи до неговата задна, когато за миг се разделихме, с искрена тъга от моя страна — защото трябваше да завием наляво по Инман, точно пред витрините на „Фуд Лайън“ — след което прелетяхме покрай „Клийнър Уърлд“ и баптистката църква на Корнърстоун, за да се гмурнем на две колела в острия десен завой към магистралата Хай Вю Роуд. След неуспешните ни опити да литнем без крила и след набиването на спирачките до ламарината и вдигането на прах до небесата пред участъка в ремонт на Брайън булевард, той се добра до светофара на кръстовището с Олд Оук Ридж Роуд, но вместо да изчака зеленото, рязко изви наляво и се втурна през тревната площ право към сградата на пожарната служба. Нямахме как — трябваше да изчакам да

се изниже един тромав и грамаден камион, преди да поема по тревата след нисана. Последва нещо като танц за двама, но на осем колела, при обилно ръсене на кал наоколо, докато се опитвах да го притисна странично, бясно въртейки волана. Но най-неочаквано моята вярна тойота, която правеше чудеса на две колела, изхърка безпомощно и заседна тъкмо в най-гъстата кал до една трета от джантите. Сломено се облегнах на седалката, зареял поглед в чезнещия силует на нисана, който с радостен рев побягна към Олд Оук Ридж, в посока към булеварда, водещ към летището.

Поне седемнадесет пъти изпъшках „По дяволите“, преди да се овладея и унило да се затътря към сградата на огнеборците. Тримата дежурни пожарникари, които заварих пред входа, ме посрещнаха любезно, но не успяха да прикрият любопитните искрици в зениците си, преди да се върнат с мен при тойотата и заедно да я изтеглим от калта.

Помогах се доста около летището — почти цял час — по входната и изходната магистрала, но никъде не съзрях дори помен от патфайндъри, освен един тъмночервен, управляван от мършава блондинка, с пусната на воля, отдавна невчесвана дълга коса. На задното стъкло се мъдреше стикер със следното поучително съдържание:

СЪРДЕЧНИЯТ УДАР Е БОЖИЯТА МЪСТ
ЗА ГРЕШНИЦИТЕ,
КОИТО СЕ УГОЯВАТ С ТРУПОВЕТЕ
НА НАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ — ЖИВОТНИТЕ!

Поех към дома, тръпнец от мрачни мисли за отвъдното, раздиран от душевна борба. Щом се прибрах, първата ми работа беше да измъкна телешкото филе от хладилника и да си отрежа три подебели резена.

Веднага след пладне баща ми позвъни от училището на Кълън по клетъчния телефон, който къташе в елегантен кожен несесер:

— Двамата с Кълън обядвахме у дома. Поне двадесет пъти излизах от къщата. После го доведох тук. Няма и помен от черни нисани.

— Чудесно. Аз пък говорих с директорката. За да ѝ обясня ситуацията. Тя се опасява, че ще прибера завинаги Кълън от училището, което никак не ѝ допада. Освен това, доста е разтревожена заради заплахата от проникване на терористи в поверената ѝ сграда. Опитах се да я успокоя с аргументите на Аксел, в смисъл че там по цял ден пребивават прекалено много деца, пък и възрастни, за да рискуват бандитите да нахлуят с намерението да отвлекат нашия Кълън.

— Не, синко, не съм съвсем сигурен, че прогнозата на Акс ще се сбъдне.

— Нито пък аз. Именно в момента ти си там, на няколко метра от стаята, в която класът на Кълън заучава поредната коледна песничка. Вече обмислям напълно сериозно да го отпиша от училището. Етъл ми се закле, че може да му преподава тук, вкъщи. Така че докато ти или Дейв дежурите край детето, Кълън ще бъде в безопасност. А пък аз ще се заема с издирването на онзи тип в нисана. И ще го пипна, рано или късно. Дано не се случи второто.

— Но ако все пак се провалиш, ще измъкнеш ли Кълън от нашето мило градче, което беше толкова спокойно преди години? Ще трябва ли да се спасяваме с бягство, както миналия път?

— Да се надяваме, че няма да се наложи. Утре в градчето ни трябва да пристигне Макелрой. Ще изчакаме, за да видим какво ще ни предложи полковникът.

— Добре, но дано не чакаме прекалено дълго. Защото Хектор не само че е подъл тип, но е и доста умен. Не чак колкото беше Резович, но е доста лукав и трудно предвидим — заключи баща ми.

— Зная това, папа.

— Така че, отваряй си очите. На четири! — скастри ме той и прекъсна.

Трябваше да отида до бюрото на Федерал Експрес, за да изпратя един ръкопис, затова се върнах в тойотата и я подкарах. Но както узнах по-късно, докато съм кръстосвал градчето, достопочтеният господин Ръмейдж надникнал иззад завесата на ъгловия си прозорец, гледащ към улицата, и случайно зърнал един черен нисан патфайндър, паркиран на хълма зад храстите, които бяха само на един изстрел

разстояние от нашата къща. Съседът ни си припомнил, че вече на два пъти бил виждал тази кола в околността. Нейният притежател, според показанията на господин Ръмейдж пред полицаите, използвал бинокъл, за да следи някакъв обект в дъното на нашата доста къса уличка. Господин Ръмейдж допълни още, че за съжаление не успял да огледа добре мъжа зад волана, за да може да ни го опише.

Тази вечер бях длъжен да посетя събирането на милите представителки на дамския клуб към Обединената методистка църква в Джеймстаун. Този кръжок на любителките на занимателни четива бил основан преди цели шестдесет и три години. Дамите бяха изпълнени с разбиране към моите писателски неволи, очарователни, благовъзпитани, трогателни. След като приключих с лекцията си и с отговорите на въпросите, те ме заплашиха, че няма да ме пуснат, ако не хапна от кейка им. Попитах ги дали може да се срещнем пак. Те ми обещаха, че в най-скоро време ще уредят още едно събиране.

По пътя към дома непрекъснато следях огледалото за обратно виждане. Никакви нисани патфайндъри на хоризонта. Нищо. Това нямаше кой знае какво значение в момента. Защото щях да го засека. Рано или късно.

Дано да е по-рано. А не когато ще е късно.

22.

Уили Пийпълс тъкмо се бореше с парченце от варените моркови — задачата бе да го поеме без ръце, единствено с помощта на носа си — когато Кълън и аз се настанихме около масата с подносите в ръце. „Отвратително“, гласеше безапелационният коментар на Лаура Тагард и нейното мнение незабавно бе потвърдено поне от трите момичета, насядали около съседната маса. Но без да се стряска от техните чувства и предразсъдъци, опънал теме назад, с едно-единствено ловко издухване през дясната ноздра Уили успя да спусне морковчето в устната си кухня и да го сдъвче с наслада.

— Гаден дебелак! — възмутено процеди Лаура, а зад гърба ѝ се надигна вълна от шумни възклицания, всичките до едно неодобрителни, всичките до едно отправени от дамската половина на публиката.

Без сянка от притеснение Уили продължи да предъвква морковчето.

Кълън ухапа сандвича си с топено сирене и безмълвно задъвка. Същото правех и аз. Разговорът около масата, поне сред мъжката половина от присъстващите, се ограничаваше главно до футбола. Момчетата бяха ритали топката през почивката, преди да ги повикат за обяд в трапезарията. Аз ги наблюдавах с любопитство — децата бяха много шумни и въодушевени от преживяванията си на игрището. Почти всяко момче се хвалеше с получените драскотини и синини. Личеше си, че сблъсъкът между двата отбора е бил много ожесточен. Като заседанията на Конгреса на Съединените щати. Не се намесвах в споровете, защото бе неуместно за един страничен наблюдател като мен.

Най-после синът ми и аз приключихме със сандвичите, обърсахме трохите от плота на масата и напуснахме сцената — Кълън се запъти към класната стая, а аз останах в коридора и се озърнах на всички страни. През целия ден останах в училището на Кълън, изпълнявайки съвестно задълженията си — може би не по-зле от най-

добрия професионален бодигард. Оказа се доста досадно. По едно време дори бях готов доброволно да си предложа услугите като нещатен консултант по проблемите на обучението или озаптяването на по-буйните малчугани, но нали не за това бях днес тук...

Излязох за малко навън, за да се поразтърча по паркинга, но след пет минути се обърнах, за да се върна в сградата. И в този момент една мисъл обсеби вниманието ми. Бях забравил да проверя задния паркинг, който беше по-отдалечен от училището. Дърветата край оградата ми пречеха да го огледам, затова се преместих с няколко крачки надясно. Ето го! Черният патфайндър! Затичах се към него. Но шофьорът ме забеляза, включи двигателя и рязко потегли. Веднага промених посоката към мястото, където бях паркирал моята кола. Само след двадесет секунди вече бях зад волана.

Измъкнах клетъчния телефон от жабката и трескаво набрах 911. Но нищо не се получи. По дяволите! Батерията се оказа изтощена. Захвърлих безполезния апарат на пода. Идеше ми сам да се ритна по задника! Спомних си, че тази сутрин бях забелязал, че батерията не е наред, но реших да я заредя вечерта, защото и без това вече закъснявах. А сега трябваше да платя скъпо за тази небрежност.

Черният нисан вече се бе смалил в далечината, но го издаваше рязкото лъкатушене между другите автомобили по шосето. Реших да последвам примера на тайнствения шофьор. Но с още по-висока скорост. Той зави наляво по Суинг Роуд. Вероятно искаше да се измъкне по междущатската магистрала, където можеше да кара по-бързо. Аз се втурнах след него, твърдо решен да не губя нито секунда. Но при кръстовището между магистралата I-40 и Колидж Роуд, вместо да продължи направо, той предпочете да се насочи през моста Колидж Роуд. Същото избрах и аз. Профучахме около супермаркета, покрай сградите на ветеринарната служба и кабелната телевизия, след това извихме наляво по Уендовър и накрая отново се озовахме на магистрала I-40. Неговият нисан на два пъти премина на червено. Същото стори и моята тойота. Но на третия светофар той успя да се промуши сред колите, докато аз бях принуден да забия спирачките, защото един грамаден камион на „Пепси-Кола“ задръсти платното. Нямах друг изход, освен да извия наляво и да нахлуя в съседния паркинг, който за щастие внезапно изникна пред очите ми, сякаш изпод земята. Но за нещастие закачих с предната броня едно от ниските

бетонни блокчета, маркиращи зоните за паркиране. Колата се раздруса като ранено животно. Спирачките остро изскърцаха. Включих на задна и се отдалечих от блокчето. Бронята беше откъртила солидно парче от него. Стремително извих волана и отново поех след патфайндъра. Пресекох моста и попаднах в участък с много по-сгъстен трафик. Нисанът вече имаше значителна преднина и на мен не ми оставаше друго, освен да вдишвам газовете от ауспуха му. Той се втурна наляво по Доли Медисън. Явно нямаше никакво намерение да намали лудешката скорост, още повече че тук движението бе по-малко оживено, а за мое нещастие пътят се стесни само до две платна с дълбока канавка отдясно. Освен това идваше остър завой с доста издадени сгради. Знаех, че след него ще се открие Маркет стрийт, където винаги се струпваха много коли. Затова не ми оставаше нищо друго, освен да махна ядосано с ръка и да натисна педала за газта...

Успях да го настигна. Задминах го отляво и се опитах да му прережа пътя. Но той реши да блъсне патфайндъра отдясно в моята тойота. Веднага завъртях волана надясно и профучах пред него, но ускорението се оказа толкова силно, че не успях да избегна срещата с канавката. С върховно усилие натиснах волана. Само на две колела нисанът излетя зад задницата на колата ми в най-близката открита площадка и шумно се тръшна на асфалта сред облак от прах, но в този миг моята тойота се наклони опасно, после още... и още, докато се килна с трясък на една страна. Нямах друг изход, освен да се измъкна през прозореца откъм съседната седалка и да се затърча към нисана, чийто шофьор отчаяно се мъчеше отново да включи хъхрещия двигател.

Когато стигнах до него, веднага го сграбчих за ръкава на якето, завъртях го към себе си, дръпнах го от седалката и го повалих на асфалта. Замахнах с юмрук, твърдо решен да променя физиономията му. Той захлупи лицето си с длани и изкрещя:

— Не съм виновен! Тя ми плати! Тя ме накара!

— Коя е тя? — креснах аз, с юмрук, застинал във въздуха.

— Не я познавам!

Ледено предчувствие заседна в стомаха ми.

— Веднага ми кажи всичко! Още сега!

Целият треперещ, непознатият избъбри задъхано:

— Някаква проститутка беше. Появи се тази сутрин в магазина, където продавам автомобили, и ми каза, че искала да изпробва един патфайндър. И посочи този, черния.

Аз едва сдържах яростта си.

— Направихме две кръгчета и тогава тя ми предложи да...

— Какво ти предложи? Стига си го усуквал!

Той отново вдигна ръце, готов да отблъсне юмрука ми.

— Добре, добре. предложи ми пет стотачки да закарам този патфайндър до онова училище и да спра на паркинга. Каза ми, че имала разпавии с бившия си съпруг за попечителството върху синчето им. Тя самата имала черен патфайндър и трябвало да пристигне с него, за да подмами бившия си мъж да се втурне към училището. Искала да му докаже, че има достатъчно пари за такава скъпа кола. Рече ми още, че ако успея да го подмамя да се махне от двора на училището, щяла да ми плати двойно... Ей! Какво ти стана?

Но аз се наведох към арматурното табло на нисана. Протегнах ръка към оставения до него клетъчен телефон и само след осем секунди вече набирах последната цифра на номера.

Но телефонът в училището даваше заето...

Ако звънна на полицията, ще се наложи да обяснявам надълго и нашироко, а време за губене нямаше...

В момента Дейв и баща ми бяха по-далеч от мен...

Оставаше Джейсън!

Той вдигна след второто позвъняване.

— Патерсън на телефона.

— Джейсън! Тичай веднага в училището на Кълън! Извънредна опасност! Някой се опита да ме подмами и да ме отдалечи оттам.

— Веднага ще отида да прибера Кълън.

— Вземи пистолета!

— Ох, господи... Да, да, ще го взема!

— Побързай!

Настаних се зад волана на нисана и веднага потеглих към училището. През целия път назад не спрях да упреквам несъобразителността си.

23.

Макар че така и не можа да се възстанови пълната хронология на поредицата от събития, различните полицейски служби — след обобщаването на хаотичните показания на различните източници — приеха следната версия като най-достоверна:

Около дърветата покрай оградата на началното училище „Джей Ар Ленъм“ Хармъни Кехил паркира черен „Нисан Патфайндър“, с регистрационен номер от щата Флорида. Шофьорът на нисана — неидентифицирана, млада жена — от неуточнен засега момент следи неотстъпно Тайлър Ванс, а на паркинга чака втори патфайндър, напълно подобен на първия, с единствената задача да отвлече вниманието на господин Ванс. Последният наистина се хваща на уловката и с пълна газ се втурва да преследва втория нисан със своята тойота. След като се е убедила, че капанът е щракнал, жената зад волана на първия нисан позвънява от своя клетъчен телефон.

На обаждането отговаря Виктор Бовил — мъж със среден ръст и светски маниери, търсен от полицията. В този момент той също се намира зад волана на подобен черен „Нисан Патфайндър“, с регистрация от окръг Дейд, Флорида.

— Слушам — е първото, което произнася Виктор.

— Номер Едно се втурна по следите на моя заек — казва тя.

— Създаде ли ти някакви затруднения онзи глупак от автомагазина?

— Само финансови. Но няма проблеми. Хектор ще покрие всички разходи.

— Тръгваш ли по следите на Номер Две?

— Точно както се договорихме — отговаря тя и протяга ръка към лоста за скоростите.

— След петнадесет минути ще съм приключил с Номер Три.

Прекъсват едновременно връзката. Мъжът изважда дъвка и нахлупва шапка с емблемата на „Чикаго Булс“. Включва двигателя и за последен път поглежда през бинокъла към къщата на Номер Три, след

което бавно подкарва нисана по настланата с дребен чакъл алея между дърветата.

„Изглежда, пак ще завали“, казва си той, докато измъква от вътрешния джоб на самото си своя валтер, тридесет и втори калибър, с предварително монтиран заглушител. Интересно му е какъв ефект ще постигнат новите куршуми със специално обработени върхове — същите, за които списанията, рекламиращи огнестрелно оръжие, не скъпят похвалите си.

„Е, ще видим...“ Започва да си тананика първата мелодия, която му хрумва, щастлив, че е все още жив и че се занимава точно с това, което най-добре умее — да убива. „Винаги е добре, когато професията съвпада с призванието“, казва си той и протяга ръка към кутията с портокалов сок, оставена на съседната седалка.

В същата минута, в която Хармъни Кехил паркира своя черен нисан патфайндър пред входа на началното училище „Джей Ар Ленъм“, полковник Руфъс Макелрой пое от летището по магистралата I-40 към дома на Ванс. Двамата възрастни мъже се бяха уговорили да обядват в дома на Ванс, а след това да изчакат пристигането на Тайлър и на Дейв Майкълс, за да обмислят плана за действие.

Но това съвещание така и не се състоя.

Хармъни Кехил — разбира се, това не беше истинското й име, защото тя винаги изпълняваше мокрите поръчки под някой от многото си псевдоними — завинти заглушителя към цевта и с усилие напъха валтера в колана на кръста си.

— Много е стегнат този колан — промърмори тя на себе си, докато излизаше от нисана. — Ще трябва да сваля два-три килограма. Иначе рискувам да не мога да измъкна пистолета в решаващия миг, а това може да ми струва главата.

Ухили се на собственото си остроумие и закрачи към къщата с широки, твърди и забързани крачки, за които би могъл да й завиди дори Арнолд Шварценегер.

Премина през двойната врата, набързо прекоси кабинета и се запъти направо към стаята на госпожа Крийд. Влезе, без да чука.

Учителката я изглежда смаяно, но все пак се надигна от креслото и пристъпи напред, за да посрещне непознатата посетителка, с усмивка на уста.

— С какво мога да ви помогна?

Хармъни Кехил се огледа недоволно.

— Не виждам децата. Къде са се дянали?

Сепната от смръщената физиономия на непознатата, Робърта Крийд промълви:

— Мога ли да ви запитам кого търсите...

— *А пък аз те попитах къде са шибаните копеленца?*

Учителката, смаяна от нечуваната грубост, изгуби дар слово и се опули срещу сквернословната нашественичка.

Хармъни Кехил протегна мускулестата си ръка и сграбчи крехкия врат на госпожа Робърта Крийд, преди да процеди през зъби:

— Чуй ме добре! Повече няма да повтарям, а направо ще ти изскубна проклетата трахея!

Невъзможно беше за Робърта Лайн Крийд — дъщеря на свещеник, майка на две деца и учителка в неделното училище — да изпълни заповедта на тази безподобно нагла циничка, дори да знаеше, че сетният ѝ дъх приближава.

Наистина приближаваше. Защото Хармъни не отпусна хватката си около гърлото ѝ, докато Робърта Лайн Крийд най-накрая не се строполи на пода. Главата ѝ глухо издумтя на линолеума.

— Боклук! Лайно! Шибана кучка! — изсумтя Хармъни. — Сега какво да правя?

Втурна се напред, към всекидневната.

Оди Ванс беше накъде по средата на пътеката, водеща към стълба с пощенската кутия, когато един черен нисан патфайндър се показва иззад ъгъла на къщата. Той знаеше, че синът му Тайлър отдавна преследваше тъкмо такъв патфайндър, затова моментално застина на място. Но беше прекалено далече от къщата и доста близо до нисана, за да може да се скрие. Наложиха се да прибегне до съобразителността си. Изглежда, привидно небрежно отминаващия нисан и силуета зад волана, след което вдигна ръка и се провикна:

— Здравейте, господин Уилкинс. Ще се отбиете ли при мен? Тъкмо слагам масата за обед...

Господин Уилкинс, съсед на Оди от десетина година, в момента не беше излязъл на двора. Дори не беше в къщата си. Всъщност, беше заминал при племенницата си в Паутъкет, но Виктор Бовил не знаеше тази подробност. Затова се поколеба какво да предприеме, а в това време Оди се приближи към колата, надникна през спуснатото стъкло на прозореца на нисана, усмихна се и рече:

— Здравсти.

Виктор само кимна сухо и се облегна на седалката.

Най-неочаквано Оди политна напред и го халоса в челюстта, като се възползва от тежестта на връхлитащото си тяло. Това не само че беше най-сполучливият удар, който Оди бе постигнал през последните четиридесет години, но и най-силният, който якият Виктор Бовил някога бе получавал. Главата му се люшна на една страна. Звезди посред бял ден се явиха пред очите му. Тялото му се отпусна безпомощно. Оди веднага забеляза това и без да губи време, се обърна и хукна към къщата. В килера, зад старите дрехи, криеше от внука си Кълън своята карабина от Втората световна война. Докато маратонките му шляпаха по чакълестата алея — защото той бягаше както бяга всеки, който се бори за оцеляване — гърдите му се сгорещиха, а адреналинът нахлу в пулсиращите му артерии.

Успя да се добере до верандата, преди Виктор Бовил да успее да се окопити.

Вече беше на самия праг на вратата, когато онзи посегна към пистолета си...

Но старецът успя да измъкне вярната си карабина, преди Бовил да се е измъкнал от нисана.

Зареди пушката секунди, преди Бовил да се втурне, олюлявайки се, по стъпалата към верандата.

Залегна в дъното на коридора с пушката в ръце, насочена към вратата, и зачака нападателя. Сърцето му биеше до пръсване, виеше му се свят, гърдите му се задъхваха.

Накрая не издържа и изгуби съзнание.

Тайлър беше на около километър от училището, препускайки със сто и тридесет километра в час, когато го засече един полицаи от пътните патрули и му махна да спре пред хондата, шофирана от някакъв възрастен турист от Демойн. Хондата веднага поднесе, защото подплашеният турист завъртя прекалено рязко волана. Но полицаят само стисна челюсти и реши да пренебрегне този маловажен инцидент и да се впусне по следите на забързания нисан. Хич не го трогна фактът, че от внезапния тласък блокира сърдечният стимулатор на стареца зад волана на хондата, макар апаратът отдавна да не работеше както трябва. Всъщност, полицаят нямаше откъде да знае, че на белокосия шофьор е имплантиран стимулатор за сърдечна дейност.

Патрулиращият полицаи Евърет Евърхарт се впусна в ожесточеното преследване.

Хармъни Кехил се постара да надене приветлива маска на физиономията си, преди да прекрачи прага на кабинета. Зад бюрото, с притисната към ухото си телефонна слушалка, седеше привлекателна мургава жена в делови костюм. Тя вдигна показалеца си, за да подсказже на новодошлата, че се налага да изчака малко. Хармъни сериозно се замисли дали първо да не я простреля в досадно размахания пред лицето ѝ пръст, но се досети, че по телефона ще се чуе писъка на глупавата кучка, затова само прехапа устни и продължи към следващото помещение.

Към нея се приближи някакъв мъж, приблизително висок и тежък колкото нея, но с червендалесто лице. Дали беше от прекалено пиене, или си беше такъв по рождение? Може би се дължеше на високото му кръвно налягане. Той ѝ се усмихна и разкри пред нея ослепителните си зъби.

— С какво мога да ви услужа?

На свой ред и тя демонстрира своите, не по-малко блестящи.

— Аз съм леля на Кълън Ванс. Брат ми ме помоли да прибера момчето у дома.

Червендалестият вдигна ръка и погледна към своя таймекс.

— Остава повече от един час до края на занятията.

— Работата е там, че на баща ми му прилоша.

— Господин Оди е зле? Много съжалявам — съчувствено рече той.

Тя го дари с нежна усмивка. Или поне си мислеше, че беше такава.

— Кълън е в музикалната зала. Елате, ще отидем в моя кабинет и оттам ще позвъним на Тайлър, за да получа неговото потвърждение. Няма да ни отнеме дори една минутка. Без тази предпазна мярка не мога да ви допусна вътре. Надявам се, че ще ме разберете.

— Разбира се — отвърна Хармъни и закрачи след него.

— Не знаех, че Тайлър имал сестра — промърмори мъжът.

— Не живея в градчето.

— Името ми е Джералд Хъф. Заместник-директор — уточни той.
— Наистина не си приличате много с брат си — намигна ѝ той, но се сепна от строгото ѝ изражение и побърза да ѝ се извини.

— От различни майки сме — успокои го Хармъни. Което си беше чиста истина.

Хъф озадачено поклати глава.

— Не подозирах, че господин Оди се е развеждал.

— Майка ми почина отдавна.

— О, много съжалявам — загрижено кимна той.

Приблжиха вратата на неговия кабинет. Над нея имаше емблема с надпис „Заместник-директор“. А на самата врата бе поставена помалка табелка, на която беше изписано: „Господин Джералд Хъф“.

— Това ли е вашият кабинет? — любезно се интересува Хармъни, когато оставаха само няколко метра до вратата.

— Естествено — отговори Хъф. — След вас, моля.

Тя му се усмихна кокетно, поласкана от това, че той ѝ направи път да влезе. Но щом двамата се озоваха вътре и той затвори вратата, а след това се обърна към нея, от скованите му устни се изтръгна само едно „Ах!“, защото тя моментално опря дулото към бузата му.

Сега заговори без следа от кокетничене:

— Обясни ми къде се намира учебната зала, където онова хлапе Кълън се учи да пее. Но без никакви опити да ме заблудиш! — Той веднага изпълни заповедта ѝ, при това най-добросъвестно. Тогава тя го халоса по черепа с дулото с всичка сила, след което го удари още веднъж по тила, преди той да се свлече на пода.

Прекрачи безмълвното тяло, предпазливо откряна вратата и надникна в коридора. Нагласи ключалката на вратата, излезе и затръшна вратата зад себе си. Тръгна към стаята, където в този момент Кълън пееше песента за ангелите небесни заедно със своите двадесет и пет съученици.

Замрял на верандата на Оди, Виктор Бовил за миг се замисли. „Ако прекрача през тази врата, рискувам да ме гръмне...“ Потърка брадичка. Главата му още не се бе избистрила, затова я разклати, но в следващия миг вече съжеляваше за това лекомислие. „Мамка му, колко яко удря този дядка“, рече си той и тръгна да заобикаля къщата, за да намери задната врата или някакъв друг начин да проникне вътре.

Ако знаеше, че Оди Ванс лежи на пода, вцепенен от внезапно получения инфаркт, нямаше да си прави труда да обикаля къщата.

И тогава този ден щеше да завърши с по-малко трупове.

Тайлър Ванс съзря сините мигащи светлини далеч пред себе си, преди още да чуе воя на сирената. „Прекрасно! — помисли си той. — Сега поне мога да разчитам на помощта на властта.“

Но нямаше представа що за човек беше патрулиращият полицай Евърет Евърхарт.

Тайлър докара черния патфайндър на паркинга и спря до другия черен нисан патфайндър. Мислено изруга и зачака нетърпеливо пристигането на полицейския автомобил. Не му се наложи да чака много. Тайлър се бе приготвил да обясни набързо ситуацията, но полицаят чевръсто отвори вратата на своята кола, изскочи навън и посегна към кобура на кръста си. Тайлър веднага млъкна и вдигна ръце на темето си.

— Дръж ръцете изправени! — изкрещя патрулиращият полицай Евърет Евърхарт, докато зареждаше своята „Берета“.

— Та аз ги държа — отговори Тайлър.

— Не ми се прави на много умен. Само ги дръж така, че да са пред очите ми!

— Полицай, нямаме време за губене! Ако ще ме разпитвате...

— Млък! Лягай на паважа!

— Но синът ми е в това училище. Има опасност от отвличане!

— *Казах да се проснеш по очи на паважа!*

Заплашителната нотка в тона на полицая принуди Тайлър да изпълни нареждането, въпреки че в съзнанието му нито за миг не престанаха да се изреждат кошмарните сцени, които сега може би се разиграваха в сградата на училището.

Патрулиращият полицай предпазливо се доближи до проснатия на паважа нарушител на реда, стискайки пистолета с двете си ръце, потръпващи от страха, сковал тялото му.

— Извий ръцете на гърба си!

Но Тайлър нямаше никакво намерение да чака с белезници на китките момента, когато похитителите ще отвлекат Кълън, затова опря дланите си под брадичката. Полицаят коленичи до него, допря дулото на беретата до слепоочието на задържания и изсъска гневно:

— Казах ти да се проснеш върху паветата с ръцете на гърба, а не да ги криеш отдолу!

Тогава Тайлър отклони дулото от челото си, извъртя се наляво и сграбчи полицая за униформената риза. Сетне рязко скочи на крака. Паникьосан, патрулиращият полицай Евърет Евърхарт натисна спусъка, но куршумът рикошира в паважа. Ванс позволи на полицая да се надигне и в следващата секунда улови дулото. Евърхарт стреля още веднъж, но този път улучи прозореца на своята кола. Тъкмо се готвеше трети път да натисне спусъка, когато пистолетът се отклони в ръката му — извита с ярост от десницата на Тайлър. Следващото, което видя, беше юмрука на задържания, който бе насочен право в лицето му.

Това бе последното, което успя да зърне, преди да изпадне в безсъзнание.

След като остави полицая неподвижен върху паважа, Тайлър грабна беретата и хукна към сградата на училището.

Хармъни Кехил не чу изстрелите от пистолета на патрулиращия полицай Евърет Евърхарт. Вместо това, чу как двадесет и седем детски гласчета усърдно пееха песента, макар че само няколко от децата налучкваха верните тонове. Успя да проникне незабелязано в помещението и се закова до стената в ъгъла, за да разпознае Кълън Ванс. Ето го! В първата редица, петото дете отляво, с устни, извити

сякаш казваше „О-о-о“. Пристъпи към учителката, която бе с гръб към стената и с лице към детския хор, размахваща пръст поради липса на диригентска палка. Щом видя новодошлата, учителката веднага спря да ръкомаха и се обърна към Хармъни с недоумяващо изражение.

— Кого търсите? — попита тя.

Хармъни застана с гръб към децата, за да не видят дръжката на валтера, напъхан в колана отпред на кръста ѝ. Показа го само на учителката.

— Идвам, за да прибера Кълън Ванс. Ако се опиташ да викаш за помощ, ще застрелям всичко живо в тази зала! След като напусна залата, ти ще останеш тук с децата. Ако някой се опита да ме спре, ще загинат първо тези, които ще се случат най-наблизо. Ясно ли е?

Изгубила дар слово, учителката само кимна беззвучно.

— Добре. А сега ми доведи хлапето на Ванс.

Учителката се обърна към смълчаните деца.

Хлапето на Ванс застана нащрек още щом забеляза непознатата особа в ъгъла на залата. Никак не му хареса лицето на жената, а вече бе имал вземане-даване с хора, чиито лица не му бяха симпатични. Кълън се озърна изплашено към задната врата — просто така, за всеки случай. Беше дяволски далече. Неприятната жена тъкмо шепнеше нещо на ухото на госпожа Уорд. От което госпожа Уорд никак не изглеждаше радостна. Кълън отново се обърна в посоката, в която го очакваше спасителната задна врата.

Уф, по дяволите. Госпожа Уорд му махна с ръка да напусне редицата. Момчето покорно тръгна напред, но много бавно и неохотно, когато неприятната жена нетърпеливо посегна да го хване за ризката, той зърна дръжката на пистолета на кръста ѝ.

Реакцията му беше мълниеносна.

Полковник Руфъс Макелрой зави по улицата, на която живееше Оди, и леко увеличи скоростта. На пръв поглед изглеждаше, че няма никой в къщата на семейство Ванс, но може би ще завари някой в задния двор, който не се виждаше от уличното платно. После видя паркирания черен нисан патфайндър на алеята откъм гаража.

Макелрой се зачуди кой може да е решил да се присъедини към компанията за обеду. Той знаеше, че Тайлър наскоро се е сдобил с нова кола, но ако не му изневеряваше паметта, тя би трябвало да е „Тойота“. Е, може би бе сбъркал марката.

Понеже нямаше място за паркиране на алеята до нисана, Макелрой зави зад ъгъла, подмина стълба с пощенската кутия и изключи двигателя. В тази уличка също не се виждаше жива душа — нито в съседните парцели, нито никъде наоколо.

Нещата изглеждаха съвсем кратки, когато той излезе от седана с военна регистрация.

Дори бе прекалено тихо. Сред клоните нито птички чуруликаха, нито катерички подскачаха.

Дали и къртиците под тревата на моравата бяха задрямали?

Откъде се взе това лошо предчувствие?

Опита се да се отърси от него, преди да закрачи бодро към предната врата и да натисне звънеца.

Първото, което Тайлър Ванс чу, щом се втурна през двойната врата на училищната сграда, беше писъкът. Затича като обезумял към стаята на класа на Кълън, за да завари там една от учителките, коленичила до сгърченото на пода тяло на Робърта Крийд, крещяща нещо неразбираемо, с вдигнати към тавана ръце.

— *Къде е Кълън?* — извика той.

Но тя продължи да пищи.

Той я разтърси здравата за раменете.

— Къде са децата?

Не получи смислен отговор.

Зад гърба му се разнесе женски глас:

— Ама какво правите? Къде се... Ох, господи, боже мой, какво...

Директорката едва сега забеляза Робърта Крийд, просната в неестествена поза на паркета.

Тайлър сграбчи ръката на директорката.

— Къде са децата от класа на сина ми?

— Имат час по музика. Но какво става тук! Какви са тези изстрели?

— Млъкнете! Къде е залата за часовете по музика?

— Зад бюфета. Кой може да...
Но той вече бе излетял през вратата.

Неприятна изненада очакваше Хармъни Кехил, когато тя посегна към яката на Кълън. Момчето стисна китката ѝ с две ръце. Хватката му се оказа неочаквано силна. После се блъсна в дясното ѝ бедро и се завъртя по посока на движението на часовниковата стрелка, сетне подпъкна лявото си рамо точно под десния ѝ лакът. Наведе глава напред, сграбчи китката ѝ и рязко приклепна, за да я извие с цялата сила, на която беше способен, многократно увеличена от страха, надигнал се в гърдите му.

По случайност, но може би и поради придобития тренинг от многократните тренировки, Кълън изпълни хватката извънредно точно. И мълниеносно бързо. Помогна му и това, че беше по-добре развит от повечето от връстниците си. Лакътят на Хармъни се изви болезнено. Силната болка прониза ръката ѝ и стигна чак до врата ѝ. Веднага протегна лявата си ръка, за да хване нахалния малчуган за ризата, но в този миг той я изрита в глезена. Заболя я още по-силно, отколкото преди секунди. Тя неволно се приведе и протегна лявата си ръка към глезена. Момчето се възползва от тези скъпоценни секунди, за да се затича към вратата на залата, като обезумяло животинче, по чудо изтръгнало се от капана.

Хармъни Кехил се хвърли към смаяната учителка по музика, хвана яката на блузата ѝ и здравата я разтърси, преди да изкрещи в лицето ѝ:

— Ще се върна! И пак ще си поговорим с теб! Тежко ти се пише, ако не пипна това проклето хлапе!

След което хукна по следите на Кълън.

Коленете на учителката се подкосиха и тя се свлече на пода.

Джеймс М. Фарли караше последната си преди пенсия година в училището към Гилфорд Каунти — вече четиридесет години работеше като пазач и по-опитен от него нямаше в цялата училищна администрация в щата Северна Каролина. Притежаваше дори и писмени препоръки от предишните си началници, които

удостоверяваха този факт. Винаги се бе гордял с работата си. Тъкмо бе привършил с чистенето на пода в дъното на коридора и изстискваше мокрия парцал, когато видя как Кълън Ванс изхвърча като куршум от залата за музика и се завтече към игрището в задния двор.

Доста странно поведение за едно момче, което сега би трябвало да усъвършенства певческите си умения...

Но още по-странна бе жената, която се появи след секунди на прага на залата. Защото държеше пистолет в ръката си. Непознатата се спря само за миг, колкото да се огледа накъде да поеме. Навярно бе забелязала отдалечаващата се фигура на момчето, защото незабавно се затича в същата посока.

„Нима преди малко съм чул изстрели? А не трясък от ауспуха на някой автомобил, както си помислих тогава? Но... но какво става тук, по дяволите?“

Старецът последва непознатата, която още стискаше пистолета в дясната си ръка.

Виктор Бовил чу звънеца на предната врата точно в мига, в който се канеше да пристъпи прага на задната врата. „По дяволите, на кого му е хрумнало точно сега да звъни“, изруга той и се напъха в кухнята. Заради бързината не успя да забележи Оди Ванс, лежащ в безсъзнание на пода в дъното на коридора, само шест метра по-назад от ъгъла на двата коридора.

От кухнята Бовил се прокрадна съвсем тихо във всекидневната, но там отново се прикова до стената, защото звънецът пак избръмча. Изчака звъненето да утихне и продължи, все така предпазливо, напред към следващата стая.

— Хайде, хайде, хайде! — задъхано изкрещя Джейсън Патерсън.

Но неговият „Форд Корвет“ отказваше да се подчинява на заповедите му. Ядосаният мъж рязко изви волана, изскочи от купето и силно затръшна вратата. Веднага се затича към двора на съседката си, за да я помоли да му обслужи с нейната „Мазда“. Само след пет минути той вече натискаше яростно педала за газта по най-прекия маршрут към училището на Кълън. Вдигна до сто и двадесет километра в час.

Искаше му се да напредва още по-бързо, но остарелият автомобил не можеше да постигне по-висока скорост.

Едно от хлапетата в класа на Кълън, с неизсъхнали още сълзи по бузите, посрещна на вратата на залата за музика връхлитащия Тайлър.

— Нещо стана с госпожа Уорд... — проплака момичето.

Тайлър веднага се наведе над учителката, но за щастие в този миг тя размърда глава. Той ѝ помогна да се надигне, но тя още беше смъртнобледа и замаяна. Окопити се едва когато осъзна, че над нея се бе надвесил бащата на Кълън.

— Господин Ванс! Някаква жена с пистолет в ръка преследва Кълън! Изчезнаха по онзи коридор... — промълви госпожа Уорд и вдигна треперещата си ръка.

Той вече бе стигнал до прага на залата, преди тя отново да отпусне безпомощно глава върху паркета.

Кълън избра любимото си скривалище — тъмния ъгъл в сутерена до корпуса на климатичната камера. Докато търчеше с все сила, нямаше време да се озърта назад, за да провери дали онази жена с пистолета не го следва по петите. Затова веднага затвори вратата на сутеренното помещение след себе си и се притаи в мрака, не смеейки да диша шумно, макар че от бясното тичане беше останал без дъх. Целият трепереше от страх. Но най-лошото бе, че не знаеше кога ще може да напусне убежището си.

Патрулиращият полицаи Евърет Евърхарт най-после се свести, макар да му се виеше свят. Носът го болеше адски. Едва събра сили да се изправи. Цялото му лице беше в кръв. Няколко капки кръв покапаха по ризата му. Той измъкна кърпата от джоба си и затисна ноздрите си. Следващата му задача беше да се огледа за пистолета си.

Но беретата беше изчезнала.

„По дяволите! Сигурно онзи психопат е задигнал пистолета.“

Озърна се наоколо и чак сега забеляза зеещото стъкло на прозореца на полицейския автомобил, строшеното от собствения му

изстрел. „Мътните ме взели, как ще обясня на шефа какво се случи? Мамка му на онзи идиот! Ще кажа, че той е гръмнал по стъклото...“ Напъха се в колата и измъкна изпод седалката пушката „Ремингтън 870“. Прещрака затвора и познатият звук малко успокои гнева му.

За миг му хрумна да повика подкрепление по радиотелефона. „Не, дявол да го вземе, не! Сам ще се справя с това копеле!“ И с тази мисъл потегли към сградата на училището.

След като никой отвътре не реагира на настойчивото звънене, полковник Макелрой се разтревожи. Реши да мине през задния вход, за да провери дали колата на Оди не беше в гаража. Оказа се, че колата беше там. *Хм, щом като Оди е тук някъде, заедно с шофьора на онзи черен нисан патфайндър, защо тогава никой не ми отвори вратата?*

Бръкна в кобура на кръста си и измъкна своя „Колт“ четиридесет и пети калибър — този модел беше разрешен само за висшите офицери от армията. Провери дали е зареден и започна да се промъква предпазливо към задната врата.

Малко оставаше на Хармъни Кехил да настигне бягащия по коридора Кълън, когато Джеймс М. Фарли се провикна след нея:

— Хей, госпожице, какво правите тук?

Ако притежаваше нормална нервна система, тя би трябвало да подскочи до тавана от изненадата. Но Хармъни беше отлично тренирана за всякакви изненади. Обърна се и натисна спусъка. От заглушителя се чу приглушен звук — като че ли пистолетът изплю куршума, който обаче не уцели пазача, а тръбата от канализацията — малко над главата на Джеймс Фарли.

Пазачът, зяпнал от смайване, се просна на пода. Но втори изстрел не последва и след минута той се осмели да надигне глава.

Непознатата с пистолета беше изчезнала.

Джейсън Патерсън се престори, че не е забелязал червената светлина на светофара на Френдли стрийт и Колидж Роуд, с което веднага си навлече омразата на препускащите наоколо

мотоциклетисти. Пистолетът в джоба на сакото му помръдна заплашително, когато се приведе напред и яростно натисна педала на газта. Гумите изсвириха недоволно и колата се втурна напред като обезумяла.

От скривалището си Кълън чу как господин Фарли се провикна към нападателката. Съобразителното момче се досети, че онази жена с пистолета в ръка сигурно се спотайва някъде наблизо. „Господи, ами сега?“ Огледа се трескаво, но никъде не видя спасителен изход. Само се сви и се сгуши още по-навътре в ъгъла, в най-тясното.

Но не можа да продължи напред, защото се заклеши в теснината между стените, тръбите и корпуса на климатизатора. Искаше му се да извика, но не посмя. Онази жена с неприятното лице можеше да го чуе. Затова затаи дъх в теснината, изплашен до смърт.

В мига, в който Тайлър изскочи през вратата на залата за музика, Хармъни Кехил наближи ъгъла, където преди малко се бе спотаил Кълън. Затова Тайлър не я видя. Вместо нея видя Джеймс М. Фарли. Пазачът бе допълзлял до ъгъла на коридора, но не смееше да надникне.

— Джеймс! — извика Тайлър. — Видя ли накъде побягна Кълън?

— Да — прошепна Джеймс. — Но по петите му е някаква жена. Внимавай! Има пистолет!

В този момент тя се показва иззад ъгъла и започна да стреля, първо към Джеймс, а после към Тайлър. Тайлър веднага залегна и отвърна с беретата на полицая Евърхарт. Куршумите затрещяха по ламаринения корпус на климатизатора, зад който се спотайваше невръстния му син. Но Тайлър Ванс не знаеше, че стреля в същата посока.

— Стига! — изкрещя Джеймс Фарли. — Точно там някъде се мушна твоят Кълън!

Щом чу това, Тайлър скочи рязко и се втурна към жената. Не смееше повече да стреля, за да не улучи сина си. Тя успя да натисне два пъти спусъка, след което се обърна и веднага побягна с все сила, мъчейки се да постави в движение втория пълнител.

— Спри! — извика Тайлър, коленичи и се прицели в бягащия силует.

— Татко! — долетя приглушен вик от ъгъла зад климатизатора.

— Кълън! Къде си?

— Тук съм... Ох, не мога... да дишам...

Тайлър се метна към ъгъла, изплашен за сина си. Наведе се, хвана тежката метална скара и се опита да я отмести. Но тя дори не помръдна.

— Тате... — Гласчето на момчето едва се чуваше.

Тайлър се напрегна докрай. Лицето му почервения, артериите на врата му набъбнаха. Проклетата железария обаче отказваше да се отмести.

„Господи, помогни ми! Само сега!“, помоли се той. Така и не разбра чу ли Бог молбата му, но ламарината само изскърца, без дори да потрепне в ръцете му.

Внезапно зад гърба му изскочи Джеймс Фарли. Пазачът трескаво се огледа, замахна с ръка, за да изтласка настрани гумените си ботуши, които държеше до скарата на климатизатора и опря широкия си гръб към ламарината. Натисна с все сила. Точно в този миг отвътре се чу отчаяния писък на Кълън: „Татко... татенце...“.

Двамата мъже напрегнаха мускули и натиснаха още по-яко, макар че от налягане ръцете им трепереха, отчаяни, че няма да успеят да измъкнат момчето.

И в този миг тежката скара помръдна, едва забележимо, след което отново застина. Но тясната пролука се оказа достатъчна за Кълън да се промуши отдолу и да се хвърли в ръцете на баща си, хлипащ и задъхан, целият изподран...

Но спасен.

— Моля те, никога вече не ме оставяй сам — прошепна разплаканото момче.

Тайлър само го притисна още по-плътно към гърдите си.

Хармъни Кехил тъкмо заобикаляше в бесен ритъм ъгъла на училищната сграда, когато полицаят Евърет Евърхарт влезе вътре с насочена пушка, готов да застреля всеки, който се изпречи пред погледа му. След още няколко секунди Джейсън Патерсън рязко закова

спирачките на маздата насред паркинга — точно зад полицейския автомобил — и изскочи сред вдигнатия от гумите прах. Тъкмо навреме, за да зърне фигурата на непозната жена, бягаща, с пистолет в ръка, от ъгъла към паркинга. Джейсън не беше лишен от съобразителност, нито от смелост, нито от бързи рефлексии, затова веднага измъкна пистолета от джоба си, но не беше достатъчно ловък — пистолетът се изплъзна от влажната му длан, удари се в асфалта, подскочи и изчезна под колата. Джейсън погледна изплашено към жената, видя, че тя вдигна пистолета си към него и веднага се просна по очи на паважа, за да припълзи под колата, където го чакаше оръжието му.

Виктор Бовил се промъкна до мястото, където лежеше Оди Ванс. Наведе се и още проверяваше пулса му, когато чу как изскърцаха пантите на задната врата. Веднага се изправи и залепи гръб о стената, с пистолет в ръка.

И зачака с притаен дъх.

Дейв Майкълс знаеше, че пристига по-рано от уговорения час, но не се тревожеше за това — можеше да поиграе на домино с Оди, докато не пристигнат Тайлър и Макелрой. Но щом стигна пред къщата на Оди и зърна паркирания черен патфайндър — същия като онзи подозрителен нисан, за който Тайлър му бе споменал — Дейв изскочи от колата си и се затича към предната врата, изпълнен с мрачни подозрения.

Още не бе посегнал към бутона на звънеца, когато чу изстрел, проехтял някъде в къщата.

Само пет метра оставаха на полицая Евърет Евърхарт да се добере до входа на училищната сграда, когато някой извика зад гърба му: „Ето я! Там!“. Евърет изруга и се хвърли към вратата. Едва не я откърти от пантите с ритника си. Нямаше време дори да се огледа. Веднага нахлу вътре, стиснал пушката с две ръце. Но никого не видя в коридора. Отвън проехтя още един вик и напълно обърканият полицай

изскочи навън. Стисна още по-здраво пушката и трескаво се заозърта на всички страни.

Някакъв мъж лежеше проснат на паважа, наполовина скрит под маздата, спряна на паркинга до полицейския автомобил. Дали не беше някой избягал от лудницата? „Господи, какво става днес“, помисли си ошашавеният полицаи. Предпазливо слезе по стъпалата пред верандата и чак тогава я видя — жената тичаше с все сила точно към непознатия, залегнал под маздата. В ръката ѝ проблесна пистолет със заглушител.

— *Хвърли оръжието!* — изкрещя Евърет.

Но тя не се подчини, а се затича още по-бързо, само че сега идваше право към него — Евърет, с вдигнат към гърдите му пистолет. Полицаят премести треперещия си пръст към спусъка на пушката... но твърде късно. Усети изненадващо силен удар в корема си, малко под диафрагмата, макар че в първия миг не го заболя — толкова беше зашеметен от страхотния тласък. Но за частица от секундата мозъкът му инстинктивно схвана какво се бе случило и пръстът конвулсивно се стегна около спусъка на неговия ремингтън. Не я улучи... Пушката подскочи в ръката му, но Евърет Евърхарт успя като по чудо да изстреля още един куршум, преди пушката да падне от десницата му и да се изгърколи по стъпалата. Тя потрепна и се наведе леко. Можеше би сега я бе улучил... Но нападателката спечели ценни секунди за още един изстрел. Вторият ѝ куршум прониза вратата на колата отзад, докато третият попадна в гърлото на полицаия и светлината за него угасна завинаги.

Макелрой вече бе стигнал до средата на коридора, когато получи куршум в гърдите. Отхвъркна назад и главата му се тресна в рамката на задната врата. Колтът в дясната му ръка неволно изгърмя. Куршумът остави дълга резка по дървената ламперия в коридора. Опитният полковник веднага залегна в ъгъла, за да се спаси от следващия куршум, и в суматохата не чу как някъде далеч напред вратата откъм предната веранда се откряна предпазливо.

Тайлър чу изстрелите, долетели от предната част на училището, и веднага се досети.

— Джейсън! Това е Джейсън! — изохка той.

— Какво каза, татко?

— Синко, трябва да изтичам отпред. Джейсън беше тръгнал насам, за да ти помогне да се измъкнеш от капана. Разбра ли какво ти казах?

Кълън кимна уплашено и смръщено. Тайлър подаде на Джеймс Фарли беретата, която беше задигнал от патрулиращия полицай Евърет Евърхарт.

— Можеш ли да си служиш с това?

— Все някак ще се оправя — изсумтя Фарли.

— Внимавай да не се случи нещо с Кълън!

— Ще се погрижа за детето. Но ти се погрижи за себе си.

Тайлър се втурна по коридора.

Джейсън Патерсън още беше под маздата и не смееше да шавне, за да не привлече погледа на онази убийца. Залегнал под шасито, можеше да вижда само обувките ѝ и капките кръв по глезените. „Тя няма друг изход, освен да бяга, за да отърве кожата — трескаво си помисли Джейсън. — Ами сега? Ако се качи в маздата?“

Колата, паркирана до неговата, се заклати. Онази с пистолета май наистина се бе напъхала вътре. Сигурно ще изцапа тапицерията с кръвта... Откъде пък му хрумна тази идиотска мисъл?

Хармъни Кехил усети как топлата струя кръв се стича по кожата ѝ, но нямаше време да превърже раната. Веднага завъртя стартера на нисана, включи на първа и потегли напред.

В същата секунда Тайлър изскочи от предната врата на училището.

Дейв пропълзя през входната врата на къщата на Оди и се прикова до стената, изумен от гледката — Оди лежеше по очи в дъното на коридора, недалеч от вратата към всекидневната. Стената до кухнята беше порядъчно оплискана с кръв. Някакъв непознат стоеше надвесен над Оди с пистолет, насочен към главата му.

Затова Дейв моментално се втурна към стълбата, водеща към горния етаж и залегна зад перилото. Тъкмо навреме, защото в следващата секунда един куршум се заби в касата на външната врата зад гърба му. Запълзя нагоре по стъпалата с най-бързите движения, на които бе способен, изплашен от стъпките, отекнали по коридора на първия етаж. Пук! Пук! Още два куршума излетяха от заглушителя на непознатия по посоката, в която беше изчезнал Дейв. За щастие, той бе успял да се добере със сетен дъх до площадката на етажа и да залегне зад ъгъла.

Дейв знаеше, че Оди крие стария си „Смит & Уесън“ в шкафа за чорапите, затова първата му работа беше да изтърчи до там. Дано да е зареден! Тръшна вратата на спалнята зад гърба си и като побеснял зарови из шкафовете. Около него се разхвърчаха дузина чорапи от запасите на Оди. Ето го! Веднага провери барабана. Беше пълен!

Чудесно!

„Всичко страхотно се обърка! — каза си Виктор Бовил, докато тичаше нагоре по стъпалата. — Кой пък ще е този, който довтаса преди малко?“

Спря се чак на площадката, надзърна предпазливо зад ъгъла на коридора и продължи да се прокрадва с котешка стъпка към вратата, която преди секунди бе чул да се затръшва. Опита топката на бравата. Завъртя се, но не се отвори. Нещо подпираше вратата отвътре.

Нечий крак?

Изпразни остатъка от пълнителя през вратата. Спря само колкото да зареди следващия.

Никаква реакция от другата страна на надупчената врата.

Напрегна мускули и отново опита да завърти топката. Пак неуспех. Отстъпи два метра и се метна с цялата си тежест върху вратата.

И сега не му провървя.

Тъкмо се двоумеше дали да слезе долу, когато някакъв глас прошепна зад ухото му:

— Ще те очистя, ако мръднеш!

Бовил все пак помръдна. Завъртя таза си и осея пространството наоколо с хаотични изстрели. Но може би поне един от куршумите бе

застигнал мишената. Защото Макелрой се затъркаля през глава надолу по стълбата и се спря чак долу, след як удар, който отекна като тътен на гръмотевица. Виктор Бовил прекоси площадката и стреля през перилата на стълбата...

Още не бе спрял да се търкаля надолу, когато полковникът усети как нещо горещо го парва по бузата. Малко оставаше кървавата следа да стигне чак до дясното му око. Кръвта и частиците отнесена лицева кожа изпръскаха тапета зад гърба му на долния етаж, когато се строполи на пода и отскочи към стената. Пръстът му неволно натисна спусъка и от пистолета му изхвърчаха три поредни куршума. Трябваше да внимава, за да не остане без муниции.

Внезапно надвисна зловеща тишина.

Тайлър направи всичко възможно и невъзможно, за да спре черния нисан патфайндър и окървавената жена зад волана. Но веднага щом го зърна, тя освободи ръчната спирачка, натисна педала за газта и завъртя волана. Хармъни извади през прозореца своя валтер и започна ожесточено да стреля. После ускори още повече и насочи предницата към колата на Тайлър. Но той, прескочил на един дъх стъпалата, успя да залегне между двете най-близки коли и изчезна от погледа ѝ. Както и тя от неговия. Хармъни отново заблъска волана и зави в обратна посока. Колата рязко поднесе и от инерцията бронята на патфайндъра одра вратите на съседния буик. Веднага смени посоката, в мига, в който Тайлър се подаде иззад жълтия автомобил. Ауспухът на нисана блъвна гъст облак и колата с рев се понесе напред...

За секунди напусна паркинга и изчезна от смаяния поглед на Тайлър.

Той остана дълго така, загледан натам, където вече нищо не се виждаше, след което се обърна, за да намери къде се бе скрил Джейсън.

Докато на площадката на горния етаж плющяха изстрели, Дейв безшумно отмести шкафа, с който бе подпрял отвътре вратата. Открехна предпазливо и видя мъжа, който бе стрелял по него,

надвесен над перилата на стълбата, загледан в нещо там долу, на първия етаж.

Дейв пристъпи в коридора и подвижна:

— Хей, ти!

Онзи наистина беше бърз, много бърз. Дейв не помнеше някога да се бе сблъсквал с по-бърз от него. Пистолетът на непознатия вече почти бе насочен към гърдите на Дейв, когато Дейв изстреля в него всичките пет патрона от стария револвер на Оди. Револверът не беше от най-мощните, но вършеше работа. Непознатият се преметна през перилото и политна надолу. Дейв погледна отгоре, за да е сигурен в резултата. Макелрой коленичи до мъртвия, опрял дулото на своя колт, четиридесет и пети калибър, в ухото му.

— Добре ли си? — изхъхри Макелрой.

— Да. А ти? — рече Дейв.

— Не — едва чуто промълви Макелрой и се строполи върху трупа.

24.

Ситуацията в училището беше следната: Робърта Лайн Крийд, тридесет и четири годишна, постепенно се възстановяваше след припадък, от който едва не предаде богу дух.

Патрулиращият полицаи Евърет Клайд Евърхарт, тридесет и три годишен, беше мъртъв, вследствие на многобройните рани от огнестрелното оръжие.

Заместник-директорът Джералд Хъф, със сътресение на мозъка, беше в линейката, на път към болницата „Уесли-Лонг“.

Рейчъл Ан Уорд се намираше в сградата на училището и още я свестяха.

А сержант Карл Макдъфи, от полицията в Грийнсбъро, разпитваше Тайлър Ванс.

— Я повтори отначало разказа си. Без да пропускаш как си застрелял полицаия Евърхарт — процеди той през зъби и протегна ръка към кутията с портокалов сок.

— А не искаш ли да ти обясня какво е тълкуванието в речника на Уебстър значението на думата „тъпанар“?

Полицаят се ухили злобно. Червендалестото му лице беше осеяно с лунички, а носът му приличаше на зрял морков.

— Ти май отново си решил да се правиш на голям умник, Ванс.

— Ти май отново си решил да се правиш на тъпоумник, Макдъфи.

— Нужно ли е отново да се джафкаме като двойка ротвайлери?

— Разбира се — отвърнах аз.

— Къде беше, когато Евърхарт е бил застрелян?

— Отзад, заедно с Кълън и Джеймс Фарли. По следите на жената, която преследваше Кълън. Може да се каже, че Джим спаси живота на сина ми.

— И тогава ти се намеси в стрелбата? Така ли беше?

— Тя първа стреля по мен. Аз само отвърнах на стрелбата.

— С пистолета на Евърхарт?

— Да.

— И нея улучи?

— Да, доколкото можах да разбера.

— Е, то не е като да драскаш статии как да се научим да стреляме безпогрешно...

— Пак ли започваш?

— Не, по дяволите! Продължавай с твоята версия. Цял съм слух. Макар че едва те понасям!

— Заварих жената до скарата на климатизатора. Стрелях по нея, но Джим ме предупреди, че Кълън се крие някъде там, зад корпуса на климатизатора. Затова не посмях да стрелям повече. Вместо това, втурнах се към нея.

— Че защо, по дяволите, беше нужно да го правиш?

— Казах си, че ако се прокрадна по-близо, може би ще успея да я поваля с юмруци. Освен това, можеше пък да я изплаша и да я принудя да побегне.

— Да, и двете възможности са еднакво вероятни. Макар че няма нищо по-сигурно от това да й пуснеш два-три куршума.

Аз свих рамене.

— Кълън беше някъде там, много близо до нея. Длъжен бях да постъпя разумно.

— Да стреляш по нея не е ли било разумно?

— Както и да е. Тя побягна. Тъкмо се прицелвах в гърба ѝ, когато Кълън извика. За да се скрие от нея, той бе пропълзлял зад скарата на климатизатора и там бе заседнал. Джим и аз го измъкнахме.

— И как го направихте?

— Отместихме скарата.

— На климатизатора? Стига глупости, Ванс!

Отново свих рамене.

— Кълън изпълзя отдолу и ние тримата се проснахме на пода, за да си поемем дъх, когато чух изстрели и си спомних, че бях повикал Джейсън в училището да се погрижи за Кълън.

— А защо не повика нас?

— Ами защото той живее по-наблизо. Освен това, нищо не ми гарантираше, че точно тогава в квартала патрулира полицейски автомобил. Пък и вече бях изхабил цели пет минути да му обяснявам какво се иска от него. Нямахме никакво време за губене.

— Междувременно ти си шофирал насам като бесен и си забърсал онзи нещастен полицай в най-идиотската ситуация на света. Не си ли карал по-бързо от разрешеното?

— Позна. И много се зарадвах, когато попаднах на патрулиращия полицай.

— А той зарадва ли ти се?

За миг се поколебах. Бях попаднал на най-деликатния момент в цялата бъркотия.

— Е, не съвсем...

— Значи, ти нареди да слезеш от колата?

— Да.

— И ти заповяда да легнеш по очи?

Кимнах.

— Опита ли се да ти щракне белезниците?

Още едно кимване.

— А ти реши да се възползваш от прехвалените си умения по бойни изкуства, за да го обезоръжиш?

— Ами... нямах друг избор...

— Можеше да му обясниш цялата ситуация!

— Опитах, Карл, но той въобще не пожела да ме изслуша.

— Значи си го цапардосал?

— Ако не го бях ударил, Кълън можеше да загине. Едва ли можех да му го обясня както трябва.

— И така, разполагам с всички законни основания да те арестувам за превишаване на скоростта, а евентуално и за безотговорно и хулиганско поведение, за отказ да бъдеш задържан, за неподчинение на служебно лице, както и за нападение на полицай, за нахлуване с оръжие в училищна сграда, за кражба на огнестрелно оръжие, за излагане на трето лице на опасност за живота му и накрая — за опит за убийство.

— Не забравяй и това, че съм тичал по училищен коридор.

Макдъфи поклати глава.

— Голям пъргавелник се оказа ти, Ванс — промърмори той, махна с ръка и ние двамата поехме към служебния автомобил. Първата му работа беше да посегне към радиотелефона.

Джейсън и аз бяхме кръстосали крака на тревата до пилона, на който се вееше знамето. Около нас гъмжеше от полицаи, до един забързани, сериозни и много заети.

— На ченгетата им се отвори доста работа. Докога ли ще се влачат с разпитите на свидетелите...

— Сигурен ли си, че вече си се възстановил напълно? — попитах аз, загрижен повече за него, отколкото за претрупаните с работа полицаи.

— Не се оплаквам, макар че още усещам слабост — призна той.

Забелязах, че синините по лицето му бяха избледнели, макар че белезите от шевовете още личаха.

Джейсън улови тревожния ми поглед и побърза да ме успокои:

— Не съм чак толкова зле, колкото може би ти изглеждам. В болницата видях пациенти, които бяха много по-зле от мен. — Той вдигна очи към фасадата на училището, където беше загинал Евърет Евърхарт. — Срам ме е, че не успях да помогна на онзи полицай... Няма съмнение, че той ми спаси живота.

Продължихме да съзерцаваме мълчаливо полицаите, напомнящи разтревожени мравки, чийто мравуняк неочаквано е бил разбутан.

— Не знам как ще се оправят лекарите с Хъф.

— По-добре не питай. На пода в кабинета му има локва кръв.

— Понякога раните по главата причиняват сериозни кръвоизливи — кимнах аз.

Видяхме, че към нас се приближава Фанър и се изправихме.

— Шефът на екипа от патрулиращи полицаи твърдо е решил да ти смъкне скалпа — любезно започна той.

— Ще му позволиш ли да го стори?

— Не. Или поне ще се опитам да му попреча. По всичко изглежда, че именно ти си провалил опитите да бъде задържана непознатата терористка, заради която се е проляла толкова кръв.

— Искрено съжалявам, че не успях да я задържа, за да ти я поднеса сега на тепсия.

— Но все пак е била сериозно ранена, доколкото успях да схвана от обърканите свидетелски показания.

— Ами поне така твърди Джейсън. Видях я съвсем за кратко, когато тя се опита да ме застреля. Мога ли вече да прибера сина си и да си вървим у дома?

Но преди да успее да ми отговори, на стъпалата пред входа се появи секретарката на директора на училището. В ръката си държеше клетъчен телефон. Чертите на лицето ѝ бяха изкривени от ужас:

— Господин Ванс, баща ви! Той... — Тя замлъкна безпомощно. Реших, че по-добре ще е да не се обаждам по клетъчния телефон. Избрах друго, за което много скоро ми се наложи да съжалявам.

25.

Дейв ме посрещна още на прага. Веднага вдигнах въпросително вежди. А той само поклати глава:

— Пригответи се за най-лошото. Никак не изглежда добре — промълви Дейв.

Заобиколих го и пристъпих във всекидневната, където баща ми продължаваше да се бори за живота си. Смълчана, Етъл седеше до него, на ръба на дивана.

— И Макелрой е тук.

— При баща ми?

Дейв кимна и обясни:

— Лежи на канапето в трапезарията с рана в гърдите. Но лекарят ни успокои, че не била смъртоносна. Макар че точно сега Макелрой никак не е уверен, че ще оживее.

Поех си дълбоко дъх, за да се окопотя.

— Полковникът обаче е успял да спаси живота на баща ти.

Още веднъж засмуках живителна глътка въздух.

— Така че има надежда баща ти да оцелее.

За трети път през тази мъчителна минута издох дробовете си до пределната им вместимост.

— Трябва да вярваш в това, Тайлър. Ако баща ти разбере, че се съмняваш в изцелението му, това още повече ще сломи силите му. Нали помниш златното правило?

Аз кимнах безмълвно. Дейв ме стисна яко за рамото и ме поведе навътре, без да престава да шепне на ухото ми:

— Напомням ти, че сега е упоен от лекарствата.

Лицето на баща ми беше пепелявосиво, като лист хартия, престоил на дъжда. Към ръката му беше прикрепена пластмасова тръбичка за интравенозна система. Върху ризата му бе поставен миниатюрен електронен кардиограф, а на дивана имаше катетър.

Опитах се да преглътна, но не успях.

Съвсем леко го докоснах по китката. Стиснах посинелите му пръсти в моите.

— Татко...

Никаква реакция.

— Няма да те чуе — тихо рече Етъл зад гърба ми.

Тръшнах се на стола до дивана и отново стиснах китката му. Но в продължение на следващите два часа Оди не помръдна.

Хедър седеше на пейката в болничния коридор. Кълън се беше сгушил до нея, отпуснал глава на скута ѝ. До тях седеше Джейсън и Уеб, опрял глава на рамото му. Заспалото момче леко прохъркваше. Джейсън и Уеб изглеждаха много уморени.

— Как е Оди? — попита ме тя.

— Няма промяна.

— Много съжалявам, Тайлър.

— И аз.

— Цяла нощ ли ще дежуриш при него?

— Ще стоя колкото е необходимо.

— Къде да сложа Кълън да спи?

— В нашата къща на горния етаж, в стаята, в която ще спи Дейв. Той ще се погрижи за него. Ако искаш, и ти можеш да се настаниш там.

— Ами Уеб?

— Разбира се, че ще го взема със себе си. Също и Джейсън.

— Не, не мога да остана — надигна се Джейсън предпазливо, да не събуди Уеб. — Трябва да се прибера у дома, защото Адам също е зле. Много му се струпа напоследък. Така че, ако вие тук повече нямате нужда от мен, ще си тръгвам.

Аз поклатих глава.

— Добре, и така става. Докато Дейв е тук, с децата всичко ще бъде наред.

— Как е Макелрой? Имаш ли някакви вести за него? — поинтересува се Джейсън.

— Дейв ми съобщи, че полковникът вече бил малко по-добре. Но още не съм се срещнал с него. Не е зле да прескоча до болницата. Дано ми позволят да надзърна в стаята, в която са настанили Макелрой.

Дейв се върна от бюфета и ми донесе чаша кафе. Носеше една и за Хедър. И още една за Джейсън.

— Тайлър? — обади се той.

— Какво?

— Защо не хапнеш нещо? Поне един сандвич?

— Защото не съм гладен.

— Тайлър? — настоятелно повтори той.

— Какво пък сега?

— Все пак трябва да се храниш.

— Нали ти казах вече, че никак не съм... — започнах аз с вкиснат тон.

— Тайлър, моля те!

Отпуснах ръка на мощното му рамо.

— Извинявай, Дейв.

— Не ти искам извиненията. Искам само да се нахраниш, разбра ли?

— Добре.

— Искам да ми обещаеш.

Нищо не му отговорих.

— Тайлър!

— Добре де, добре!

Хедър учудено поклати глава и се обърна към Дейв:

— Невероятно! Никой на този свят не може да го убеди да свърши нещо, което не му се нрави. Никой, освен теб.

— Не е така — поправи я Дейв.

— Че кой друг има такава власт над него?

— Той — рече Дейв и посочи спящия Кълън.

26.

Полковник Руфъс Ърл Макелрой отвори очи и веднага се сгърчи от болка. Покрай лявата му ръка се извиваше пластмасова тръбичка. Единият край не се виждаше, защото изчезваше някъде в гръдния му кош. Другият ѝ край бе потопен във водата в стъкления съд, поставен на масичката до леглото. При всяко негово вдишване, от водата в съда се отделяха мехурчета.

— Как сте сега, сър? — нетърпеливо попитах аз.

Той се усмихна вяло.

— Кой знае... може би не ми остава много... Но защо се обръщаш към мен така официално? Не помня да си ме наричал „сър“ през последните двадесет години.

— Старите навици трудно се изкореняват.

Той отново въздъхна и мехурчетата се оживиха. Лекарят ми обясни, че един куршум, изстрелян от упор, е попаднал в гръдния кош на Макелрой. Куршумът е раздробил едно от ребрата и е проникнал няколко сантиметра навътре. После се е пъхнал под ръба на левия бял дроб и е продължил навътре, за да излезе през мускула, покриващ гръдната кост. Пациентът бе имал голям късмет — ако бе попаднал в тялото само с четири сантиметра по-нагоре, куршумът е можел да пронизе сърцето. Не е ясно какво точно се е случило след попадението, но най-вероятно движението на куршума наподобява описанието на лекуващия лекар, защото краищата на счупеното ребро бяха разкъсали тъканта на белия дроб. Това е била причината за интензивния кръвоизлив и за шока, последван от загуба на съзнание. Но въпреки това прогнозата на лекаря за пациента беше благоприятна — очакваше се Макелрой скоро да се възстанови и след четири или пет дни дори да може да танцува на дансинга.

— Как е Оди? — попита Макелрой и клепачите му конвулсивно потрепнаха.

— Още не е дошъл в съзнание.

Той изсумтя неспокойно.

— Доколкото разбрах, ти си му спасил живота.

Полковникът още веднъж изсумтя.

— Дейв ли ти го каза?

Кимнах.

— Глупости. Именно Дейв спаси живота и на двама ни — моя и на баща ти.

Вероятно на лицето ми се бе изписало объркване, защото Макелрой продължи с обясненията:

— Когато спрях колата пред къщата...

При всеки звук, изтръгнал се от устните му, на повърхността на водата в стъкления съд се издигаха рояк игриви мехурчета.

— ... защото Оди въобще не реагираше на звънеца.

Мехурчета се удвоиха.

— Заобиколих отзад...

Мехурчета се утроиха. Лицето му се сви от спазъма.

— Колата му беше там, заедно с онзи черен нисан...

Макелрой спря, измъчван от силната болка.

— Добре — махнах с ръка аз. — По-късно ще имаме време да ми разкажеш най-подробно как е станало.

Той леко поклати глава.

— И така, аз тръгнах към кухнята... но там се натъкнах на засада.

Отново спря, останал без дъх. Но после отново продължи:

— Щом онзи негодник ме улучи, аз отскочих назад. Помня само, че главата му се удари в нещо твърдо... И точно в този момент Дейв се е втурнал вътре. Онзи се опитал и него да очисти.

Последва пауза.

— Успях да се съвзема и да се завлека на четири крака до горния етаж. Още стисках пистолета си в ръката... Опитах се...

Този път паузата беше по-дълга, но аз търпеливо изчаках.

— Дейв вече беше повалил онзи негодяй. Как бе успял да се справи с него... така и не разбрах. По-нататък вече не помня...

Внезапно пръстите му се стегнаха около китката ми.

— Искаш ли нещо обезболяващо?

Той кимна със стиснати зъби.

Веднага се втурнах да доведе сестрата. След двадесет минути полковник Макелрой отново бе в състояние да продължи разказа си.

Поспах около два часа. Събудих се от болките във вратните мускули. Отидох да проверя какво става с баща ми. Никакви промени. Етъл, напълно будна, още дежуреше до леглото му.

— Нека аз да постоя до леглото му, а ти иди да подремнеш — предложих аз.

Но тя не се съгласи да ми предаде дежурството. Настаних се в съседното кресло и се опитах да заспя. Но не успях.

Станах и отидох в кухнята. Намерих малко смляно кафе в кафемашината.

Реших, че чаша гореща течност ще ми дойде добре.

Наистина се почувствах по-добре, защото допреди малко главата ми се пръскаше от болка. Разтегнатите ми вратни мускули също не ми даваха покой. А вкусът в устата ми преди да изпия кафето, бе тъй отвратителен, сякаш се бях надишал с лепило. Но от друга страна, допреди няколко часа имах далеч по-сериозни причини да се чувствам много по-зле.

Тъй като бях обещал на Етъл да сложа нещо в устата си, започнах да тършувам из хладилника. Измъкнах един пакет с чипс, след което намерих кроасани с пълнеж от сирене и фъстъчено масло. Оставих на масата и бурканчето с пчелен мед. Накрая взех каната с прясно изцедения от Етъл сок от портокали. Напоследък всичко около мен се бе объркало, така че исках поне закуската да бъде както трябва.

Етъл се появи на прага на кухнята едва когато навън вече бе започнало да се развиделява.

Баща ми беше дошъл в съзнание.

27.

— Здравей, папа.

Той отвори очи, но си пролича, че нищо не вижда.

Обърнах се към Етъл. На лицето ѝ, обикновено смръщено и строго, сега бе изписана загриженост.

— Какво чувстваш? — попитах го аз.

Но и този път Оди не реагира.

Наведох се по-близо до него и заговорих по-бавно и по-отчетливо:

— Нуждаеш ли се от нещо?

Никакви признаци, че ме е чул.

Отново погледнах към Етъл. Но тя не откъсваше очи от лицето на баща ми. Реших да опитам още веднъж:

— Татко, чуваш ли ме въобще? Ако ме чуваш, дай ми знак с ръка.

Той обаче продължи да съзерцава унесено нещо, което явно си оставаше достъпно единствено за неговите сетива.

В този миг чух прошумоляване зад гърба ми. Една лекарка се бе приближила до стола.

— Вие ли сте синът на пациента? — попита ме тя.

Синът ли? Чий син? Набързо се сепнах и тръснах глава.

— Да. Аз съм неговият син.

— Мога ли да поговоря с вас? Навън, в коридора...

— Естествено. — Излязохме в болничния коридор. Етъл остана да дежури до леглото на Оди.

— Не е изключено завинаги да остане в това коматично състояние — смутено започна лекарката. Думите ѝ ме блъснаха в лицето. — Освен това, възможно е да е получил тежък, масиран инфаркт. Дори е много вероятно. Засега обаче резултатите от рентгеноскопиите не са толкова мрачни, колкото може да ви се стори, след като ви съобщих най-песимистичната прогноза. Тази сутрин го прегледахме с компютърния томограф. Очакваме до края на деня да

разполагаме с изводите на нашите специалисти по сканиране на мозъка.

— Добре. Щом е така, ще чакаме... — Това бе всичко, което успях да промълвя.

— Ще останете ли тук през нощта?

Кимнах сухо. Не можех дори да преглътна.

— А сега е най-разумно да се приберете вкъщи и да отпочинете няколко часа. Така и така в момента с нищо не можете да му помогнете. Естествено, ако има някакви изменения в състоянието му, веднага ще ви уведоим, независимо дали промените са добри, или не. Но ще се постарая да ви спестим излишните тревоги.

Върнах се в стаята, където баща ми продължаваше да съзерцава своята точка някъде сред белотата на отсрещната стена.

— Връщам се у дома — съобщих аз на Етъл. — За да подремна малко.

Нейното одобрение се изрази само чрез безмълвно кимване. Нито за секунда дори не откъсна очи от бледото лице на Оди.

— Ти ще се прибереш ли по някое време в къщата?

Тя само поклати глава.

— Добре тогава — рекох аз и тръгнах.

Щом се прибрах у дома, първата ми работа беше да заредя батерията на моя клетъчен телефон и да позвъня на Дейв.

— Още нямам никакви новини за теб — осведоми ме той.

— А ти самият как си?

— Нищо особено. Засега...

— Успях ли малко да поспиш тази нощ?

— Малко... да.

— Колко?

— Ами... хм... не много.

— Значи си стоял буден до късно?

— Разбира се. След един час тук ще довтаса Търман, за да ме смени. Тогава ще мога да си позволя да полегна. За малко. А ти хапна ли нещо, както ми бе обещал?

— Да. Нали навсякъде предлагат добре опаковани сандвичи.

— От автомата ли ги взе?

— Ами да. Нали стават за ядене...

— На теория... да. Е, щом вече си се приборал, защо не си приготвиш една супа от кондензираните? Винаги си предпочитал топла храна.

— Идеята не е лоша — съгласих се аз.

— Значи поне този път ще ме послушаш, нали?

— Само ако и ти легнеш да поспиш.

— Естествено! Нали затова извиках Търман да ме смени. Не може да се сражаваш със злия змей, ако главата ти се мотае от безсъница, или пък на празен стомах.

— Ще запомня последните ти проникновения. Освен това, веднага ще се заема с притоплянето на супата.

Така и направих. Дори измъкнах за десерт два банана от хладилника. След което отидох в къщата на баща ми.

Някой беше заключил всичките три ключалки на външната врата. Не беше кой знае колко надеждно, но все пак достатъчно, за да не може някой тийнейджър да проникне вътре само с помощта на кредитна карта, задигната от джоба на баща му. Заобиколих отзад и отключих задната врата с моя ключ. Преди това ми се наложи да разлепя лепенките, оставени от съвестните полицаи. Щом влязох в притихналия коридор, веднага подуших, че баща ми е бил сложил нещо да се пече във фурната, може би защото е искал да нагости Макелрой с нещо вкусно. Но към апетитната миризма от кухнята се примесваше още една, доста по-остра и много по-неприятна — миризмата на кръв. Стената на коридора, на няколко метра от кухненската врата, беше потъмняла от кръв — може би от раната на Макелрой. Петната вече бяха започнали да засъхват.

В подножието на стълбата към горния етаж видях очертани с тебешир контури на нечие сгърчено тяло. Вероятно дело на полицията.

Какво ли се бе разиграло тук?

Измъкнах клетъчния телефон от вътрешния си джоб и позвъних на Фанър. Но подчинените му не можаха да го открият в сградата на полицията. Поне ми записаха номера.

Влязох в спалнята на баща ми и полегнах на двойното легло. Загледах се във вентилатора на тавана. Като дете много обичах да го съзерцавам. Заспах може би чак на разсъмване.

Старият стенен часовник показваше един и седемнадесет следобед, когато ме разбуди телефонът. Беше Хедър.

Цели пет минути бързахме напосоки. Разбира се, първо се осведомих за децата. Кълън и Уеб били добре. Естествено, не им било разрешено да си подават дори нослетата навън. В момента гледали „Завръщане в родното пристанище“. Да, Дейв вече спял непробудно, защото Търман пристигнал да поеме дежурството и в момента бил излегнат на люлеещия се стол до прозореца, с отпусната пушка в скута, дъвчейки тютюн и плюейки през всеки две минути в малката глинена делва, оставена до краката му. Отвратителен навик според Хедър. Била се обаждала в болницата, но не й съобщили нищо ново. Състоянието на баща ми си оставало критично и той още не бил в съзнание, защото не реагирал на нищо. Същото можело да се каже и за Етъл.

— Тайлър, тя трябва на всяка цена да се прибере, за да си почине.

— Напълно съм съгласен с теб. Иди при нея в болницата, за да я убедиш да остави дежурството на сестрите.

— Добре, ще отида — рече Хедър и подаде телефона на сина ми.

— Здравей, татко — поздрави ме Кълън.

— Здравей, момчето ми. Харесва ли ти филма?

— Уеб повече го харесва. На мен ми писна. Гледам го за пети път.

— Хм. А обядва ли нещо?

— Да. Имаше удушено. От теле.

— Телешко задушено.

— Да де. Хедър го прави много вкусно.

— И ти всичко ли си изяде?

— Да. — Кълън замълча, преди да продължи с въпросите: — Как е дядо? Ще се оправи ли?

Ох, това бе най-трудният въпрос, който можеше да му хрумне.

— Не зная, момчето ми. Още е много рано, за да се каже нещо със сигурност.

— Ама какво е станало с дядо?

— Получил е сърдечен удар. Освен това, докторите се опасяват от инсулт.

— Какво значи инсулт, папа?

— Ами когато нещо пречи на кръвта да оросява мозъка на човека.

— Както ти беше веднъж на теб ли?

— Да. Само че това е много по-сериозно.

Последва дълга пауза.

— Мога ли да отида при него в болницата?

— Ще видим.

— А ти ще ходиш ли там?

— Да, разбира се.

— Защо не ме вземеш със себе си?

— Искаш ли да дойдеш?

— Да, искам!

— Още сега?

— Да, още сега. Обещавах ли?

— Обещавам.

Кълън въздъхна облекчено:

— Добре. Обичам те, папа! Дочуване. Целувки!

Върнах му целувката по телефона и напуснах къщата, в която и двамата ми родители бяха покосени от сърдечен удар. Единият от тях ме напусна завинаги. Дано не се случи същото и с втория.

Дейв, Хедър и аз се настанихме на столовете на верандата в къщата на Дейв. На масата пред нас имаше кафе, чай и бира. Светлините от коледната украса примигваха. Наоколо се виждаха гирлянди от сплетени клончета имел и зеленика и венчета от някакво непознато на мен вечнозелено растение. Някъде от отсрещните къщи долитаха тънки детски гласчета, напяващи мелодични коледни песни.

Дейв бе опънал дългите си крака върху парапета на верандата. Моите не можеха да стигнат чак дотам. Унесен в гледката на примигващите светлини, отпих от черния чай, но въобще не усетих вкуса му.

— Струва ми се — обади се Хедър, — че Кълън вече е по-добре. Като си спомня какво се случи в училището, а също и какво преживя дядо му, не мога да не се възхищавам от издръжливостта на момчето.

— Той вече свикна да издържа на изпитания — кимнах аз. — Помня как се бях изплашил за него в деня, когато изгубихме Тес. Но синът ми успя да преодолее шока.

— На теб се е метнал — намеси се Дейв и взе чашата си с горещо кафе между длани.

— Не само на мен. По много качества прилича на баща ми. И на Етъл.

— Не е точно така. Има разлика. За Кълън дядо му е истински герой. Също и Етъл. Но най-много Кълън се възхищава на теб и непрекъснато се стреми да ти подражава. Може би защото никой не разговаря с него толкова внимателно, колкото ти. Забелязал съм, че никога не се опитваш да му запушиш устата. Нито пък го третираш като прекалено малко дете, което не е в състояние да проумее това, което става наоколо.

— Днес Кълън се опита да ми обясни как летят въздушните балони. Представяш ли си! — усмихна се Хедър. — Беше запомнил почти дословно статията от „Май Уикли Рийдър“, която Етъл му прочела преди няколко дни. Най-търпеливо ми описа цялата технология, макар че някои от подробностите, особено по-сложните, доста го затрудниха. Но въпреки това, не се отказа да довърши докрай преразказа на съдържанието на статията. Накрая се спря и ме погледна в очите, след което заяви: „Не зная какво точно означава всичко това, но зная за какво се използват балоните“.

Тя се усмихна отново.

Също и аз.

Но в следващата секунда усмивката ми помръкна, защото Търман ме извика да говоря по телефона. Чух гласа на Етъл:

— Трябва да дойдеш в болницата. Веднага!

В коридора пред стаята, в която беше настанен баща ми, ме чакаше кардиолог. Представи ми се като доктор Марвин Фийлдър.

— Направихме за вашия баща всичко, което ни позволяват възможностите — започна той, — но сетивата му не реагират. Макар всичките тестове да потвърждават, че няма физиологични причини за това състояние. Томографът не показва патологични изменения на мозъчната дейност. При катетеризацията установихме само

незначително стесняване на две от коронарните артерии, което всъщност е забележително постижение за седемдесетгодишен пациент, страдащ от диабет. Според мен, излишно е да го подлагаме на ангиопластика. Почти сигурен съм също, че не се нуждае от байпас.

— Тогава къде е проблемът?

— Искате ли да узнаете неофициалното ми мнение?

Кимнах енергично.

— Като че ли е изгубил желанието за живот. Сякаш е решил да се предаде, да се остави на течението. Той е вдовец, нали?

— Да.

— Откога?

— Скоро ще станат тридесет години.

Лекарят се замисли. Очевидно не беше очаквал да чуе толкова голяма цифра за годините, прекарани от баща ми в самота.

— Внуци има ли?

— Аз имам петгодишен син. Именно с него баща ми прекарва повечето от времето си. Освен това, сестра ми, която живее в Ню Джърси, има четири деца, но те са вече поотрасли.

— Може би той сега не чувства нужда от присъствието на близки хора около себе си. Поведението му напомня на човек, който е разчистил земните си дела и повече не желае да живее. Нито пък иска някой да се намесва допълнително в живота му.

На раздяла лекарят ми подаде ръка:

— Но все пак не бива да си правите прибързани изводи, защото те най-често се оказват грешни. Зная, че ще ви липсва. Сигурен съм, че и той го разбира. Но според него, раздялата няма да сломи близките му.

Спомних си думите на баща ми, изказани само преди няколко дни. Кой знае, може би лекарят имаше право...

Лекарят отпусна ръка на рамото му.

— Нали искате баща ви да оздравее? Така че най-добре ще бъде да измислите причина, която да го убеди, че си струва да се живее.

Помолих Етъл да се отдръпне от леглото. Наведох се над лицето на баща ми и започнах да му говоря, макар той да отказваше да вдигне клепачи. Стараех се гласът ми да звучи затрогващо искрено:

— Папа, няма да забравя какво ми каза преди три дни. Нали знаеш, че винаги съм уважавал твоето мнение? Може би — ако целият ми живот премине в нищета и страдания — някой ден, когато моят син поотрасне, може би и аз ще поискам да се оттегля без много шум. Също като теб. Работата е там, че лекарят сподели преди малко с мен, че здравословното ти състояние хич не било зле. За бога, та ти дори не се нуждаеш от поставянето на байпас! Ако наистина си получил сърдечен удар, последиците се оказаха твърде незначителни. Да, знам, че те измъчва артритът, че имаш проблеми с простатата, че никак не е приятно да зависиш от инсулина. Но най-лошо се оказа състоянието не на тялото ти, а на психиката ти... Има и още нещо. Може би не го знаеш, но онзи тип, който се е опитал да те убие, след това е стрелял по Руфъс Макелрой. Полковникът е паднал на пода във всекидневната. Но тъй като Руфъс Ърл Макелрой вече е пенсиониран, не може да се разчита на подкрепа от страна на военните, както беше миналата пролет... Още една новина. Онзи тип не е действал сам. Имал е партньорка, която е трябвало да отвлече Кълън. И то не къде да е, а от сградата на училището. Очевидно те са проучили, че е било невъзможно да причакат Кълън някъде другаде. За щастие, успях да пристигна навреме и да спася Кълън. Но не можах да предотвратя бягството на жената. Тя успя да се измъкне. Полицайте нямат представа за името и самоличността на нападателката... Като прибавим и твоя припадък, картината става доста заплетена. Грижете относно безопасността на Кълън се паднаха на мен и на Дейв, макар че Джейсън и Търман също ни се притекоха на помощ. Разбира се, всеки от тях прави всичко, което е по силите му. Така че, ако Дейв и аз организираме дежурства на смени, защото в същото време не бива да страда бизнесът на Дейв, може би ще успеем да опазим Кълън невредим. Ще го съпровождаме при всяко отиване и връщане от училището, което ще означава обаче, че ще имаме нужда и от услугите на Етъл. Лошото е, че никой не знае докога ще продължи този мъчителен режим. Но ти не се безпокой. Синът ми няма да пострада, защото за мен няма нищо по-важно от неговата безопасност. Не забравяй, че и аз, и Кълън много те обичаме. Независимо от твоето решение, чувствата ни към теб ще останат непроменени. Но сега е време да тръгвам.

Целунах го по челото и се разделих с него с думите:

— Ако все още си жив, довечера ще намина пак да те видя. — След което излязох, без да разменя дори поглед с Етъл.

Тъкмо помагах на Кълън да избере какво да облече — нали му бях обещал да посети дядо си в болницата тази вечер — когато ми телефонира доктор Фийлдър.

— По дяволите, какво сте му наговорил?

— Събуди ли се от комата?

— Дали се е събудил? — засмя се лекарят. — Вече изсърба три чаши с портокалов сок и дори веднъж е ощипал по задника един от членовете на нашия болничен персонал.

— Да се надяваме, че е бил от женски пол.

Лекарят още се смееше, когато прекъснах връзката.

28.

На следващата сутрин, докато чаках да ме посети лейтенант Фанър, пропилях цял час, за да проверя издръжливостта на нервната си система, преглеждайки днешните издания на местната преса. Журналистите бяха във възторг от драмата в училищната сграда. Събратята им от радиостанциите също отделиха много минути на събитията. За щастие, Фанър най-после се появи и попречи на телесната ми температура да се вдигне над точката на кипене. Възможно ли бе лейтенантът да е знаел предварително, че ще ме завари порядъчно изнервен от статиите във вестниците? Поради тази причина ли бе донесъл — и то доста предвидливо — картонена кутия с току-що изпечен ябълков пай?

— Какво е това? Десерт? — изненадах се аз, когато вдигнах капака на картонената кутия.

— А ти какво си помисли? Че е някакъв препарат за дезинфекция?

— Въпрос на мнение — усмихнах се аз и налях кафето в чашите. Ароматът му за миг надделя над апетитното ухание на пая, който неволно ме принуди да преглътна нетърпеливо. — Нали лекарите ни съветват, че е най-здравословно да консумираме само овесени ядки?

— Да, за да имаме зъби по-здрави от зъбите на глиганите.

— Много бих искал да имам такива зъби — замислено промълвих аз и посегнах към ябълковия пай.

Фанър се ухили, седна до мен и си взе едно солидно парче.

— Първо да ликвидираме десерта, а после ще се занимаем с останалото. Нали и ти така предпочиташ?

— Не хапваш ли вече нещо сладко на закуска?

— Ето това е интересна тема за дискусия.

— Може би по-полезно ще бъде, ако дискутираме относно Хилари Илоиз Хармън.

— Това да не е приятелката на Кълън от училището?

Той кимна, докато дъвчеше. Беше достатъчно възпитан, за да не заговаря с уста, пълна с ябълков пай. Както винаги, лейтенант Джон Т. Фанър и днес беше спретнат и елегантен, макар че в момента, по изключение, беше гологлав. Беше оставил меката си шапка на закачалката в коридора, заедно с палтото си от туид.

— И шапката ти ли е италианска? Също като вратовръзката? —
полюбопитствах аз.

Той кимна между поредните хапки.

Прекратихме размяната на закачливи реплики и се посветихме мълчаливо на достоинства на ябълковия пай. Едва когато приключихме с десерта и протегнахме ръце към чашите с уханно колумбийско кафе, Фанър реши да се върне на загадката, наричана Хилари Илоиз Хармън. Макар че въпросната личност, както побърза да ме информира моят гост, се подвизавала и под името Хармъни Кехил.

— Много малко ни е известно за нея. Макар че от нейните дарби преди години се е възползвало Централното разузнавателно управление. Но тя се престаравала в работата си, а дори и за момчетата от ЦРУ не е приемливо да осакатяват преследваните лица.

— Затова ли тя дори за миг не се е поколебала, преди да се втурне в училището, за да отвлече моя син?

— Точно така. Има доста неясноти в досието ѝ. Въпреки че знаем името ѝ, не сме съвсем сигурни, че това име не е само псевдоним.

— Не проверихте ли в архивите на ЦРУ?

Той поклати едрата си глава.

— След като от ЦРУ са ѝ заявили, че повече не се нуждаят от услугите ѝ, от ФБР два пъти са я проучвали предвид предстоящи задачи, изискващи добре тренирани лица, при това жени. И двата пъти тя е посочвала различни имена.

— Ами пръстовите отпечатъци?

— Възможно е някой да е сменил дактилоскопичните картони в полицейските картотеки с фалшиви.

— Тогава откъде измъкнахте тези сведения за нея?

— От ФБР ни изпратиха файл с данни за здравето ѝ осигуряване. Има още нещо характерно за нея, което обаче никак не е успокоително. Тази дама винаги действа с характерен за нея почерк, като определено има предпочитания към акции с летален изход.

— Значи не се шегува? Тогава какво ли още можем да очакваме от хора като нея?

— Вече със сигурност може да се твърди, че твоят син Кълън е имал страхотен късмет.

Кимнах замислено, забил поглед във френския прозорец. На моравата пред верандата една катеричка яростно се бореше с орех, който бе докопала отнякъде. Явно орехът се бе оказал прекалено костелив дори за острите зъби на зверчето.

— Искам да знам повече за тази загадъчна личност.

— Тя е висока между метър и шестдесет и два и метър и шестдесет и девет. Теглото ѝ е в диапазона от петдесет и четири до шестдесет и пет килограма.

Изсумтях недоволно.

— Хм... доста широк интервал. Жената, която бягаше по-бързо дори от газела, докато я гонех до петите до ъгъла на училищната сграда, не тежеше повече от петдесет и четири-пет килограма.

— Работата е там, че според нашите сведения тази особа била доста опитна в маскировката и дегизировката, дори знаела как да променя външността си така, че да изглежда с няколко килограма по-лека, отколкото е всъщност. Или по-тежка, в зависимост от обстоятелствата.

Не можех да не се удивя каква самодисциплина е нужна, за да се постигне подобно съвършенство.

— Може ли да ми разкажеш още нещо от впечатленията си от първата ти среща с мадам Хармън? — сепна ме гласът на Фанър.

— Безстрашна е. Притежава изключително бързи реакции, но в същото време може да бъде и доста предпазлива. Понечи да ме гръмне, без да се поколебае дори за миг, но веднага щом осъзна, че рискува да бъде заклещена в ъгъла на коридора, до масивния корпус на климатизатора, също толкова бързо и без никакво двоумене реши да се оттегли от сцената на бойните действия. Да се осмели да проникне посред бял ден в сградата на училището, когато е пълно с деца и учители... Не мога да не призная, че за това се изисква доста дързост, интелект и безмилостност. Но нали може всичко да се очаква от човек, който е избрал като своя професия отвличането и убийствата на деца...

— Само че имам едно възражение — прекъсна ме Фанър.

— Какво?

— Не можем да твърдим със сигурност, че тя е имала намерение да посегне на живота на твоя син. Само е нападнала и ранила двама възрастни от училищния персонал.

— Не мога да допусна, че е проникнала в сградата на училището с единствената мисъл да го заведе на площада, за да послуша с него коледните песни на детския хор.

— Съгласен съм с теб. Но не забравяй, че отвличанията и убийствата невинаги вървят ръка за ръка. Тази личност е заподозряна досега в двадесет и едно убийства, но сред жертвите ѝ няма нито едно дете.

— Е, няма що! С тези думи много ме успокои! Както и фактът, че нейният партньор вече е извън играта. Нали тя още се крие някъде и лекува раните си, преди отново да излезе на арената?

— Да, имаш основания да си разтревожен. Защото, според нашите сведения, Хилари Илоиз Хармън е много упорита и издръжлива, с една дума — способна на всичко. Има още една подробност — винаги носи противокуршумна жилетка.

— Чудесно! Може да си помисля дали пък да не я наема като детегледачка и бодигард на моя Кълън.

През следващите няколко минути лейтенант Фанър ме запознаваше с това, което се бе случило с баща ми или поне с това, което подчинените на лейтенанта бяха успели да установят със сигурност.

— И така, според твоите заключения Макелрой и Дейв по чиста случайност са се озовали в онази напрегната ситуация — прекъснах го аз в един момент.

— Поне така изглежда. Според нашите предположения, баща ти по някакъв начин е усетил, че някой го следи или поне се опитва да проникне в къщата. Така може да се обясни защо замерихме пушката му на пода в коридора. При аутопсията на убития терорист е открита прясна подутина под брадичката му, вероятно получена от силен юмручен удар. Баща ти умееше ли да се боксира?

— Да, при това доста добре.

Фанър се ухили иронично.

— Да не би да го знаеш от собствен опит?

— Разбира се, нали съм негов син — приветливо му се усмихнах аз. — Е, ако ще говорим сериозно, един от братята на баща ми беше

шампион по бокс и често използваше баща ми за спаринг-партньор. Чичо Дарил веднъж ми каза, че от баща ми на младини е можело да излезе великолепен професионалист. Ако Оди наистина е успял да цапардоса онзи тип под брадичката, нищо чудно тя да се е подула като домат, да не говорим, че е видял звезди посред бял ден.

Фанър се замисли над моите младежки спомени.

— Това обяснява защо баща ти е имал време да измъкне пушката от шкафа. Както и причините, поради които той е припаднал. Страхувал се е и едновременно с това е бил обзет от яростен гняв. С една дума, бил е подложен на силен стрес вследствие комбинацията от няколко стресиращи фактора.

— Макелрой ми спомена още нещо, което е доста любопитно — продължи лейтенантът. — Когато позвънил на вратата откъм предната веранда, той се озадачил, след като никой не му отворил в продължение на няколко минути. Опитният военен веднага заподозрял, че нещо не е наред и заобиколил отзад. Видял колата на баща ти и решил да влезе в къщата, без да чака специална покана. Кое му навлякло доста главоболия. Освен него, на сцената се появил и Дейвид Майкълс. Той също бил поканен от баща ти да присъства на обяда, но по всяка вероятност е пристигнал малко след полковника. Дейвид се приближил към предната врата, но чул изстрел отвътре и веднага изритал вратата. Това може би е спасило живота на Макелрой, защото нахлуването на Дейвид Майкълс е отвлякло вниманието на убиеца.

— Разсеял се е само от трясъка при повалянето на вратата от ритника на Дейв? Що за професионалист е бил този тип, след като го отвличат от работата такива незначителни шумове? — Опитвах се да внеса непринудена нотка в иначе тягостния разговор.

— И така, Дейвид се втурнал нагоре по стъпалата, сподирян от куршумите на убиеца. При разпита той ни обясни, че си е припомнил къде баща ти е криел стария си револвер — в един от скриновете в спалнята си. Майкълс наистина намерил револвера в този шкаф. А когато усетил, че стъпките на нападателя приближават спалнята, Дейвид залостил вратата с най-близкия шкаф.

— В същото време Макелрой се окопитил, изправил се и поел нагоре по стъпалата, по следите на нападателя. Разменил няколко изстрела с противника, след което полковникът отстъпил и се върнал

на долния етаж. Според нашите предположения, именно тогава е бил ранен в гърдите.

— И докато убиецът е бил зает със стрелбата срещу полковника, Дейвид Майкълс е отместил шкафа, запречващ вратата на спалнята, показал се е в коридора и е застрелял нападателя.

— Но не в гърба, нали?

— Не. Това е установено е абсолютна точност. Петте рани са отпред, не много далече от сърцето, във формата на грозд с големината на лимон.

— Лимон ли? Вероятно нападателят въобще не е имал време да натисне спусъка!

— Да. Предполагам, че твоят приятел Дейвид е много добър стрелец, нали?

— Няма да намерите по-добър от него, лейтенанте.

— Включително тук присъстващите?

— Е... — скромно наведох аз глава.

Фанър се усмихна и продължи разказа си.

— Убитият е Виктор Бовил или поне това име е записано в неговото разрешително за шофиране. Издадено е от Флорида.

Мълчливо зачаках следващите думи на лейтенант Джон Т. Фанър, но той не каза нищо повече.

— Има ли още? — наруших аз мълчанието.

Той поклати глава.

— Не може да няма още сведения!

— Е, мога да спомена данните за ръста и теглото на убития, както и да разкажа за предпочитанията му към татуировките на доста необичайни места по тялото.

Неволно се усмихнах при тези думи на лейтенанта.

— Нещо забавно ли казах?

— Не, но си спомних за една приятелка, която също се върна от Флорида със сувенир за цял живот. Но не, това няма никаква връзка със случая. Не взехте ли отпечатъците на убиеца, който едва не отне живота на баща ми?

— Моля ви, господин Ванс, не желая да се съмнявате в моите способности. За съжаление обаче, оказа се, че Виктор Бовил се е подложил на една от онези свръхмодерни и сложни операции, при които повърхността на пръстите се обработва със специални

химикали, така че дактилоскопичната идентификация става невъзможна.

— Тогава данни за зъбите му?

— И тях ги проверихме. Но няма нито мостове, нито дори пломби.

— Така е, като си мие човек зъбите най-редовно, още от раждането! — рекох аз и свих устни в кисела гримаса. — Напомня ми с нещо за събитията от миналата пролет и онези типове в банката. Когато повалих първия си противник, в следващия миг си помислих, че полицаите до един час вече ще знаят дали е страдал от хроничен запек и дали има леля в Кливланд.

Събеседникът ми безпомощно разпери ръце.

— Какво мога да отговоря на тези думи? Правим каквото можем.

— Както обикновено, макар че няма как да бъдете упрекнати в стремеж към съвършенство. Още кафе, лейтенант Фанър?

— Благодаря, не. Тази сутрин ми се струпаха доста главоболия. Е, да не досаждам повече. Предай поздравите ми на баща ти. И на полковник Макелрой. — Той стана, готов да поеме към вратата, но внезапно се спря.

— Когато твоите помощници или да кажем... източниците, от които черпиш информация, узнаят още нещо по случая, ще ме уведомиш, нали?

— Да, разбира се. Непременно — обещах аз и излязох след него в коридора. Взех шапката му от закачалката и му я подадох.

Той я постави там, където ѝ беше мястото, обърна се към мен, за да ми хвърли на сбогуване един изпитателен поглед, след което излезе навън.

29.

Въпреки енергичните протести на болничен персонал — посещенията след осемнадесет часа били строго забранени — Дейв, Хедър, Джейсън и аз успяхме да се доберем до стаята, в която беше настанен Макелрой. Джейсън носеше саксия с така нареченото коледно цвете^[1], което вирее в Мексико и е много екзотично. Остави саксията на перваза под прозореца, но уханието на цветето така и не успя да се пребори с всепроникващата болнична миризма.

— Тайлър, приятелю — говореше Дейв, — слушай какво ти говоря! Те бяха професионални убийци, а не някакви малоумни хулиганчета, които са готови да те застрелят само защото си им пресякъл платното преди светофара. При това бяха дяволски добри. Онази госпожица в училището успя да се измъкне изпод носа ти, а убиецът, който беше нахлул в къщата на баща ти, беше по-бърз от змията мамба. Изпреварих го само с половин десета.

— Какво означава това? — озадачи се Джейсън.

— Половин десета от секундата.

Челюстта на Джейсън провисна от смайване.

— Искаш да кажеш, че си гръмнал онзи тип само за пет стотни от секундата?!

— Е, само фигуративно казано — поясних аз. — Дейв искаше да подчертае колко чевръст е бил този приятел. Но тъй като Дейв редовно печели състезанията за купата на щата по спортна стрелба, преценката му дори и за частите от секундата могат да се приемат за достоверни. Дано само не е изпаднал в пристъп на тахипсихия^[2]. Защото при тези пристъпи не е изключено да сбърка човек с около... около осем стотни от секундата.

Джейсън още повече се шашна от впечатляващите цифри.

— Не се диви, Джейсън. Когато пръв трябва да натиснеш спусъка, за да оцелееш, дори и стотните от секундата могат да се окажат от решаващо значение. Не забравяй, че не става дума за всички

изстрели от една серия. За да изстреля човек всичките пет патрона, може би няма да му стигнат цели пет секунди.

— Само си въобразяваш! — насмешливо изсумтя Дейв.

Изгледах го сърдито.

— Нали си стрелял с револвера на баща ми?

— Да, но, слава богу, още не съм забравил как да натискам спусъка — отговори той.

— Старият „Смит & Уесън“ на баща ми е доста тежичък. Освен това, дръжката му е прекалено дребна и неудобна за твоите ръчища.

— Стига сте спорили, момчета — намеси се полковникът.

Ние дружно извърнахме глави към леглото.

— Забравихте ли, че съм ранен в гърдите? Докога ще ми говорите само за стрелба и оръжия?

— Какво означава тахипсихия? — запита Джейсън.

— Мъже! — тръсна глава Хедър. Изрече го с онзи тон, който жените пазят специално за преценките си по адрес на представителите на противния пол.

— Какво искаш да кажеш с това „Мъже!“? И защо с този тон? — нацупи се Дейв. — Ние не се караме. Само уточняваме незначителните си разногласия относно тънкостите при стрелковото умение на мъжете и влиянието му от скоростта на възприятието. Когато ти спориш с Тайлър за връзката между инфекциите на устната кухина и прекаляването с бибероните, аз никога не поклащам глава недоволно и не мърморя под нос: „Родители!“. Да не говорим за...

Така следващият час беше изгубен в разгорещени и естествено — безплодни спорове.

Поне накрая единодушно стигнахме до извода, че се налага да съставим точен и подробен план как да действваме през следващите дни.

Темата за бибероните повече не беше повдигана.

Кълън беше в стаята на баща ми. Оди учеше сина ми как се лъже майсторски при игра на покер. След като се бе уверила, че вече няма опасност за живота на баща ми, Етъл най-после се бе прибрала у дома, за да не се строполи от изтощение на пода в някой от болничните

коридори. Потупах Оди по рамото, целунах Кълън по косата и им съобщих решенията на семейния съвет. Те гласяха следното:

— Ако Етъл склони да отстъпи, ще се премести в моята къща, докато не приключи учебната година на Кълън, за да го съпровожда по пътя до училището и обратно. Може би ще се наложи да се нагърби и с безопасността на Уеб.

— Макелрой и баща ми ще ми гостуват в моята къща, докато не се възстановят напълно. Денонощно ще ги пазят две от момчетата на Аксел Мършън. Единият от двамата пазачи ще дежури отвън на верандата, а вторият — вътре в къщата. С цел подсилване на мерките за сигурност ще бъде привлечен и един от бившите подчинени на полковник Макелрой — отлично обучен ветеран от специалните сили, от поделение Е-6. Този специалист ще отделя част от времето си и за обучение на нашия екип.

— Етъл, охранявана от най-малко двама от гореизброените мъже, ще води Кълън и Уеб на училище. За да не развият симптоми на клаустрофобия, веднъж или два пъти седмично децата ще си показват нослетата на игрището или ще ходят на кино. Истинско наказание е да се окажеш под домашен арест тъкмо по Коледа, но за съжаление това неудобство нямаше как да бъде избегнато.

— Дейв и аз, с безценната помощ на Ралф Гонзалес, ще се нагърбим с ролята на примамки, за да измъкнем от убежището му в Мексико Сити онзи сто тридесет и пет килограмов дебелак и да го вкараме в капана. Където ще можем да го обезвредим.

Баща ми се съгласи с всичките ни идеи, освен с една — никак не го зарадва перспективата да дели една и съща къща с Етъл, и то за продължителен период от време.

— Всичко ще бъде наред, дядо — побърза да го успокои Кълън. — Тя ще ти готви топла супа всеки ден.

— Да, да! Тъкмо от това най-много се тревожа.

[1] Poinsettia или Euphorbia pulcherrima — отличава се с яркочервените си листа, контрастиращи с дребните жълто-зелени цветчета. Пренесено от Мексико, Колумбия и Венецуела в САЩ и Европа като декоративно растение. — Б.пр. ↑

[2] Тахипсихия — ускорено протичане на мисловната дейност при психично болни. — Б.ред. ↑

30.

Дейв и аз приключихме с редовния ни утринен крос — макар днес да се ограничихме само с шестнадесет километра поради недостиг на време — и сега се потяхме в гимнастическата зала. Пет серии по сто лицеви опори, с по една минута почивка между всеки две серии. Бях тъкмо по средата на четвъртата серия, по-точно бях надигнал глава за петдесет и седми път, когато на вратата се появи смръщената физиономия на Етъл. Тя кисело се провикна: „Телефонът!“ с типичната нотка на вечно недоволство.

Оказа се, че ме търси Ралф Гонзалес, за да ме уведоми, че най-после е успял да се свърже с Хектор Диас и да го склони да се включи в сделката с новооткрития наркопласъор. По думите на Гонзалес, Хектор бил бесен заради провала на предишната сделка, да не говорим за недоволството му от провала на последната акция — мъжките представители на трите поколения от рода Ванс не само че били живи и здрави, но дори не били сериозно ранени. Следващите пет минути Хектор и Ралф посветили на допълнителни уговорки, на общи приказки около изтърканата тема, че не може да се има доверие на нито един наемен убиец, на вероятността Хектор Диас да се появи тук и да довърши сам сделките си, на противния климат и скапаните политици на Мексико, като най-накрая Диас попитал Ралф за какво се обажда. Гонзалес удовлетворил законното любопитство на събеседника си. Ставало дума за купища дрога. Защото при престоя си в затвора той, Ралф, се запознал с един момък, който наскоро изгубил главния си доставчик при последното развихряне на агентите от Отдела за борба срещу наркотиците в Шарлот, столицата на Северна Каролина. Горкият младеж тъкмо бил вложил някъде към три милиона долара, за да попълни оределите си запаси от хероин, когато операцията се провалила с гръм и трясък. Така че сега бил готов на всичко, дори на компромиса да приеме сътрудничество с Гонзалес — лично с него или през надежден негов помощник, само и само да компенсират поне отчасти загубите си. Ралф веднага се закле пред

своя съкилийник, че няма да намери по-надежден и сериозен доставчик от Хектор Диас.

Хектор Диас веднага наредил на Гонзалес да му уреди канал за връзка с новия клиент. За целта Хектор щял да отлети от Мексико Сити за Северна Каролина, за да поеме лично операциите по очертаващата се сделка. През свободното си време щял да си разчисти сметките с онзи досадник Тайлър Ванс.

Капанът беше заложен.

Имах всички основания да очаквам, че Диас няма да губи нито ден в размотаване и с изплезен език ще се втурне към очакващата го клопка.

Ралф Гонзалес припряно настояваше на бърза ръка да бъде освободен от затвора, за да се заеме със спешните „аранжimenti“.

След един час Ралф отново ми позвъни, за да потвърди, че всичко е задвижено и вече върви според плана.

— Добре — рекох му аз. — Но не се разбрахме какво парче от тортата ще поискаш за себе си?

— Двайсет процента — отговори Гонзалес.

— *Estas muy loco!*^[1]

— Ами тогава да го убедя да се откаже от пътуването! — незабавно ме контрира Ралф.

— Хм... Нека да си помисля още малко... Да кажем, че двадесет процента не изглежда чак толкова неприемлива стойност — промърморих аз.

— *Si!* — охотно се съгласи с мен Гонзалес. — Напълно разумна сума.

— Но се налага да се срещнем — продължих аз.

— Ами ела ми на свиждане — още повече се оживи Ралф. — И то по-скоро. — След което прекъсна връзката.

Обадих се на Макелрой, който още не беше изписан от болницата. Разказах му за разговора си с Ралф Гонзалес. Той ми обеща да ми позвъни, след като се консултира с неколцина от своите приятели, членуващи в задружното братство на професионалните

шпиони. Макелрой отлично съзнаваше, че ако той успее да помогне за залавянето на Диас, това още повече ще увеличи славата му на първокласен специалист по разкриване и залавяне на терористи, наркотрафиканти и контрабандисти на оръжие в промишлени мащаби. Освен това, той имаше лични причини да е така ревностен за получаването на роля в подготвяната пиеса, защото беше изгубил двама от хората си в сраженията с Хектор и неговите сънародници при горещите схватки миналата пролет.

— Какво предвиждаш да използваш в плана за примамване на Диас в клопката? Истински наркотик или някаква имитация? — заинтересува се полковникът.

— Откъде, по дяволите, да докопам три милиона долара, за да си набавя хероин? — възмутих се аз.

— Не е чак толкова голям проблем, колкото ти се струва на пръв поглед. Нали имам приятели навсякъде. Дори и в Отдела за борба с наркотиците...

— По-добре ще е още сега да забравиш за тях. Като знам какъв съм късметлия, няма да се учудя, ако само час след като ми предадеш наркотика, трима нахакани младежи с мощни мотоциклети и автомати „Узи“ ще ме настигнат на шосето и за пет минути играта ще приключи с едно на нула за тях. Не, благодаря за предложението, предпочитам да си остана беден, но жив.

След тези думи си казахме „Дочуване“ и аз приготвих редовната си порция от овесена каша, след което се заех с вафлите. За миг се поколебах колко смес да си забъркам — дали за две или за три. Нямах да ми дойдат много три вафли? Вероятно да. Затова реших да оставя едната за Кълън. Ако погълна не две, а три, после ще се наложи да компенсирам допълнителните калории с още поне шест километра към обичайната дължина на утрешния ми крос — ако се допусне, че всяка вафла прибавя по двеста калории към...

Телефонът отново прекъсна мисловния ми поток.

— Твоят мексикански познат се оказа прав. Диас е решил да си размърда задника. Взел си е билет за Пан Ам до Чикаго.

— А оттам накъде?

— Към Пънкър Сити. Дявол знае къде е това! Ванс, чуваш ли ме? Ще го причакаме в Чайнатаун, за да му лепнем опашка. Такъв едър

мъжага като него трудно ще се скрие от погледа на нашите хора дори и в най-гъстата тълпа.

— Чудесно. Ще чакам потвърждение.

— О, от цялото население на Съединените щати ти ще бъдеш първият, който ще узнае, че горещо очакваният сеньор Диас е отново сред нас. По-късно ще предупредя и колегите от ФБР.

— А сега мога ли да продължа със закуската си?

— Да не би пак да си забъркал някой от твоите убийствено люти омлети?

— Не. Този път реших да бъда по-скромен и се задоволявам само с овесена каша и вафли.

— Да не се подиграваш с мен? Каква смес забърка в купата?

— Ами... смесих три чаши брашно с лъжичка и половина сода бикарбонат, добавих две трети лъжичка сол, счупих отгоре яйца и разбих сместа, докато...

— Почакай! Трябва да взема молив, за да запиша рецептата...

Докато го чаках, успях да излапам двете вафли.

В този момент обаче в кухнята влезе Етъл и се възползва от това, че бях зает с разговора с полковник Макелрой, за да изяде третата вафла, преди да се усетя.

[1] Да не си полудял! (исп.). — Б.пр. ↑

31.

Слънцето беше изгряло преди десет минути, когато паркирах пред спортната зала на Бърнт Поплър Роуд. На паркинга нямаше друга кола, освен моето субару. Вятърът подмяташе полиетиленовите торби, захвърлени от небрежни минувачи. Или може би изтръгнати от балконите на близките сгради.

Изминаха десет минути — които обаче ми се сториха поне четиридесет — и вече не можех да се оплаквам от самота. Бях заобиколен от три страни с представители на мюсюлманското вероизповедание. Всъщност, те бяха само трима, като един от тях беше моят стар познат — едрият, брадат момък от първата ни среща на горската поляна. Зад него беше застанал пъпчивият Карл. Нищо чудно да ме бе проследил по магистрала I-40, като ме е следвал на дистанция колкото един пушечен изстрел.

Дали ме е проследил с оптически мерник?

Излязох от субаруто и закрачих към брадатия босненец. Разказах му за последните събития, предадох му новите инструкции — от които лицето му просветна въпреки гъстата брада — приех благодарностите му, изразени чрез късо, но подчертано вежливо кимване, върнах се обратно в колата и потеглих. Споразумението между мен и босненците вече беше факт.

— Искам да ми разкажеш още нещо за твоя човек — заявих аз на Ралф Гонзалес, известен в своите среди още като Млечното Око, а също и като капитан Кенгуру.

— Si?

Намирахме се в парка на Биг Трий Уей, седнали един до друг на широката детска люлка. Стоманените въжета над люлката бяха студени, а пластмасовата седалка — корава. Слънцето, въпреки че почти бе достигнало зенита си, светеше едва-едва. Още по-слабо топлеше замръзвалата земя.

— Нали се бяхме разбрали — двадесет процента за теб.

— No problemo.

— Диас пристигна ли в Щатите? — попитах аз, за да проверя още веднъж дали Гонзалес не бе решил да ме разиграва.

— Si, вчера. Ще ме чака до два дни на уговореното място. — Мексиканецът започна да потръпва от студения вятър, от което гъстата му коса съвсем се разроши.

— Имаш ли готов план?

— Нали ти казах да уредиш всичко останало по сделката. Той не трябва да научи кой доставя стоката.

— Слушай ме внимателно, Ралф! — Заклатих люлката, макар че люлеенето никак не успокояваше конвулсиите в стомаха ми.

— Si?

— Искам така да уредиш нещата, че той да изчезне оттук, когато всичко свърши.

— Хм, за да осигуря това, май ще трябва още да се потрудя.

— Но много внимателно. За да не го подплашиш.

— Мислиш ли, че и аз не се тревожа да не изпуснем плячката заради някаква недомислица?

Докато се люлеехме безгрижно на люлката, стомахът ми сериозно започна да се бунтува. Не можех да си обясня какво толкова ме бе привличало в тези люлки в невръстните ми години. Замислих се дали да не го подложя на двойна проверка, но се отказах. Нещо ми подсказваше, че поне засега Гонзалес нямаше да рискува да ме излъже...

Така и стана. Макар и не съвсем.

Рекламното съобщение гласеше:

Продават се две кученца, порода американски ескимо, мъжки, на шест седмици.

Не са ваксинирани. Цена — 250 долара.

Не отлагайте — приближава Коледа!

Кълън и аз решихме да не отлагаме. Когато взех завоя към Олд Рендълман Роуд — както бях инструктиран от гласа по телефона — намерих това, което търсех, след което отбих вляво до тротоара, а после завих в първата пряка. Един от хората на Аксел Мършън ни следваше със своята кола. Навярно беше скрил под задната седалка поне една базука.

— Ето ги! — възбудено се провикна Кълън.

От няколко месеца фамилната къща на рода Ванс беше останала без нито едно куче и то само поради извънредно нещастното стечение на обстоятелствата. И понеже мъжете от нашето семейство не можеха без куче в къщата си, бях обещал на сина си за Коледа да имаме куче.

Доскоро имахме двойка уестхайлендски бели териери. Страхотна порода, много умни кучета, които чудесно забавляваха сина ми. Също и мен. Но едната от тях загина при нападението миналата пролет. Вместо мен, с което спаси живота ми. Нейната кончина подейства така съкрушително на нейния другар Нубин, че той разви злокачествен тумор само два месеца след като остана сам.

Кълън ме беше попитал тогава през сълзи, след като погребяхме Нуб в двора под самотния клен:

— Дали и той ще отиде на небето при мама?

— Не зная, синко. Може би.

Явно незадоволен от този уклончив отговор, Кълън изтича в стаята си и затръшна вратата. Хлиповете му се чуваха във всичките стаи на долния етаж.

— Защо просто не му отговори, че кучето непременно ще срещне майка му там горе, в Рая? — сопна ми се Етъл.

— Защото не съм сигурен дали кучетата ги приемат в Рая.

— Не бил сигурен! Как пък не! Трябваше да му кажеш това, което искаше да чуе.

— Никога не го лъжа, Етъл.

Тя сви устни, с което искаше да ми покаже, че: а) темата за нея вече бе изчерпана; б) аз не съм нищо повече от една безсърдечна личност.

Но след четвърт час Кълън слезе долу и се приближи към люлеещия се стол, от който аз следях телевизионния екран, запълнен с микрофоните, закриващи лицето на поредния политик, който бе подложен на мъките на неизбежното импровизирано интервю. Синът

ми се сгуши в скута ми, притисна нещастната си глава към рамото ми и кротко промълви:

— Не искам друго куче. Никакви кучета повече.

— Добре, така да бъде.

Ала Кълън никак не се успокои от тези мои думи. Отново се разплака. Принуден бях да изключа телевизора и да го прегърна, докато най-после синът ми заспа в прегръдката ми, притиснал мократа си буза към лицето ми.

Сега, три месеца след онзи ден, който знае защо още си спомням съвсем ясно как спрях колата пред магазина, излязох от нея, хванах Кълън за ръката и го поведох към залата с домашни любимци, за да си избере един от тях.

Когато се прибрахме у дома, първата работа на Кълън беше да седне на дивана наред всекидневната и да настани кученцето върху коленете си.

— Ще го нарека Лъки — обяви той решението си.

Но чичо ми Лорънс имаше вече куче със същото име. Кълън много обичаше да си играе с него. Затова му предложих да измисли друго име.

— Нека да ти надраскам списък с имената, които ще ми хрумнат, а ти да си избереш едно от тях. Непременно ли трябва да бъде Лъки?

— Ще се казва *Лъки*, защото съм много щастлив с него!^[1]

Кутрето, очевидно съгласно с решението на Кълън, побърза да близне по носа новия си господар.

Уеб, Кълън и Лъки си играеха в кабинета под зоркия надзор на Етъл. Аз се бях надвесил над умивалника, зает с нарязването на мандарините, дори бях ухапал едно парче, когато телефонът иззвъня и наруши семейната идилия.

— Ало? — глухо промърморих аз в слушалката, защото не успях навреме да преглътна парчето.

— Е, значи сега мога да докладвам на баща ти, че поне с теб всичко вече е наред — долетя гласът на Дейв.

— Откъде ти хрумна това? — преглътнах аз и заговорих по-ясно.

— Защото апетитът ти се е възвърнал.

— А не ти ли дойде наум, че мога да дъвча тютюн?

— Не те чух да плюеш сдъвкания тютюн.

— Може пък да го гълтам!

— Нямаше да ми говориш подобни глупости, ако поне веднъж в живота си бе опитал да подъвчеш тютюн. Срещна ли се с босненските мюсюлмани?

— Да. Казах им за очакваното пристигане на нашия мексикански приятел.

— А да си научил нещо за резултатите от опитите на полковника да се свърже с неговите хора?

— Все още не. Налага се да изчакаме. Хектор Диас разполага с достатъчно време, за да пристигне тук, освен ако не е решил да пътува с някое испанско муле.

— Или с шейна с кучешки впряг.

— Е, чак толкова много сняг трудно се намира в страна като Мексико.

— Ами какво ще кажеш за романтично пътуване със сал по течението на Рио Гранде?

— Ще ти кажа, Дейв, че за днес се наслушах достатъчно на глупостите ти. Дочуване.

— Кълън иска да му купим за Коледа ролери — заяви баща ми, след като остави на масата чашата си с кафето без кофеин, но затова пък с обилна порция ирландска сметана. Двамата с Оди наблюдавахме децата, подскачащи на площадката за бадминтон. Лъки обикаляше около тях, захапал един стар чорап, докопан неизвестно къде. Най-вероятно от кофата за смет.

— Само през трупа ми — отсякох аз. — Когато умра, можеш да му купиш какво искаш.

— С какво толкова те ядосват ролерите?

— Защото за разлика от теб вече съм наблюдавал как се пързая Кълън с тях. Въобще не може да се каже, че се пързая, защото повечето време е на колене. Или на дупето си. Предпочитам сина ми да остане със здрави кости, вместо да го гледам целия в гипс.

— Ами ако някой ден реши да стане хокеист?

— Да, как ли пък не! Може да му скимне да се запише и за автомобилните надбягвания на пистата на остров Льо Ман. Ще ми препоръчаш ли да му купя някой болид от „Ферари“? Например „Лотус“?

— Не бях толкова строг и суров с теб, когато беше на същите години, на които сега е внукът ми.

— Доколкото си спомням, беше още по-строг. И суров. И непреклонен.

— Тогава какво предлагаш? — примирено изпъшка Оди.

Въпросът му ме завари неподготвен, защото нямах готов отговор. Отпих от кафето, но нищо не му отговорих.

— Ти... какво, да не би внезапно да си оглушал? Или онемял? — ядосано ми извика Оди.

Въздъгнах унило.

— Ако задоволявам всеки каприз на сина си, един ден ще доживея да науча, че се е пристрастил към наркотиците.

— Не. Моят внук не е толкова глупав и затова никога няма да стигне дотам.

— Разбира се, че не е глупав, но винаги когато се опитам да му забраня нещо или да му откажа поредната прищявка, Кълън започва да...

Оди ме изгледа укорително през очилата си.

Още една въздишка се отрони от устните ми. Човек никога няма да успее да убеди родителите си, че вече е пораснал и може да разсъждава самостоятелно.

За трети път въздъгнах. Баща ми се усмихна под мустак и допи кафето си.

Тъкмо се бях измъкнал изпод душа, с мокри кичури, залепнали по челото ми, ухаещ като манекените от рекламите за сапуни и шампоани, когато ме сепна телефонен звън. Вероятно се обаждаше Макелрой, за да ми заяви, че е крайно време да го измъкна от болницата. Оказа се, че не съм познал.

— Обаждам ти се, за да ти съобщя, че са го изгубили.

— За Диас ли говориш? — недоверчиво попитах аз.

— Да.

— Нали вчера си говорихме за него. Ти ми го описа като необикновено едър мъж със зловеща физиономия.

— Не се безпокой. Невъзможно е да не го открият, когато прекоси пределите на Грийнсбъро.

— Не, не се опасявам, че ще го изпуснат от погледа си. Пък и защо да се тревожа? Той не иска нищо особено, освен да докопа дрога за три милиона долара и между другото да ми види сметката.

— Тогава непременно ще надушат следите му, Тайлър. А ти си взел всички мерки за безопасност, нали? Утре ще съм при теб.

След като оставих телефона, Хедър ме попита:

— Какво става?

— Изпуснали са онзи плъх.

— Диас?

Аз само кимнах.

— И какво ще правиш сега?

— Как какво? Ще се погрижа за сиренето в капана.

[1] Игра на думи. Лъки (Lucky) на англ. означава щастлив, късметлия. — Б.пр. ↑

32.

В девет вечерта вече бях напълно готов за излизане, облечен с черния шлифер, а под него — светлочервената вратовръзка, която подчертаваше тъмночервените нишки във вълнения плат на самото ми. Ризата ми беше синя, а панталоните — кожени, с дебел колан. Разбира се, не бях забравил моя деветмилиметров „Кар“, напъхан в скрития джоб в панталоните, пришит допълнително, специално за пистолета. Бяхме в моята къща. Канехме се да посетим коледното парти, организирано от местния литературен клуб, когато Хедър неочаквано заговори, възбудено и изплашено:

— Сигурен ли си, че е разумно да постъпим така? Нали онази умопобъркана убийца е още на свобода? Може би се навърта някъде наблизо, а онзи ужасен човек — Хектор, вероятно е потеглил към нашия град. Няма ли да бъде по-безопасно за нас двамата и за двете деца, ако не излизаме навън?

— Несъмнено. За да е гарантирана безопасността на Уеб, май ще е най-добре да го тикнем зад решетките. В най-люксовата килия в градския затвор. Сержант Макдъфи с радост ще ни се притече на помощ и лично ще му избере най-уютната килия. Ако пък се намеси полковник Макелрой, не е изключено да ни уреди да преспим зад стените на Форт Нокс^[1]. На Кълън сигурно много ще му допадне там...

— Тайлър?

— Да, мадам?

— Млъкни!

— Работата е в това, че не искам да превръщам живота на четирима ни в някакъв ад. Двама от хората на Аксел дежурят пред къщата, да не говорим, че са подбрани сред най-добрите охранителни фирми в цялата страна. На горния етаж ще бъде баща ми, а Етъл — на долния. В зоната лейтенант Фанър непрекъснато държи не една, а две патрулни полицейска коли. Лично шерифът ми обеща, че тези патрулиращи екипи няма да оставят без надзор нашата къща. Освен

това, излизаме само за два, най-много три часа. С нас всичко ще бъде наред. И с децата също.

Качихме се на горния етаж, за да си кажем „Довиждане“ с децата, които слушаха музика в стаята на Кълън, докато играеха на карти. В момента печелеше Уеб. Аз намалих звука от касетофона, с което веднага спечелих неодобрителния възглас „Татко! Моля те!“, изтръгнат от устните на моя невръстен потомък.

— Нали се разбрахме какво трябва да правиш? Нямам намерение отново да споря с теб — сурово рекох аз.

Синът ми изпъшка недоволно, след което се сопна на Уеб, просто така, без причина, вероятно за да му припомни кой е старшият в детската стая.

— Ако огладнеете, в трапезарията на долния етаж сме оставили плодове. Не е нужно да се тъпчете със сандвичи.

Кълън само кимна послушно.

— Ако пък ви хрумне да включите видеото, намалете звука. Етъл пак ще получи главоболие, макар да зная, че вие двамата никак не се трогвате от нейните страдания. В момента тя чете някаква книга във всекидневната. И да не сте посмели да измъквате видеокасетите от шкафа. Ще гледате само тези, които са тук, в детската стая.

— Окей, папа. — Изглеждаше хладен като мраморна статуя, с червени петна по лицето.

Надвисна тягостна тишина. Уеб се доближи до Кълън и замря, но беше явно, че поддържа, макар и мълчаливо, протеста на моя син.

— Кълън! Не ми говори с такъв тон!

— Съжалявам — кисело промърмори той.

— Ще ти повярвам, че наистина съжаляваш само ако — след като се прибера у дома — намеря непокътнати сандвичите в хладилника. И ако не открия касетата с „Дивашката банда“ във видеокасетона. Нали помниш какво се случи миналата седмица?

— Но това беше каубойски филм. Помислих си, че...

— Вече ти забраних да пипаш касетите в моя шкаф. Те не са за деца!

— Добре. — Кълън отново сведе глава.

Уеб се почеса по крака и свъси вежди.

— Има ли още нещо? — попита Кълън и вдигна очи към мен, но си остана на пода с кръстосани крака. Кое то на неговия език

означаваше: „Кога най-после ще ни оставиш на мира?“.

— Само това.

Наведох се към него и го целунах по челото.

Хедър вече беше целунала Уеб, така че можехме да потегляме. Докато слизахме по стъпалата, едното от двете момчета отново усили звука от касетофона и горният етаж се изпълни с мелодията на месата, съчинена преди толкова много години от Георг Фридрих Хендел. Вълшебни звуци, които сега достигаха до нас благодарение на молитвения хор от сектата на мормоните.

— Защо просто не скриеш тези касети някъде, и то така, че Кълън да не може да ги намери? — допита ме Хедър, когато се настани зад волана на своето порше, докато аз оставях пистолета „Глок-19“ и двата допълнителни пълнителя в жабката. В краката ми, на пода на колата, се спотайваше една карабина „Бенели“.

— Невъзможно е да скрия нещо така, че той да не го открие. Освен ако не го заключа в сейфа. Пък и как ще се научи кое е подходящо за него и кое — не?

— И какво толкова ще стане, ако детето изгледа този филм?

— „Дивашката банда“? Не съм сигурен дали няма да се стресира от жестоките сцени. После ще ги сънува с месеци. Същото е както никога да не оставям нещо отровно в къщата, за да не го намери синът ми. По-силните лекарства, като тилебол например, държа под ключ. На Кълън отдавна му е обяснено в никакъв случай да не посяга без разрешение към лекарствата, дори и към аспирин за деца, а винаги да пита или мен, или баща ми, или Етъл. Вече не е на три години, така че е крайно време да се научи кое е позволено и кое не, а не да бъде непрекъснато следен от бавачка. Иначе какво ще прави, когато стане на тридесет години?

— Той ще порасне, Тайлър.

— Естествено. Но как ще научи кое е разумно и кое не? Да не говорим колко е важно човек да умее сам да се грижи за себе си, за своята собствена безопасност. Трябва да учим децата как да се справят с неизбежните проблеми, пред които ще ги изправи животът.

Хедър помълча около минута, преди да промърмори:

— Хм, не съм сигурна, че трябва да се съглася с всичко това.

— Не си и длъжна. Свободна си да възпитаваш Уеб така, както на теб ти се струва, че е най-добре.

Тя ме удостои с един кос поглед и хладно процеди:

— Очевидно моите възгледи относно възпитанието на подрастващите са валидни само когато се касае за моя син, но не и за Кълън, така ли?

— Не, не исках да кажа това. Само се опитах да ти обясня как уча сина си да бъде дисциплиниран и честен, с твърда воля и способност да обмисля всяка своя стъпка. Никога да не приема наготово чужди твърдения и преценки. Сцената преди малко е само един пример как се старая да приуча Кълън да взема по-разумни решения. Подходът ми се основава на простата човешка логика, на моя опит, а не на случайни хрумвания или на нещо, което съм прочел в книгите за бъдещи родители.

— Предпочитам да прекратим този спор! — отсече тя.

— Чудесно! В края на краищата, не го започнах аз, нали?

Останалата част от маршрута изминахме в мълчание.

Когато пристигнахме, заварихме около тридесетина гости. Помещението беше празнично осветено, със съответната украса. Хедър веднага се впусна в оживен разговор с дамите от председателството на клуба и набързо забрави за присъствието ми. Но аз, все още раздразнен от спора ни в колата, не се опитах да ѝ попреча да си бърби до насита с почитателките на литературата в Грийнсбъро.

За щастие, не след дълго зърнах фигурите на Джейсън Патерсън и Адам Колби, надвесени над внушителната купа, пълна с пунш. И двамата стискаха празните си чаши в ръце с явното намерение да ги напълнят. Интересно, за кой ли път тази вечер повтаряха това свещенодействие? Джейсън пръв ме забеляза, но успя да прикрие изненадата си, като чевръсто се протегна към комплекта от свободни чаши на масата, за да ми подаде най-близката.

— Много се радвам, че поне тук не съм длъжен да се размотавам с пистолет, затъкнат в колана над пъпа ми. Много е досадно да се опира дуло на пистолет в ребрата на мъж, който е решил да се поотпусне.

— Къде си захвърлил пистолета си?

— Как къде? Досетих се, че миналата година бях пъхнал в гардероба един ластичен бандаж. Сложих си го и набутах пистолета отстрани. Сега се опира до дясната ми бедрена кост, но нали не подпира корема ми...

— Какво искаш да кажеш с това „отстрани“? — ухилих се аз.

— Ами... по-точно казано... отзад — смотолеви Джейсън.

— Най-точно обаче щеше да бъде, ако беше признал, че е залепен за задника ти.

— Както се е издокарал с тези тесни панталони, няма да му е много лесно да го извади, когато се стигне дотам — намеси се Адам и се засмя, възхитен от собственото си остроумие.

— Никак не е смешно да те цапардосат два пъти в един и същи ден. Още повече, че второто нападение можеше да бъде избегнато.

— И аз мога да помогна на Джейсън, ако той изпадне в беда, макар че не нося пистолет — засегна се Адам.

— Не искам никой да се грижи за мен — протестира Джейсън.

— А как ще се справиш, ако този твой защитник не е някъде наблизо? — ехидно подметнах аз и посочих с кимване към Адам.

— Стига, момчета! Успокойте топката — отново ни прекъсна Джейсън. — Така доникъде няма да стигнем. Нали и двамата сте загрижен за едно и също — как да опазите задника ми от нежелани посегателства. Следователно, всички сме от един отбор.

Несъмнено Джейсън бе прав, затова заряха спора и се запътих към противоположния край на салона, за да поздравя един стар приятел и доста по-младата му приятелка.

Докато отпихах от пунша и лениво се заяждах с Адам Колби, Кълън пропълзял под леглото, с фенерче в ръка, за да вземе видеокасетата с „Отровна стръв“, която предвидливо бил измъкнал още сутринта от моя шкаф.

Кълън още не е бил изпълзял обратно изпод леглото, когато кръвта шурнала от гърлото на Джонатан Бари — един от най-добрите охранители в екипа на Макелрой, дежурен тази вечер в задния двор на къщата.

[1] Във Форт Нокс, щата Кентъки, от 1937 г. насам при най-строги мерки за сигурност се съхранява държавното съкровище и златният резерв на САЩ. — Б.пр. ↑

33.

Миг преди онази ръка да се плъзне покрай гърдите му и ножът да се заби в гърлото му, сержант Джонатан Бари въобще не мислеше за задълженията си по охраната на дома на семейство Ванс, защото съзнанието му беше обсебено единствено от новата му приятелка — Черил, келнерка в ресторанта на Дора във Файетвил. Но миг преди да издъхне, когато кръвта оплиска ризата му и остана там като гъсто и лепкаво петно, а краката му се подкосиха и тялото му рухна на тревата, в мозъка му внезапно изплуваха отдавна забравени спомени от детството. После всичко свърши. Като свещ, угасена от ненадеен полъх. Убиецът отново протегна ръка, но този път, за да подхване главата на свличащия се сержант, за да не се чуе шумът от падането, след което се прокрадна още по-навътре в тънещия в мрак заден двор.

Тим Уентуърд, един от най-способните служители в охранителната агенция „Мършън Секюрити“, се облегна на ствола на бряста. Въпреки строгите заповеди, въпреки елементарните повели на здравия разум, Тим засмука догарящата цигара. Цялата суматоха около очакваното нападение от неизвестни терористи никак не го безпокоеше — много отдавна, когато воюваше във Виетнам, той бе свикнал с опасностите, дебнещи от засада. „Толкова шум заради един-единствен терорист! Нека само се опита!“, повтори си Тим малко преди мига, в който една ръка изотзад обгърна устата му, за да отметне рязко главата му назад. Дъхът му мигом секна. А в следващия миг ножът се впи в левия му бъбрек, след което се завъртя първо надясно, после наляво, сетне нагоре и надолу. Наточеното като бръснач острие проряза вътрешностите му, докато опря най-близката кост. Кръвта блисна щедро и обля десницата на убиеца. Двете тела се строполиха на тревата — Уентуърд се оказа отгоре. Върхът на ножа се добра до някаква пролука между кръстните прешлени и отново заора в живото месо, просмукано от кръвта. После изскочи от раната, за да се заби

още веднъж, но този път между ребрата, и да се издигне нагоре — до бясно пулсиращото сърце на жертвата. Там отново се завъртя безмилостно. Последен гърч и Тим издъхна.

Убиецът за миг се спря и се спотаи, залегнал до тялото, все още потръпващо от последните конвулсии, вкусвайки мириса на прясната кръв. Не биваше да пропуска лекомислено тези незабравими мигове. Те бяха истинска рядкост.

Но не можеше да се бави много. Трябваше да пререже телефонния кабел, а после да се справи с електромера в касетата на задната стена на къщата. През пролуката в завесите се мяркаше силуетът на възрастна жена, с очила, четяща някаква книга в креслото до прозореца откъм фасадата. Вторият човек от охраната беше в кухнята, миеше си ръцете, приведен над умивалника, който беше само на метър от прозореца.

Отникъде не долитаха други шумове — нито звук от включен телевизор, нито глъч от играещи деца. Дали не са на горния етаж, в детската стая, унесени в сън? Не беше изключено. Така че трябваше да се проверят стаите на горния етаж. Но чак след като се справи с бодигарда в кухнята.

Кой Уорингхаус още не беше приключил с миенето на ръцете си — той винаги ги миеше много старателно, без да пропуска нито един нокът — нали именно под тях се натрупваше мръсотията и невидимите микроби, разнасящи всякакви зарази. Изтърка грижливо всеки от десетте ноктя. Накрая изтръска водата от китките си и се пресегна за кърпата. Изсуши ръцете си със същото старание.

Куршумът влетя през прозореца, но го улучи в лявото слепоочие, а не в самото око, където се бе прицелил стрелецът. Траекторията му се бе отместила незначително при пробива на стъклото на прозореца. Но ефектът на практика бе същият — куршумът моментално раздробил черепа на Кой и той рухна на пода като отсечено дърво.

В рапорта си патологът от екипа по съдебна медицина не пропусти да отбележи, че ръцете на убития бяха необикновено чисти.

Етъл чу шума от счупено стъкло, както и шума от падането на нещо тежко, отекнал след част от секундата. Не беше трудно да се досети откъде е дошъл звукът. Хвърли книгата на пода и посегна към клетъчния телефон, без да губи време да търси очилата си, паднали до креслото. Но телефонът остана ням. Запокити до книгата безполезния апарат и изтича в трапезарията, за да надзърне през отворената врата към кухнята. Но нищо не успя да види — в същия миг, в който ръката ѝ се опря на перилото на стълбата, цялата къща потъна в мрак.

Оди Ванс спеше в широкото легло в стаята на сина си Тайлър на горния етаж. Оди винаги спеше леко, а сега, на стари години, се нуждаеше от още по-малко часове за сън. Освен това страдаше от бучене в ушите — спомен от войната срещу германците в Европа — затова не изключваше вентилатора преди лягане. Монотонното бръмчене от въртенето на перката донякъде му помагаше да не чува мъчителното бръмчене в ушите си.

Но внезапно шумът от вентилатора секна — което подейства на Оди по-сигурно от звън на будилник. Той се обърна към електронния часовник на нощната масичка, но не успя да различи цифрите. „Токът е спрял“, реши старецът, надигна се и провеси крака от леглото. Потърка очи и тогава усети как тревогата пропълзя в гърдите му. През завесите се процеждаше светлина. „Защо светят уличните лампи?“, озадачи се той.

Отрезвяващо безпокойство, като хлад пропълзя в душата му. Оди Ванс веднага стана от леглото.

Най-младият представител на рода Ванс още лазеше под леглото, за да открие скритата касета с „Отровна стръв“, когато Уеб внезапно извика:

— Кълън!

— Да? — обади се той изпод леглото, докато проверяваше с фенерчето най-отдалечените ъгли.

— Чух някакъв шум.

— Какъв шум?

— Силен.

Аха, най-последно! Ето я! Ръката на Кълън се добра до касетата и той се измъкна изпод леглото с тържествуваща усмивка.

— Страх ме е... — прошепна Уеб.

Кълън обърна лъча на фенерчето си към касетата.

— Не се бой. Ето, виж! Намерих касетата!

Момчето се изправи, приближи се до вратата и натисна ключа.

Светлината в детската стая изгасна — за всеки случай, ако някой от възрастните реши да надникне вътре. Не биваше да разбират, че е задигнал касетата. Но в следващия миг Кълън се сепна — под вратата не се процеждаше светлина откъм коридора. Отново натисна ключа.

Но стаята остана тъмна.

Той се приближи до прозореца и погледна към улицата. Уличните лампи светеха. Отиде до радиоапарата и натисна бутона. Нито звук.

Хм...

„Къде ли е дядо сега? Или баба?“ Реши да отиде до всекидневната и да ги повика. Но един вътрешен глас го посъветва да не прави това.

Изтекоха няколко тягостни секунди, преди да вземе решение.

— Залегни до мен, под леглото. Веднага! — прошепна Кълън.

Само три замаха с металния лост бяха достатъчни, за да откърти ключалката на задната врата. През последните две денонощия беше наблюдавал зорко кой влиза и излиза от жилището на семейство Ванс от съседната къща — временно необитаема, защото пред входа беше окачена табела „Продава се“. Затова сега за него не представляваше никакво затруднение да се ориентира в разположението на стаите в къщата на семейство Ванс. Освен това — понеже помощникът му подслушваше разговорите от телефона в къщата — нападателят знаеше, че Тайлър Ванс и неговата приятелка бяха заминали на някакво вечерно празненство, а онзи едър мъж, когото наричаха Дейв, беше повикан по спешност от един свой колега, чието име беше Търман. Следователно, в момента в къщата бяха останали само двамата мъже от охраната, хлапето на Тайлър Ванс, онзи старец, баща му, както и възрастната жена. Да, и вторият малчуган, синчето на приятелката на Тайлър Ванс, която май се казваше Патерсън.

Което означаваше, че нахлуването в къщата няма да създаде проблеми. И че ще може да изпълни задачата. С възрастната жена ще се справи без никакви усилия, но онзи дъртак... хм, той беше измамил по някакъв начин Виктор, макар че Бовил не беше вчерашен. Наистина не бе за вярване. Но какво може да стори един самотен старец, при това изнежен градски обитател, ако се изправи срещу отлично трениран терорист?

До слуха на Етъл достигна издйническото чегъртане по бравата на задната врата — сякаш някой се опитваше да напъха шперц в патрона. „Какво да правя?“, засуети се тя. Ако се втурне нагоре по стъпалата, рискува да попадне направо в ръцете на нападателя, ако той успее да достигне преди нея до площадката на горния етаж... Къде, по дяволите, беше изчезнал мъжът от екипа на господин Мършън, който осигуряваше тази вечер охраната на къщата? Нали трябваше да дежури в задния двор? Или вторият, по-младият, май че се казваше Бари... Нима бе останала съвсем сама в цялата къща! Кой тогава ще защити двете деца, които сега спяха в детската стая на горния етаж?

Тя. Само тя. Не! Не само тя. И Оди.

„Боже господи! — изхлипа Етъл. — Как ще понесе Оди още един сърдечен удар?“

Огледа се трескаво и веднага се втурна по стъпалата нагоре.

Оди измъкна своя овехтял „Смит & Уесън“, тридесет и втори калибър, от скривалището в дъното на шкафа, изпод старите си чорапи. Макар че Тайлър непрекъснато му се караше, че държи в къщата заредено оръжие, което Кълън би могъл да докопа, обстоятелствата бяха такива, че Оди не съжаляваше, че не бе послушал сина си. Дръжката сякаш залепна за дланта му, толкова беше удобна. Провери барабана. Беше пълен. Жалко, че не се бе запасил своевременно с повече муниции. Кой знае дали този пропуск нямаше да се окаже фатален.

„Ох, дяволите да ме вземат, нали съвсем наскоро преживях сърдечен удар? За кое по-напред да мисля?“

Открехна вратата на спалнята и набързо прекоси всекидневната, за да стигне до детската стая.

Кълън чу скърцането на дъските във всекидневната и изтръпна. Потната му длан стисна корпуса на фенерчето. „Ако някой от възрастните се напъха в стаята... за да ме види тук, под леглото, ще трябва да залегна на четири крака. Тогава ще го заслепя с фенерчето...“

— Защо изгаснаха светлините? — попита Уеб и тихо подсмъркна.

— Може някъде да е ударила светкавица — рече Кълън.

— Ами... Никакъв гръм не чух. — Уеб отново изсумтя сополиво.

— И аз не чух нищо, но може пък да е било много надалече.

— Че как така светкавицата ще гаси лампите?

— Електричеството го прави туй, глупчо! Не е от гърменето. — Сепнат, Уеб изведнъж престана да подсмърква.

— А?

— Баща ми ми обясни, че светкавиците и гръмотевиците са нещо като искрите, дето пукат, когато измъкваш дрехите от сушилнята. Нещо такова било.

— Че то моите дрехи не пуцат искри. Нито гърмят.

— Шшт! — Кълън протегна ръка и затъкна устата на Уеб.

— Кълън? — тихо промълви един приглушен глас.

„Господи! Гласът на дядо!“ Вълната на облекчение заля гърдите на момчето. От очите му бликнаха сълзи.

— Тук съм! — прошепна Кълън в отговор и тъкмо бе започнал да изпълзява изпод леглото, когато стъпалата към долния етаж се разтресоха от внезапен грохот.

— Ах, ти! Маmicата ти да... — изкрещя някой в мрака.

Кракът на убиеца стъпи на най-долното стъпало. Понечи да се изкачи на следващото, но напипа нещо хлъзгаво. Купчината хлъзгави списания с гланцирани корици се размърда под стъпалото му.

— Ах, ти! Маmicата ти да...

Падна на коляно и в същия миг сякаш изпод земята изскочи възрастната жена и замахна към главата му с масивната нощна лампа. Хряс! Металната топка на лампата безпогрешно улучи темето на нападателя. Звезди затанцуваха пред очите му, още по-ослепителни заради непрогледния мрак, стелещ се навред. Последва още един рязък удар, нанесен от невидим лакът. Ох! Болката прониза ръката му и стигна чак до мозъка му, за да изтръгне още един болезнен стон от стиснатите му устни.

Тутакси се извърна. Ала от възрастната войнствена дама и от нейната проклета лампа, нямаше и следа.

— Етъл! — изкрещя Оди и се втурна към площадката над стълбата. Там долу се чу неясно трополене, като че ли някакви фигури се боричкаха в тъмнината. Оди смътно различаваше очертанията на два неясни силуета. Единият размахваше нещо обемисто в ръката си.

Не посмя да стреля — не знаеше кой с кого се бие — само пъкна револвера в джоба на панталона си и се втурна надолу по стълбата, без да подозира, че Кълън се прокрадва зад гърба му.

Етъл отскочи назад и се скри зад ъгъла на всекидневната. Спотай се там, трепереща, дишаща на пресекулки, в очакване на невидимия нападател, вдигнала в ръка лампата. Но неканеният гост още се олюляваше в подножието на стълбата. Ушите му пищяха от сътресението.

Но не остана така за дълго.

Внезапно отгоре се стовари върху му някакво едро тяло. Нападателят политна на пода. Още един удар зашемети главата му. Оди вдигна юмрук и го цапардоса по бузата, под лявото око. Веднага след това левият юмрук на стареца се стовари отдясно на брадичката на нападателя.

„А, това вече ми дойде много!“, ядоса се пострадалият нашественик.

Отлично трениран, с богат опит в схватките, неизпитващ страха от смъртта, нито от полицейските белезници, убиецът нанесе с дланта си такъв силен удар по носа на Оди, че старецът стремглаво

политна назад. Лицето му остана за секунди незащитено и нападателят заби десния си юмрук в брадичката му. Сега бе ред на бащата на Тайлър да види звезди пред очите си. Паднал по гръб на коравите ръбести стъпала, той нямаше друг изход, освен да измъкне от джоба стария си револвер. По-бързо! Трябваше да изпревари следващия удар.

Но Етъл изведнъж изникна зад гръба на нападателя, размаха страховитата лампа и я стовари върху дясното рамо на терориста. Той изохка, изруга нещо и я отблъсна с все сила. Изненадана, Етъл полетя назад и падна напред всекидневната.

— Пусни я! Веднага! — извика Кълън, профуча по стъпалата надолу и се метна на гръба на нападателя. Крачетата му се забиха като шпори в ребрата на непознатия. Ноктите му задраха чуждото лице, но вместо върху очите, се впиха в ноздрите му. Нападателят рязко тръсна глава и чевръсто разкърши едрите си рамене, за да се отърве от досадното хлапе.

Кълън тупна на пода, прелитайки на метър от мястото, където лежеше баба му. Убиецът се втурна към него, но нищо не спечели от това, защото в мрака Оди му подложи крак и на пода се тресна още едно тяло. Пръв на крака се изправи Оди, но отново бе изтласкан настрана, после Етъл се надигна и веднага задърпа Кълън към стената. В суматохата тя се опита още веднъж да запрати лампата в лицето на нападателя, но не успя да го улучи. Убиецът вдигна пистолета си, черен, проблясващ на мъждукащата светлина от уличните лампи, допълнително удължен заради заглушителя. Пръстът му се намести пред спусъка и се чу само едно зловещо изплющяване. Но Оди успя в последния миг да протегне ръка и да отклони дулото от гърдите на Етъл. Куршумът се заби в стената, а вторият улучи полилея на тавана и наоколо се разлетяха парчета стъкло. Кълън се прокрадна зад гръба на нападателя и го сграбчи за дясната ръка. Заби ноктите си в ръката му и стрелецът гневно изкрещя: „Мамка ти!“. Третият изстрел събори вазата от масата в ъгъла до вратата. С лявата си ръка нападателят удари Кълън толкова силно, че момчето се претърколи на пода.

Убиецът изтича към кухнята, но се спря до стената и се обърна рязко, за да си поеме дъх, без да престава да държи под прицел зашеметените обитатели на къщата. На устните му плъзна самодоволна усмивка, въпреки че от ноздрата му, раздрана от ноктите на Кълън, се стичаше кръв. Насочи пистолета си към гърдите на Етъл.

Кълън онемя от страх и панически се вкопчи в ръката на Етъл, крещейки като обезумял:

— Не убивай баба ми!

— За теб е следващият куршум, хлапе. Първо ще гръмнем бабчето, защото ме халоса по главата с онази проклета лампа — зловецъ се ухили убиецът.

Но в следващия миг смехът му секна.

Защото нещо твърдо и много остро се притисна към черепа му, точно зад ухото. В същото това ухо заговори познат глас, мек, дори мелодичен:

— Не, Луго. Не хлапето е следващата жертва, а самият ти.

Убиецът се вцепени. Мислеше само как да извърти главата си, за да изчезне проклетият допир на острието от закалена стомана.

— Помниш ли, че те предупредих, още когато бяхме в Лисабон — продължи зловецият глас, — че никога не бива да си пъхаш носа в поръчка, която вече съм поела. Тогава ти ми се закле, че разбираш какво се иска от теб, че точно така ще бъде занапред. Очевидно тогава не си ме разбрал добре.

— Хей, почакай! Спри! Хектор ми рече, че ти и Виктор сте оплескали всичко. Каза, че и двамата сте мъртви.

— Аз не умирам така лесно, Луго. Моята работа е да изпращам другите на небето.

— Хайде, скъпа... Помниш ли как добре работехме ние двамата, ти и аз...

— Май не беше чак толкова добре.

— Моля те!

— За бога, стига си циврил. Напомняш ми за най-жалките ми жертви.

Заостреният алпийски пикел в ръцете ѝ се превърна в страхотно оръжие — за части от секундата раздра кожата на жертвата, разкъса мускулите и тъканите му. В следващия миг Луго лежеше безжизнен на пода.

Хармъни Кехил се обърна и огледа скупчените изплашени обитатели на къщата.

Никой не смееше да помръдне.

— Хей, хлапе — извика тя.

— Не го докосвай! — изсумтя Етъл и застана пред Кълън.

— Искам да си поговоря с него, а не с теб. Хей, хлапе — повтори Хармъни.

Кълън направи крачка напред и застина, целият настръхнал. Обаче не отклони поглед от жената, макар че беше уплашен до смърт.

Тя му се усмихна. Мрачна и сурова, вещаеща скорошна гибел бе тази усмивка, но в зениците ѝ се долавяха насмешливи искрици.

— Помниш ли какъв номер ми извъртя там, в училището?

Кълън кимна, неспособен да произнесе дори и звук. Гърлото му беше пресъхнало. Гърдите му се повдигаха и отпускаха учестено.

— Хубав номер беше — промърмори Хармъни Кехил.

Недоумяващото момче примигна, смутено от неочакваната похвала, все още вцепенено от ужас.

— Моля те... поне детето пожали — прошепна Етъл.

Хармъни Кехил тръсна глава, за да прогони спомена.

— Не убивам деца, бабче.

— Тогава какво...

— От мен се иска само да го взема със себе си. Като примамка. Защото на Хектор не му трябва хлапето, а баща му. И този дъртак. — Тя посочи към Оди. — Между впрочем, как успя да обезвредиш Виктор?

Но Оди не ѝ отвърна. Гърдите му пламтяха от възмущение.

Хармъни разбра, че няма да бъде удостоена с отговор и сухо кимна:

— Всъщност, вече няма значение. Хей, хлапе?

— Да, госпожо.

Хармъни Кехил се закиска неудържимо и се обърна към Етъл:

— Чу ли? Той ме нарече „госпожо“!

Отново се извъртя към Кълън:

— Бива си те, няма що... — За миг замълча, защото се досети за нещо. — Знаеш ли какво? Заслужаваш да бъдеш помилван. — Погледът ѝ зашари из всекидневната.

Етъл пристъпи крачка напред и застана между Оди и Хармъни.

— Вземете мен. Той преживя наскоро сърдечен удар. Следващият обаче няма да преживее.

Но Хармъни поклати глава.

— Съжалявам, бабче, но ти не си кръвна роднина. Макар че наистина имаш право. Един болен старец само ще ми тежи на ръцете.

Чак сега Оди се намеси:

— Искаш да се докопаш до сина ми, така ли?

Хармъни кимна мрачно.

— Позна. Той струва сто хиляди долара, а аз имам доста изтъняла кредитна карта. Да не искаш да чакам със скръстени ръце да се стопят всичките ми пари?

Оди проумя, че сега бе моментът да кове нагорещеното желязо.

— Искаш ли да се срещнеш с Тайлър насаме и да изпробваш късмета си?

— Можеш дори задника си да заложеш — зловецъ се ухили тя.
— Защото никога досега не си бил по-близо до истината.

— Тогава никой от нас тримата не ти е нужен. Мога да ти се закълна, че от утре, не, още от тази вечер моят син ще стори всичко, на което е способен, за да се докопа до теб. Достатъчно е само да му се обадиш по телефона.

Изтекоха десет, а може би дванадесет мъчителни секунди. Накрая Хармъни Кехил взе решение:

— Не помня да съм попадала някога на по-проклето семейство от вашето. Е, както се казва, ще поддържаме връзка.

Обърна се и пое към външната врата, но чак след като разроши с ръка кичура, паднал върху челото на Кълън.

34.

Нетърпеливо натиснах педала и завъртях волана, за да изпреваря досадния „Сааб“, който от няколко минути се тътрузеше пред мен с около четиридесет или най-много петдесет километра в час, докато ограничението в централната зона в града беше шестдесет. Щом го застигнахме, шофьорът на сааба ни показа среден пръст. Хедър му се усмихна миловидно, след което кисело промърмори: „Задник!“. В отговор той натисна клаксона, включи фаровете и ускори темпото.

Сега беше негов ред да ни догонва.

— До гуша ми дойде от такива превзети кучи синове. Въобразяват си, че щом са си купили някоя от тези скъпи скандинавски коли, останалите непременно трябва да им правят път. Треперят да не им се одраска калника, да не им се зацапат фаровете.

Клетъчният телефон рязко я прекъсна.

— У дома ли се прибираш? — попита ме Дейв.

Косите на темето ми щръкнаха и започнаха да се поклащат като натежали житни класове, изложени на безмилостното слънце в знойния щат Небраска.

— Нали така се бяхме разбрали? — попитах аз на свой ред.

— Тогава пришпори старата таратайка.

— Каж ми веднага какво се е случило! — настоях аз.

Той изпълни молбата ми.

Веднага пришпорих старата таратайка.

На моравата пред верандата се бяха струпали няколко коли — полицейски автомобили, седана на шерифа, един армейски джип и още няколко форда без обозначителни знаци. По-късно узнах, че били на федералните.

Баща ми ме пресрещна на прага:

— Кълън е добре. Прибрахме го горе, в стаята му, с Уеб и с един капитан от военните. С Етъл също всичко е наред. Сега е в банята на

долния етаж. Промива раните си. Отново ни посети един разгорещен момък. Тук се разигра люта битка.

Протегнах ръка и го докоснах по лицето. Очите му бяха помрачнели от гняв. На челото му, малко под косата му, се виждаше дълбока драскотина.

— Ела да видиш какво се случи на нашия неканен гост — рече ми той и се ухили предизвикателно.

— Така ли?

— Ето, там е. — Баща ми посочи с показалеца си към кухнята. — Покрит е с един чаршаф.

— Кажу какво точно се случи.

Той ми разказа за нахлуването в крепостта и за геройски бранещия се гарнизон — чак до момента, в който нападателят рухнал мъртъв на пода.

— Докато онзи убиец се гърчеше в краката ни като кукла с прекършен врат, Етъл събра кураж, сграбчи Кълън за ръката и го скри зад гърба си. Така че, слава богу, детето не видя тази ужасна гледка.

— След това онази жена се заприказва с нас. От думите ѝ разбрахме, че имала намерение да отвлече Кълън, но в последния момент се разколеба. По-разумно ѝ се струвало да вземе със себе си не Кълън, а мен. Етъл веднага ѝ напомни, че сърцето ми няма да издържи и мога да издъхна в ръцете ѝ, затова предложи да отвлекат нея вместо мен.

Той млъкна и замислено поклати глава.

— Кой би могъл да допусне, че ще се стигне дотам? Но както и да е, най-важното е това, че накрая онази жена реши да не взима заложници.

— Защо, според теб, е променила плана си?

— Тя заяви, че не ѝ трябва никой друг, освен теб, Тайлър, а ние останалите сме били само за примамка, като стръв, за да те уловят в капана... — Оди пак замълча и опипа подутината на брадичката си.

— И после?

— Не ме пришпорвай, сине. И без това още не мога да се съвзема след цялата тази олелия. Не съм млад, като теб, и трудно издържам на напрежението.

— Извинявай, папа.

— Нищо, да го забравим. И така, тя склони да не взима заложник със себе си, защото от тази нощ нататък от нея се искало само да ти позвъни по телефона и ти си щял веднага да се затърчиш към мястото на уговорената среща.

— И точно така ще стане.

— Да не си полудял? Наистина ли вярваш, че тази убийца ще ти се обади?

— Кой знае? Може би тя ще си спомни за мен... Как е Кълън?

— Не ти ли казах? Той се прояви като герой, като истински войник. Заслужава да го изпратиш в Академията. Ще стане отличен офицер. Може дори да се каже, че и той се позабавлява, макар и посвоему.

Успокоен донякъде от последните думи на баща ми, аз отидох да видя останалите. Но първо трябваше да посетя не сина си, а баба му.

Влязох в стаята на Етъл и я целунах по бузата.

— Ранена ли си? — попитах я аз.

Тя само поклати глава.

— Какво ти е, Етъл? Да не би да имаш мозъчно сътресение?

Още веднъж кимна, този път още по-сковано.

— Хм, не изглеждаш добре. Нека да го изясним. Какъв е проблемът?

Очите ѝ се насълзиха. Малко оставаше сълзите ѝ да рукнат по пребледнялото лице.

— Счупих лампата на майка ти. Любимата ѝ лампа...

— Какво?

Първите две сълзи се отрониха от сведените ѝ клепачи.

— Онази лампа, която тя е наследила от нейната майка. Не помниш ли, че тя ти я подари, на теб и на Тес, в деня на сватбата.

— Голямата лампа, която стоеше на масата в ъгъла на всекидневната?

Отговорът беше само едно мъчително свеждане на глава.

— Как така я счупи, скъпа?

Моята тъща сви устни, решително и кораво, така както само тя умееше.

— Ами цапардосах по главата онова изчадие. И то неведнъж, а няколко пъти. Вече не помня колко.

— Яко ли го удари?

— С всичка сила!

Усмихнах се, защото за пръв път я слушах да говори с такава ярост.

— Баща ми твърди, че си му спасила живота.

Етъл само сви рамене, без да се опитва да оспорва приноса си.

— А също и живота на Кълън — продължих аз.

Но тя не реагира.

— Наистина бях много привързан към старата лампа. Помня, че се предава в нашия род от поколение на поколение и така нататък — бавно процедих аз. — Няма да забравя колко харесваше майка ми тази старинна лампа.

По страните ѝ отново се стекоха сълзи. Измъченият ѝ поглед се впи в лицето ми.

— Но обичам Кълън много повече от всички лампи на света, Етъл. И мама щеше да каже същото, ако бе доживяла да се радва, като теб сега, на своя достоен внук.

Етъл надигна глава. Гледаше ме право в очите. Имаше този навик, откакто я помня.

— Така че майка ми, ако беше жива, нямаше да преживява чак толкова мъчително загубата на лампата. И аз не страдам. Много повече се безпокоя какво става с теб. — Наведох се към нея и я целунах по челото. — Ти си се справила превъзходно, Етъл. Чудесни сте вие двамата, ти и Оди.

— И Кълън — припомни ми тя. — Бореше се като тигър.

— Е, вече няма дори капка съмнение, че е наследил този борбен дух от баба си — казах аз и още веднъж я целунах.

Боже господи, тя ми върна целувката!

— Татко! — изкрещя синът ми и се хвърли в ръцете ми.

Разцелувах го, може би поне сто пъти.

— Какво е това? — попитах аз и посочих към одрасканата му буза.

— Белег от битката!

Жената — капитан с пагони от армията на Съединените щати, седнала на стола до леглото на сина ми — се усмихна ласкаво. В ъгъла на втория стол ме очакваше Хедър, с Уеб в скута си. Ръката ѝ неспокойно галеше косата на детето.

— Онзи, лошият, успя да ме цапне по бузата... Ама само веднъж! — продължаваше Кълън разпалено. — Ама пък аз му го върнах, и то как! Едва не му скъсах носа!

— Носа ли?

— Само там успях да го докопам.

— Е, все някой е трябвало да се нагърби с тази работа — дълбокомислено отсъдих аз.

Нашата гостенка в капитанска униформа отново се усмихна приветливо. Освободих Кълън от прегръдката си и ѝ подадох ръка. Тя се изправи и разтърси китката ми с юначното си ръкостискане.

— От Форт Браг ли пристигнахте? — полюбопитствах аз.

— Да.

— Към хората на Макелрой ли се числите?

— Да, към екипа на полковник Макелрой.

— Сержант Бари... — Въпросът ми увисна недовършен във въздуха.

Тя наведе очи и мрачно поклати глава. Късо подстриганата ѝ кестенява коса подчертаваше прямотата, изписана по лицето ѝ. Въпреки че притежаваше чин капитан, тя явно не умееше да прикрива чувствата си.

— Безкрайно съжалявам — едва чуто промълвих аз.

Тя бегло кимна, може би само за да потвърди, че е чула съболезнованията ми.

Обърнах се към Уеб:

— И така, Уебстър, длъжен съм да благодаря и на теб. Научих, че си помогнал на Кълън да издържи въпреки мрака и страха.

Кълън не закъсня да се намеси:

— Ами че как иначе! Не ме остави да се паникьосам. През цялото време остана там в стаята, с моето фенерче, готов да халоса с него всеки, който се изкачи по стъпалата!

От неочакваната похвала Уеб се изчерви до уши. Момчето се усмихна срамежливо, след което отново притисна глава към гърдите на майка си.

Добре. Много добре.
Значи всички бяха добре.
Освен мен.

Защото от напрежението имах отчаяна нужда незабавно да се завра в тоалетната.

Дейвид ме чакаше в стаята за гости на горния етаж.

— Ориентира ли се в обстановката?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм — уверих го аз. — Защо питаш?

— Защото на долния етаж Макдъфи очаква с нетърпение да си поговорих теб. Бесен е от яд. Аз, разбира се, му казах, че трябва първо да се видиш с членовете на семейството ти. Но той напоследък като че ли не чува какво му се говори.

— По-добре ще е ти да го убедиш, защото точно сега хич не желая той да се мярка пред очите ми.

Дейв се усмихна така многозначително, както само той умее. От тези негови усмивчици на човек му иде да забегне някъде на другия край на света. Например в Парагвай.

— И това се опитах да му обясня.

— Ако започне да ме укорява, не мога да ти обещаая, че няма да му избия някой зъб!

— Хайде, скъпи приятелю — подкани ме той и отпусна ръка на рамото ми. — Ще бъда до теб и няма да му позволя да те нахока.

Отидохме в кабинета ми, където Макдъфи вече губеше търпение в очакването да си побъбри с мен.

35.

Сержант Карл Макдъфи тъкмо разговаряше с помощника на местния шериф, за когото аз знаех, че ръководи дейността на детективите, разследващи всички убийства в нашия град, когато Дейв и аз се появихме в кабинета. Макдъфи бе издокаран с вратовръзка на ярки карета и джинси с цвѳета на волска пикня. Вероятно искаше да изглежда някъде около тридесетгодишен, въпреки че му оставаха само две-три години, за да удари шестдесетака.

Помощникът на шерифа приличаше по-малко на манекен, а повече на ченге — имаше изтощен вид, но излъчваше професионализъм. Ние си стиснахме ръцете и се запознахме, но в момента не мога да си спомня името му.

Макдъфи започна направо с любезностите:

— Свърши ли с целувките, с които обсипваше синчето си?

Без да кажа нито дума, аз веднага се обърнах и се запътих към вратата, през която бях влязъл преди малко.

— По дяволите! — изкрещя сержантът зад гърба ми. — Веднага се върни! — Той се втурна към мен, но Дейв му предречи пътя. — Какво си въобразяваш? Че ще ме спреш ли? — гневно изрева полицаят в лицето на Дейв.

— Не. Само се грижа да не се увеличи прекалено рискът за твоята здравна осигуровка — кротко му обясни Дейв.

— Ама той не може да си тръгне просто така...

— О, може. Без дори да му мигне окото. — Дейв измери полицая с преценяващ поглед. — Да не би да се каниш да арестуващ Тайлър?

— Не — изрече задъхано представителят на властта.

— Понеже не е бил там по време на нападението и стрелбата, той не може да бъде призован като свидетел. Така ли е?

— Да, така е.

— Тогава можеш ли да го обвиниш в нарушение на полицейските разпоредби? Например във възпрепятстване на следствието или нещо подобно?

— Засега поне не виждам в какво мога да го обвиня.

— Е, значи аз бях прав. Тайлър е свободен да върши каквото си пожелае. Ако поиска, ще остане да те изслуша. Но ако е решил да си тръгне, не можеш да го спреш.

Върнах се на стола пред бюрото, зад което се бе настанил Макдъфи, тъкмо навреме, за да се полюбувам на гледката — лицето на Макдъфи бавно, но неумолимо започна да почервенява, за да се доближи цветът му до този на косата му.

— Ах, да, има още една дреболия — продължи неуморният Дейв. — Синът му тази нощ едва не загина. При още едно твое подмятане като онова преди малко *аз лично* ще се погрижа да се озовеш в болницата. Въпреки всичките значки, които си накичил по униформата си.

Дълбоко засегнат, Макдъфи внезапно си припомни за пълномощията си като представител на властта и рязко се обърна към помощника на местния шериф:

— Заплашват офицер от полицията! Чу ли какво ми рече преди малко ей този дангалак?

Помощник-шерифът уморено поклати глава:

— Не мога да твърдя нещо подобно, сержант. Освен това вече трябва да тръгвам, защото ме чака патологът, експерт от екипа по съдебна медицина. Освен ако не мислиш, че ще ти е нужен съдия за предстоящия боксов мач — усмихна се той и погледна към мен.

— Няма да е зле. Но мисля, че мога да се справя без съдийска намеса.

Така в кабинета останахме само ние тримата — аз, Дейв и Карл Макдъфи от отдел „Убийства“ към полицейската служба в Грийнсбъро.

— Какво искаше да ме питаш, сержант?

— Къде беше снощи?

— Бях поканен на парти.

Той се пресегна към бележника и писалката.

— И къде беше това парти?

— Не си прави труда да си водиш бележки. Защото не отидох на партито. Това е всичко, което би трябвало да узнаеш. Ако обаче ми предявиш обвинение, тогава мога да ти съобщя имената на хората, които биха могли да дадат показания в потвърждение на моето алиби. Но ако не се каниш да ме задържаш в управлението, ще бъде глупаво

да безпокоиш ненужно тези достойни личности. Колкото и да не ти се вярва, хората никак не си падат по неканените гости, особено ако са накичени с полицейски значки.

Телефонът иззвъня. Макдъфи протегна ръка към слушалката, но Дейв го спря с думите:

— Къде се намираш? Да не би да си си у дома?

Ръката на сержанта замръзна във въздуха. Аз вдигнах слушалката.

Беше Фанър.

— До мен достигнаха слухове, че вихрите на опустошението отново са помели всичко, което се е изпречило пред тях в къщата на фамилия Ванс.

— Що се касае до онези нещастници от охраната, този зловец слух е напълно достоверен. Но членовете на моето семейство са невредими.

— Радвам се, че има поне една добра новина. Ще се отбия при теб. Очевидно се налага да подсигуририм персонална охрана на всеки член от твоето многострадално семейство, докато ти не приключиш с подготовката за окончателното ликвидиране на заплахите. Мислиш ли, че и този път ще можеш да се справиш с нападателите? Както предишния?

— Нямам друг изход, лейтенант Фанър.

— Ако прецениш, че е неизбежно, можем да те скрием някъде, в комплект заедно с другите от семейството ти...

— Никога не съм се съмнявал във възможностите на нашата полиция. Но не бива да се безпокоиш чак толкова, лейтенант. В скоро време всичко ще се уреди. Може би за няколко дни...

— Аз пък не съм се съмнявал в твоите способности, Ванс. А сега мога ли да разменя няколко думи с Макдъфи?

— Естествено. Дори няма да имам нищо против, ако се прибереш у дома.

— Няма що... много забавно предложение.

— Сега никак не ми е до забавления — измърморих аз и връчих слушалката на Макдъфи.

Сержантът изслуша нарежданията на прекия си началник, като се задоволяваше само с едносрични отговори. Но лицето му прогресивно сменяше цвета си към все по-наситено червено

успоредно с напредването на монолога на Фанър. Накрая Макдъфи сърдито тръшна слушалката.

— Какво става? Раздяла ли ни грози? — невинно подметна Дейв.

Макдъфи се изниза през вратата, без да каже дори едно сухо „Пак ще се видим...“.

Дейв и аз си разменихме възторжени погледи, след което дружно се запътихме към кухнята, за да се заемем с кафето.

36.

На Хармъни Кехил ѝ се наложи да набира седем пъти проклетия номер, преди отсреща да ѝ отговорят. Когато тя най-после се свърза, разговорът, който проведе на испански, звучеше приблизително така:

— Hola?^[1]

— Хектор, кучи сине!

— Ти ли си?

— Аз ами, кой друг! А ти си само една шибана торба, натъпкана догоре с маймунска бълвоч!

Но Хектор Диас само се засмя и безгрижно попита:

— Como estas?^[2]

— Ще ти дам аз на теб едно como estas, та свитки ще ти излязат, докато ми целуваш дебелия задник! От къде на къде си позволяваш да нарушаваш всичките ни уговорки? И защо от всичките си скапаняци избра точно на Луго да възложиш тази работа?

— Защото миналия път вие двамата с Виктор оплескахте работата. Освен това, мислех си, че си мъртва, chiquita^[3].

— Да пукнеш дано! Когато реша да умирам, няма да забравя да ти се обадя преди това. За втори път ме прецакваш, проклета каца с овчи фъшкии! Никога повече не прави така! Разбра ли ме? Никога! Comprende?^[4]

Диас се ядоса. Никой, абсолютно никой на този — че и на онзи свят — не смееше да му държи такъв тон. Никой, освен Хармъни Кехил.

— Внимавай какви ги плещиш, за да не би да реша да ти взема мерника. На теб и на шибаната ти уста! Никой gringo^[5] не може да ми говори така!

През следващите двадесет секунди двамата събеседници мълчаха и в слушалките се долавяше само прашенето от линията. Най-накрая Хармъни Кехил не издържа и заговори, много бавно, много злобно и много отчетливо:

— Хектор, този път направо не издържам. Нервите ми са така опънати, че те съветвам — най-искрено, по приятелски — да държиш шибания си задник по-далече от мен. Но ако ти хрумне да ме изриташ от играта, не забравяй да завещаеш парите си на някоя благотворителна фондация, защото няма да им се радваш дълго!

За да подсили ефекта, тя тръшна слушалката, изскочи от кабината на уличния автомат и с нервни стъпки се отправи към колата си, без да престане да ругае:

— Майната му! Копеле смотано! Въобразява си, че ще ме купи за някакви си сто хилядарки!

Не спря да проклина дори след като подкара колата. Успокои се едва когато измъкна от чантата си сандвича с пилешко месо.

Наближаваше пет сутринта и навън всичко беше тъмно като в туловището на кит, когато пристъпих към предната врата. Преди няколко минути, загрижен за полицаите, които дебнеха около къщата, Дейв бе поръчал по телефона нечувано щедра заявка за най-хубавите пици, които предлагаше кварталната пицария. На мен се бе паднала честта да ги донеса в къщата. Доставка надхвърляше значително стандартното количество, защото предният, пък и задният двор бяха пълни с ченгетата от отдел „Убийства“. Имаше дори и двама санитарии от екипа към отдела по съдебна медицина. Всички, освен мен, Дейв и екипът полицаи, спяха дълбоко, изтощени от преживяванията миналата нощ. Щом излязох на предната веранда, веднага видях, че Дейв бе паркирал червения си таунус на алеята зад моето субару. Скъпоценната ми тойота пък беше прибрана отзад в гаража.

По дяволите.

Върнах се вътре, за да го помоля да отмести колата си. Но вместо това той само ми подхвърли ключовете, без да се помръдне от кушетката.

— Вземи моята. Няма да е зле на връщане да се отбиеш до бензиностанцията.

Още не бях излязъл навън, когато Дейв затананика зад гърба ми „Когато изпразниш бутилката...“.

Щом се настаних във форда на Дейв, от кожената тапицерия ме лъхна странен, непознат аромат. Поставих ключа за запалването, завъртях го и двигателят започна да дава признаци на живот, когато малко зад лявото ми ухо се чу едно „Здрасти“, придружено с болезнения допир на острие, забучено в кожата ми малко над сънната ми артерия. Ако можех да говоря, бих описал ситуацията като „подготовка за принудително източване на кръвта на пациента“.

Не смеех да помръдна, камо ли да разсъждавам гласно, докато една ръка не се плъзна по лявото ми рамо, а оттам по шията ми, та чак до брадичката. Ръката пълзеше бавно, убийствено бавно. Посегнах с дясната си ръка и я сграбчих. Но чуждата китка само стисна здраво моята и се получи нещо като ръкостискане, макар и нежелано, поне от мен. Гласът най-спокойно изрече:

— Радвам се, че най-после се запознах с теб.

— Госпожице Кехил?

— Самата тя, от плът и кръв. Как можа да забравиш, че винаги, абсолютно винаги трябва да проверяваш задната седалка за пътници без билет и за крадци? Или поне за изгубени вещи и монети? — Глух кикот подразни ухото ми, което и без това никак не се чувстваше удобно с онова острие, опряно до кожата само на сантиметри от него. Последва въздишка, също приглушена. — А сега, след като се запознахме, знаеш ли какво ще ти се случи?

— Според мен — промълвих аз, измъчван от тръпките, пълзящи като мравки нагоре по гръбначния ми стълб, — твоето намерение е съвсем простичко и разбираемо — да ме пратиш на онзи свят.

Тя пак се разсмя, тихо и предпазливо. Горещият ѝ дъх — не мога да отрека, че беше доста възбуждащ — облъхна и опари лицето ми.

— Да, именно това ми предлагаше Хектор вече поне сто пъти. Но това, разбира се, беше преди да го улича в злоупотреба с моето доверие.

— Какво?

— Той ме измами. Не изпълни обещанието си. Не знаеш ли какво означава думата „злоупотреба“? Не си ли я срещал в кръстословиците?

— Хич не ме бива по кръстословиците. Винаги бъркам кое е отвесно и кое хоризонтално.

Този път тя се захили още по-весело, макар и все така тихичко.

— По дяволите, Ванс! Знаеш ли, че започваш да ми харесваш... И то не само ти, но и цялата ти шибана фамилия. Това обаче неминуемо ще ми създаде доста главоболия, защото винаги съм отбягвала поръчките, свързани с убийства на хора, които са ми били симпатични. Освен един път, когато случаят беше по-специален. Е, ако с нищо не може да се избегне, тогава вече...

— Какво ще стане тогава? — Острието се притисна още повече в плътта ми и тъничка струйка кръв се устреми надолу към яката на ризата ми, която само преди няколко секунди беше безупречно чиста. Може би щяхме да си седим тук, в купето на колата, затоплено от боботещия двигател, да си бъбрим приятелски, докато кръвта ми изтече до капка. Или докато се свърши бензинът, в зависимост от това кое от двете събития ще изпревари другото.

— Не, не се захващай за думите ми в буквален смисъл. Споменах го просто така, както студентите по право, бъдещите юристи, понякога си измислят въображаеми казуси, за да поспорят по тях — поясни тя.

— Сега какво? Ще се упражняваме в изкуството да дискутираме или ще преговаряме?

— Хм, ти май не си съвсем загубен — засмя се тя. — Не, не съм тук, за да си губя времето в празни дискусии.

— Тогава защо предпочиташ втората възможност?

— Защото работите между Хектор и мен напоследък нещо не вървят.

— Това означава ли, че договорът между вас двамата вече не е валиден, или че просто е сменен изпълнителят на контракта?

— За провинциалист говориш доста добре.

— За убиец на повикване, и ти не се справяш зле.

— Внимавай да не ме разгневиш, Ванс! В другата си ръка държа един „Глок“, насочен право в ребрата ти. От новия модел, четиридесети калибър. Познат ли ти е този пистолет? Да те запозная ли с техническите му данни?

— Този модел е деветмилиметров. Не е четиридесети калибър.

Колкото и да звучи невероятно, тя веднага остави пистолета на свободната предна седалка, отдясно на моята.

— Защо не му хвърлиш един поглед?

Изпълних молбата ѝ.

— Поразителен жест на доверие от твоя страна.

— Глупости! Та аз имам два пистолета. Вторият сега е насочен точно към пъпа ти, само че откъм гърба ти. Някога да си имал проблеми с простатната жлеза?

Отново се разнесе приглушено кикотене.

Върнах глока там, където му беше мястото, и попитах:

— А сега какво?

— Нищо. Искях само да те зърна, преди да се разделя завинаги с това глухо градче.

За миг се замислих.

— Не се ли опитваше да ме забаламосаш, когато ми спомена, че Диас ти е обещал цели сто хилядарки за моята надупчена, при това неощавена кожа?

— Да. А Виктор щеше да получи половината от тази сума за кожата на баща ти. Горкият Вик... — скръбно промълви тя.

Ако съдех по тона ѝ, беше напълно искрена.

— Но именно Диас изчезна с парите!

— По-скоро дезертира с тях от бойното поле.

Боже мой, докъде стигнахме? Да ме учи на семантични тънкости една специалистка по мокри поръчки!

— И ти сега се питаш колко пари можеш да измъкнеш от мен?

— Естествено. Да не би да си въобразяваш, че в салоните за разхубавяване ще ме приемат с празна кредитна карта? — Тя се ухили, възхитена от собственото си остроумие. — Имаш ли нещо наум?

Аз ѝ съобщих какво имам наум.

Като че ли предложението ми ѝ допадна.

— Хм, струва ми се, че ще стане — изрече Хармъни след кратко обмисляне. — Диас вече на два пъти се опита да ме изиграе, но тъй като сега е на път към доброто старо Грийнсбъро, ще мога да си разчистя сметките с него. А тези сметки възлизат на сто хилядарки. И така, Ванс?

— Какво?

— Нали никога, ама никога няма да се опиташ да ме изиграеш?

— Не съм и помислял дори, госпожице... Мога ли да те наричам Хармъни?

— Всякак можеш да ме наричаш, стига да не е Илоиз. — Засмя се още веднъж. — Е, хайде, време е да се разделяме.

Аз зачаках. Тя седеше на седалката зад гърба ми в пълно мълчание. Така изтече минута. После минутите станаха две. Накрая, ако искате ми вярвайте, но тя отпусна главата си на рамото ми. Напълно шокиран, не смеех нито да гъкна, нито да шавна. Но вече бях с толкова опънати нерви, че дори не успях да се вцепеня. Или поне така ми се струваше в онзи невероятен миг.

— Имаш ли пари, Ванс? — промълви тя.

— Намират ми се. Още ми приемат чековете и не съм стигнал дотам, че да ипотекирам къщурката си.

Тя стоеше абсолютно неподвижно, свела глава върху делтовидния ми мускул. Дишаше плитко, но равномерно.

— И аз съм така. Заделила съм нещичко в швейцарски банки, а също и в банките на Бахамите. Ако поискам, винаги мога да зарежа играта.

— Ами защо не го сториш?

Настъпи напрегната тишина, нарушавана единствено от нейното дишане. Може би изтече цял век, преди да се отрони от устните ѝ смайващото признание:

— Бих дала всичко, за да имам семейство като твоето.

— Също и аз.

Но тя вече бе изчезнала.

[1] Ало? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Какво става с теб? Какво те е прихванало? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Малката (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Разбра ли? (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Гринго, чужденец (особено в Мексико) или въобще човек, който не говори испански. — Б.пр. ↑

37.

Хедър, нервно маршируваща, докато смучеше поредната цигара.
Баща ми, мълчаливо отпиващ от чашата си.

Етъл, с лице, сковано като древноегипетска маска в саркофаг, по което нищо не можеше да се прочете. Освен че е по-намусена от всеки друг път.

Дейв, излегнат на дивана и полузаспал.

Макелрой, наскоро изписан от болницата, но все още ненапълно възстановен.

Джейсън, разкъсван от съмненията.

И аз, виновникът за напрежението, витаещо във всекидневната — или поне според мнението на повечето от присъстващите.

Започна Хедър:

— Не мога и никога няма да повярвам, че ти си решил да се довериш, дори и ей толкова, на онази... на онази жена.

— Но тя го е държала в ръцете си, Хедър, ако ме извиниш за израза — опита се да ме подкрепи Дейв, винаги верният приятел. — Така че защо след това го е пустила да си върви, просто ей така?

— Печелиш! Бинго! — отсече Макелрой.

— Вие двамата сте още по-лоши, дори и от Тайлър! Как може да се вярва на... на един убиец?

— Хедър — заех се да споря аз с нея, — тук има мъже, за които думата убийство не е просто една от хилядите думи в правописния речник. Баща ми е изкарал Втората световна, а после и войната в Корея. Дейв е воювал във Виетнам, а полковник Макелрой е бил навсякъде, където са се сражавали войски на Съединените щати. Аз също съм виждал това-онова. Дори и на Джейсън миналата пролет му се наложи собственоръчно да убие човек. И на последно място, макар че не е най-маловажното за мен...

— Дори не го споменавай, Тайлър Ванс! Никак не е приятно. Освен това, тогава всичко бе толкова различно!

— Какво му беше различното?

— Никой от нас не го направи заради пари!

— А защо, според теб? Заради чувството за дълг? Или от патриотизъм?

Хедър веднага запали следващата цигара и се настани нервно на дивана, обгърната в облак дим.

— Хайде стига вече, Тайлър. Много добре знаеш какво имам предвид!

Баща ми реши, че е време да ми се притече на помощ:

— Разбира се, че го знае. Тайлър само се опита да ни обясни, че човек убива поради най-различни причини. Фактът, че тази Хармъни го върши само заради парите, не означава, че тя неминуемо ще се отметне от думата си. В края на краищата, какво ще спечели, ако ѝ скимне да ни изостави?

В отговор Хедър само издуха дима от устата си.

— Има и още нещо — продължи Дейв вместо баща ми. — Какво ще спечели тя, ако пък реши да ни издаде на врага? Ще гушне онези сто хилядарки. Защото това е залогът в раздаването на картите. Но ако нищо не се промени, тя ще си остане с празни ръце.

Очевидно думите на баща ми и на Дейв въобще не бяха достигнали до съзнанието ѝ, защото Хедър продължи да излага своята хипотеза:

— Това е *нейната* версия за събитията, Дейвид! Нима не го проумяваш? Откъде да сме сигурни, че не се опитва да ни подмами в нов капан?

— Че защо ѝ е да ни лъже? — запитах аз. — Ако тя твърдо е решила да изпълни поръчката и да ме очисти, можеше да го стори още когато бях в колата на Дейв.

Хедър изпусна едно кръгче дим — нова нейна дарба, за която до този миг дори не подозирах.

— Може би Хедър подозира, че тази... тази Хармъни крие скрити козове в ръкава си — предположи Джейсън.

— Бинго! — кресна Хедър и метна един предизвикателен поглед към Макелрой.

— А може би тази жена иска да се добере до големите пари — замислено добави Етъл.

Хедър я награди с още едно: „Бинго!“. И с още едно безупречно кръгче дим, което след съвсем кратко колебание кротко се понесе

право към тавана.

— Проблемът около нейната мотивировка е в това, че тя не е знаела за парите, преди Тайлър да е споменал пред нея за тях.

Този път бе ред на Макелрой да изреве: „Бинго!“ и да дари една усмивка на Хедър, която на свой ред го удостои с кръгче дим. Мръсен номер, ако питате мен, защото той още имаше незараснала рана в гърдите.

— Може би пък твоята Хармъни си има някакви свои тайнствени източници на информация — ехидно процеди Хедър, може би раздразнена от новопоявилата се конкуренция.

— Единственият по-вероятен източник на сведения би могъл да бъде само Гонзалес — възразих й аз. — Каква ще му бъде ползата на Ралф, ако успее да ме измами?

— Почакайте — рече Джейсън, — нали вече го пуснаха от затвора. Какво още го задължава пред теб, освен това, че ти е обещал?

Хедър и Макелрой едновременно викнаха „Бинго!“, след което прихнаха. Хедър, разбира се, се задави от дима на цигарата, а пък полковникът притисна ръка върху превръзката на гърдите си.

— Нищо смешно не виждам — сви устни Етъл.

— Или пък е толкова смешно, че не можем да го осъзнаем — добавих аз.

Погледнах към Дейв, за да го попитам за мнението му, но той вече беше захъркал.

Окончателният вариант на споразумението за опазването на Кълън предвиждаше следното:

Дейв, Оди, Етъл, Макелрой и аз ще го отведем до Форт Браг, за да го настаним независимо точно в кое поделение. Той ще остане там, на територията на най-голямата база на сухопътните сили на САЩ, охраняван денонощно от елита на специалните сили, като същевременно баба му и дядо му няма да го изпускат от очите си. Баща ми ще бъде въоръжен до зъби, а Етъл ще има под ръка стойката на лампата, останала от моята майка, или някакъв неин еквивалент от бездънните армейски складове.

Тъй като Уеб не го грозеше заплаха или поне така ни се струваше — макар че човек никога не знае какъв номер му крои съдбата —

детето ще остане при баща си, който ще бди неотлъчно над него, двадесет и четири часа в денонощието. За самозащита не само Джейсън ще има под ръка автоматичен пистолет, тридесет и осми калибър, но и сърдечният приятел на Джейсън — господин Адам Колби.

Макелрой, макар че още не беше напълно оздравял, ще се нагърби с координацията на контактите между представителите на властта в най-разнообразните й превъплъщения, от една страна, и от друга — с Тайлър К. Ванс, най-популярния в света писател на свободна практика, посветил перото си на толкова полезната тема „Огнестрелни оръжия“.

Хедър ще може да си пафка и мърмори на воля или да се отдаде на други занимания, стига те да подпомогнат с нещо разрешаване на главоблъсканицата, породена от прекалено близките ми контакти с професионални наркотрафиканти.

Дейв реши, че за него ще е най-приятно — и полезно — да ме придружава навсякъде, за да е сигурен, че няма да попадна в безизходна ситуация.

Как да не бъде човек щастлив при подобно разпределение на ролите?

След като поехме по маршрута към Форт Браг през Роли, Дърам, Чапъл Хил, Бърлингтън, Лилингтън, Дън и Бони Дун, ние спирахме на няколко пъти, за да се уверим, че никой не следва по петите нашия керван.

Най-после се добрахме до форта. Военните настаниха Етъл, Оди и Кълън в една новопостроена барака със солидни ключалки. Постройката беше тухлена, така че едрият лош вълк можеше само да пуфти и проклина, докато напразно обикаля около стените, за да намери някаква пролука. Дори и фелдмаршал Ернст Ромел^[1] нямаше да се осмели да атакува с танковете си този укрепен бастион.

Преди да потеглим обратно към Грийнсбъро, аз си позволих да отделя няколко минути, с Кълън на коленете ми, пред входа на бараката, загледан в изгряващия лунен сърп.

Синът ми посочи с ръка към луната и ме попита:

— Виждаш ли коритата?

— На луната?

— Да.

— О, искаш да кажеш кратерите, нали? Да, виждам ги. — Останахме така, потънали в съзерцание на небесното светило, докато главата му не започна да се олюлява от дрямката.

— Сине, моля те само да не забравиш, че ако за нещо ти потрябвам, достатъчно е само да повикаш полковник Макелрой. Но независимо от всичко аз ще ти се обаждам всеки ден по телефона.

Той ме прегърна плътно и промълви, притиснал глава към ризата ми:

— Най-много ще ми липсват игрите с теб.

— И на мен, момчето ми. Но когато всичко това свърши, ще си играем на фризби по цели часове, без никакво прекъсване.

— Обещавах ли? — Гласът му потрепери. Погледът му избягваше очите ми.

— Обещавам.

Не искаше да ме пусне, затова го изчаках да заспи в ръцете ми, преди да го предам в ръцете на Етъл.

Баща ми яко раздруса китката ми.

— И да се пазиш, разбра ли?

— Дейв ще ме наглежда, папа.

— Искам до една седмица да се върнеш тук. Ако не го сториш, отново ще получа сърдечен удар. Тогава ще ти дойде умът в главата.

Прегърнах го. Крепко.

После се качих във форда на Дейв и потеглихме обратно към Грийнсбъро.

И към трудностите, които се оказаха много повече, отколкото предполагахме.

[1] Един от най-способните стратегии на хитлеровия Вермахт. Командващ немските войски при завладяването на Франция през 1940 г. и по време на кампанията в Северна Африка през 1942 г., където си спечелва прякора „Пустинната лисица“. Самоубива се през 1944 г. след неуспешния опит за атентат срещу Хитлер. — Б.пр. ↑

38.

От няколко години аз съм редовен клиент на книжарница „Фор Сийзънс Уолдънбук“, което обяснява защо още с влизането ми Дженифър Маккъри веднага се изправи зад отрупания с книги щанд, разпиля буйните си къдрици и на лицето ѝ грейна приветлива усмивка. Помощникът ѝ, Рон Джаксън, подреждаше списанията на рафта в ъгъла, но в същото време се стараяше да не изпусне от погледа си Гонзалес — като повечето от новите клиенти, Ралф веднага се вторачи в лавицата с най-новите заглавия и по-специално в последния трилър на Джек Хигинс.

— Това криминале наистина си го бива — рекох аз на Ралф вместо поздрав.

— По-интересен ли е от „Надигаща се буря“? — недоверчиво попита той.

Същият този въпрос ми бяха задавали толкова много читатели, пристрастени към криминалния жанр, че вече ми бе омръзнала тази нескончаема игра на въпроси и отговори за автори и заглавия.

— Според мен, новият трилър е по-добър.

Той остави книгата на рафта и ние се преместихме в голямата зала, като продължихме да си бърбим небрежно, но погледите ни зорко следяха витрините на книжарницата. За минавачите по тротоара Ралф и аз изглеждахме като двама стари познати, които споделят общия си вкус към увлекателните четива, въпреки че единият от нас очевидно беше мексиканец, а другият — чистокръвен янки.

Но те не подозираха, че на някой от нас двамата бе съдено в най-скоро време да се пресели на Бахамските острови с половин милион долара в банковата си сметка на гореспоменатия архипелаг, благословен от Бога. И от данъчните инспектори.

И че този някой нямаше да съм аз.

Но пред мен изникна нов, напълно неочакван бизнес проблем: колко кувари ще ми трябват, за да събера вътре скъпоценния товар от сто и двадесет килограма дрога? Въпреки че ставаше дума за имитация

на наркотик, килограмите си остават пак толкова. Как да натъпча внушително количество сода бикарбонат в опаковки по едно кило? И тези полиетиленови пликосе в края на краищата да внушават доверие у професионалните прекупвачи на наркотици — добре известно е, че именно тези иначе услужливи търговци са едни от най-подозрителните типове в днешния объркан свят. И то такава доверие, че трафикантите да са готови да си прережат гърлата в стремежа кой пръв да се докопа до тлъстата доставка. Какво ще правя, когато работата опре до проверка, до душене, мирисане, пипане и преценяване на качеството на мострата? Да не говорим за лабораторните анализи, за които по-грижливите момчета от бранша се бяха снабдили дори с преносими комплекти, побиращи се в дипломатическо куфарче? Колко хора ще ми се наложи да застрелям? И кой ще спечели суперкупата по стрелба от упор?

Дали няма да победи най-недостойният?

Вече се канех да се сбогувам с Ралф, когато ми хрумна да го попитам:

— Диас пристигна ли в града?

— Si — потвърди Гонзалес.

— И къде е отседнал?

— А, това вече не знам. Знам само, че ще ми звъни два пъти на ден. Първият разговор ще бъде за уточняване на мястото на следващата среща, а вторият — за подсигуряване срещу евентуални преследвачи. Очаквам утре или най-късно вдругиден Хектор да започне да раздава картите.

— Не забравяй от коя страна на масата седиш сега.

— Как мога да забравя? Нали Хектор очаква от мен да му снеса огромна партида дрога? Откъде да я изкопая? Без теб съм загубен, драги. Направо съм жив труп. Но защо ли ти го обяснявам... Ти самият го знаеш по-добре от мен. Освен това — той ме удостои с един надменен поглед, — аз винаги държа на думата си, amigo, или си го забравил?

— И пред Хектор ли ще удържиш думата си?

Той се изплю и изгледа предизвикателно двамата най-близки клиенти, който го гледаха с възмущение. Навъсеното лице на моя събеседник обаче ги принуди набързо да се извърнат и да се насочат

към отсрещния рафт. Върху безупречно чистия теракот на пода остана само изплютият от Ралф тютюн за дъвчене.

„Сигурно ще остане петно“, неволно си помислих аз.

— Този мръсник, Хектор де, ме остави аз да опера пешкира. Затова сега нищо не му дължа!

След това успокояващо заключение ние се разделихме. Преди да напусна книжарницата, купих за Етъл една книга като подарък за Коледа.

Сигурен бях, че ще ѝ хареса.

Когато се прибрах, веднага позвъних на новите ми приятели — които за разлика от старите изповядваха мюсюлманската религия. Те ми поднесоха новината, че засега нямамо напредък. Босненците старателно следели всяка стъпка на Гонзалес, но досега били засекли само един-единствен подозрителен контакт — с някакъв бял мъж, за когото се знаело само, че е собственик на продънена рибарска гемия.

Препоръчах им да продължават да го дебнат все така зорко, след което прекъснах връзката.

После проверих как е при Макелрой. При него всичко беше наред. Побъбрих около пет минути с Кълън, после набрах номера на Хедър. Поинтересувах се дали случайно не разполага с излишни запаси от сода бикарбонат. За моя радост, оказа се, че ѝ се намирили няколко опаковки от търсения артикул, но за да ми отпусне по спешност такава необичайно голяма партида, ще е нужно едва ли не специално решение на Конгреса на Съединените щати. Да, не съм чул погрешно заради смущения по линията — специално разрешение от Конгреса. Придружено, разбира се, с тлъстичък чек от платежоспособна банка.

Обещах ѝ в най-скоро време да ѝ се издължа до последния цент.

В кабинета ми се появи Дейв с кана кафе. За да покажа колко съм му благодарен, аз веднага посегнах към най-близката чаша, но добрият стар Дейв ме бе изпреварил и тя бе пълна догоре с горещо ароматно кафе.

Включих радиоприемника, но днес не успях да уловя чисто любимата ми станция със странното име „Лимбоу“, затова продължих разсеяно да мества плъзгача по скалата.

Напред, после назад.

После още малко назад и отново напред.

Не беше така забавно както навремето, когато като младеж търсех с настървение по-интересни предавания, с по-свежи музикални парчета и по-забавни разговори между водещите и слушателите.

Стомахът ми се обади, макар че не изпитвах глад.

Прозинах се няколко пъти.

За щастие, не ми се наложи дълго да скучая. Защото ми хрумна, че мога да запълня времето с кратък гимнастически сеанс. Станах от стола, измъкнах гирите от ъгъла зад библиотеката и се заех с повдигания с една ръка. Първо с дясната, пет серии по седемдесет и пет вдигания, после същата серия, но с лявата. Усещах как кръвта ми се раздвижва.

Реших да се преместя в залата за фитнес. Надвесих се над щангата, издишах и започнах. След тридесет минути, когато от мен се лееше пот като река, в залата се появи Аксел Мършън. Опря се на стената и прикова поглед в мен.

— Стига! — изпъшка той след четвърт час. — Уморявам се само като те гледам.

— Ако мислиш, че ролите ни са разпределени несправедливо, защо да не ги разменим? — задъхано му предложих аз.

— Не. Нямам намерение да се разделям с шкембето си. Знаеш ли колко години съм го отглеждал?

Пристигна и Дейв. Облегна се на шведската стена и се зае да се люби на моите героични усилия, след което смъкна горните си дрехи, грабна въженцето и започна да подскача — отначало бавно, после постепенно ускори темпото.

Аксел само въртеше глава учудено, ту към мен, ту към Дейвид.

Звънна телефонът.

— Гимнастически салон „Ванс“ — важно обяви Акс. После ми подаде слушалката с думите: — Търси те някаква флъорца.

— Здравей — любезно поздравих аз.

— Кажу ми на онзи кучи син, на онзи с биреното коремче, че никога не съм била флъорца!

— Какво ново около теб, Хармъни? — побързах аз да сменя темата.

— Напоследък всичко ми върви наопаки. Откъде намери онези смотаняци? Как можа да възложиш на тези нещастници да следят Гонзалес?

— Какво се е случило?

— Как какво? Един от тях се натресе на един от хората на Хектор, докато си играеха на криеница с Ралф в ресторант „Форум“. Много съм разочарована от твоите хора, скъпи Тайлър. Не може да се каже, че са професионалисти.

— Да не са оплескали нещо? — разтревожих се аз.

— Не, все още не са успели. Единият от тях, по-високият, се опита да ме проследи, но не му провървя. — В ухото ми отново се разнесе характерният ѝ кикот. — Има и още един, по-нисък, пъпчив, прилича на плашило.

— Работата е там, че те не познават никого, освен Гонзалес, затова ги пуснах по следите му. Те са убедени, че като дебнат Ралф по петите, ми вършат неоценима услуга, освен това си въобразяват, че така допринасят за общото дело.

— Да, сигурно си прав, но нали не искаш да ги намериш някой ден предали богу дух в някой тъмен ъгъл? Можеш да разчиташ на мен — ще се погрижа да ти съобщя лично тази новина.

— Ами ако реша да се лиша от услугите им? Още повече, че вече си имам теб?

— Не се опитвай да ми се подмазваш, сладур. Освен това, нали имаш връзки с ченгетата, които могат да подслушват и проследяват който си искат телефон в града. Така че не е зле да посъветваш своя човек за малко поне да ме остави на мира.

— Наистина си надарена с безпогрешен инстинкт за самосъхранение.

— След като ме улучи някой заблуден куршум, ще смърдя като всички други трупове и няма да има никакво значение дали е бил инстинктът ми безпогрешен, или не! — Тя отново се изкикоти, след което смехът ѝ секна и в слушалката остана да отеква само сигналът за свободна линия.

— Някоя приятелка? — любопитства Акс.

— Позна.

Звъннн!

Посегнах към апарата.

— Ало! Ало! Ало!

— Hola! Hola! Hola! — подигравателно отвърна Гонзалес.

— Стига си се правил на комедиант, Ралф! Сега пък какво има?

— Хектор иска вдругиден да му занеса стоката. Сутринта, пораничко, тъй ми рече. Надушвам, че подготвя удара си срещу теб и ще го нанесе в най-близките дни, така че пази си задника. Adios! — рече той и прекъсна връзката.

— Мамка му!

— Какво? — попита Дейв.

Запознах го с промените в ситуацията и двамата съставихме нов план. Веднага след съвещанието на щаба той се зае с изпълнението на най-спешните задачи, а аз позвъних на Хедър.

— Искаш ли да оставя коледните лампички да блещукат в мрака?

— Не. Още не си свалила чорапите.

Тя се размърда сладострастно. Ръцете ѝ нежно ме обгърнаха.

— Да, но освен чорапите, нямам нищо друго по себе си.

— Безсрамница.

Устните ѝ докоснаха голата ми гръд.

— Сега не си толкова забързан, колкото миналия път.

— Защото тогава бях във вихъра на страстта.

Отново ме целуна.

— И с мен е така. — Вдигна глава, за да оправи косата си, но веднага сведе глава, за да ме целуне.

— Усецаш ли как се надигат вихрите на страстта?

— Да. — Притиснах я към себе си и жадно я зацелувах.

Изминаха много минути, преди да се освободим от прегръдката и да се изтегнем на леглото един до друг, задъхани и морни, с вплетени пръсти.

— Толкова е хубаво — прошепна Хедър.

Дишах едва-едва. Вдишвах през носа, но издишвах през устата. Исках по-бързо да успокоя ударите на сърцето си.

— Изтощен ли си? — попита ме тя.

— Дай ми двадесетина минути.

Тя се разсмя закачливо.

— Май ще е по-добре поне два часа да не те закачам.

— Не разбираш ли, сега не съм толкова млад, колкото когато се запознахме?

Тя ме погали с пръсти от глезена до бедрото, после още по-нагоре, после пръстите ѝ се спуснаха надолу.

— Аз пък се чувствам по-млада. — Дланта ѝ се издигна по тялото ми нагоре, след което започна да се върти в кръг и да ме масажира. — И за разлика от теб съм напълно готова.

Навътре.

Навън.

Господи, кълна се, това е усещане, което не може да се опише с думи.

Отново се излегнахме един до друг. Пръстите ни останаха вплетени. Сега тя дишаше в синхрон с мен, с кожа, блеснала от пот.

— Хубаво ми е. Много... — промълвих аз.

Тя заговори, все още задъхана от преживяването:

— Ох! Може би и аз като теб вече не съм първа младост... — След което се обърна към мен и ме погледна в очите. — Макар че ти съвсем не си стар.

Ето това е то щастие, заради което си струва да живееш.

Третият път беше толкова приятно, че направо не ми се иска да го описвам.

39.

На следващата сутрин слязох на долния етаж в необичайно приповдигнато настроение, макар че наоколо нямаше много причини за радостна възбуда. Ех, това е то любовта. Най-хубавото чувство, поне на този свят.

Като изключим кафето. Приготвих каната, после забърках яйцата — с гъби и чушки. Препекох филийките и ги намазах, но без да прекалявам с маслото. По едно време в кухнята се появи Хедър, с коса, още влажна от банята, и веднага ми напомни, че е гладна не по-малко от мен. Наложих се да счупя още три яйца и да добавя съответната доза гъби и чушки. Както и филийки. После към нас се присъедини и Дейв, но неговата коса вече беше грижливо издухана със сешоара, а на всичкото отгоре от него се разнасяше свежо ухание на афтършейв. Той, разбира се, също си поиска своя дял от утринното угощение. Купчината черупки от яйца продължи да расте със застрашително темпо, а световните запаси от гъби чувствително намаляха. Дискусията започна едва след като беше задоволен апетитът на присъстващия контингент.

— Все пак нещо в този план не ми се връзва — възрази Дейв.

— Ако ти хрумне нещо по-добро, ще се радвам да го споделиш с нас — хладно процедих аз.

— Непременно ще го споделя, и то първо с теб. В момента най-важното е това, че сега къщата е нещо като укрепен лагер. Отвън те пазят четири ченгета — двама в предния и още двама в задния двор. Вярваш ли, че убийците на Хектор ще се осмелят да ни атакуват тук?

— Не очаквам повторно нападение, но колкото и да звучи парадоксално, именно това ме безпокои. Предпочитам да ме нападат. Тогаваше мога да се погрижа за здравословното им състояние — много по-радостна перспектива, отколкото да вися тук и да тръпна в очакване кога най-сетне тези момчета ще се сетят да ми обърнат внимание. Освен това така ще ми стане ясно кога ще сложим край на

тази идиотска игра на криеница и кога ще мога да доведа Кълън у дома.

— Бъди спокоен. До утре ще сме щракнали белезниците на Диас — разпалено заговори Дейв. — Собственоръчно ще стъпча главата на тази змия!

— Кой знае... Ами ако не успеем? Хармъни спомена, че много зависи от това кой ще се нагърби с изпълнението на поръчката, както и от това дали Хектор ще се съгласи да плати авансово.

По този пункт дори Дейв не можа да измисли някакво що-годе смислено възражение.

Хедър се намеси, без да си прави труда да става от дивана:

— Тайлър, не искам да внасям допълнителна бъркотия във всеобщата суматоха, но все още не ми е ясно защо разчиташ толкова много на преценката на една жена.

— Защото тя е професионалистка в своя бранш, което пък означава, че нейното мнение по въпроса е много ценно. Защото е компетентна, ето защо! И защото от всички нас никой не познава Диас по-добре от нея! Защото членовете на моето семейство, включително и аз самият, ѝ дължим живота си! И на последно място, макар и не последно по важност, тя досега нито веднъж не се опита да ме измами.

— Досега... — отбеляза Хедър.

— Да, признавам, това е може би само временно.

— Как така полицията не може да се справи с проблема? Нали това им е работата?

— Вече сме го разисквали. Полицията си знае работата по залавянето на престъпниците след извършване на престъплението, но не и преди този момент. Освен това, по какво обвинение могат да ги арестуват? Съмнявам се дали полицаите разполагат със записи от телефонни разговори, поне в границите на нашия любим щат Северна Каролина.

Хедър се опита да ми възрази, но набързо се отказа от намерението си, срещнала смръщения ми поглед — похват, който бях усвоил от Етъл. Тя се намръщи на свой ред и стисна устни.

Погледнах към Дейв.

— И така, споразумяхме ли се?

— Не, разбира се, но повече нямам желание да споря с теб. Поне тази сутрин. Остава само една възможност — отново да потвърдя

намерението си да те придружавам, за да прикривам плътно задника ти.

Потупах го по гърба му и под дланта ми заиграха стегнати мускули и още по-стегнати нервни окончания.

— Не се тормози, стари друже. Мога и сам да се грижа за задника си.

След малко Хедър ни напусна, за да се прибере у дома, а Дейв излезе да изпълни последните ми поръчки. Аз пък се изтегнах на леглото в стаята на Кълън и се заех с важната задача да зяпам тавана. Но не издържах много в тази иначе отпускаща поза и позвъних във Форт Браг. Кълън рапортува, че в момента гледал филмче за последните патила на Глупавия Елмър. Гласът му звучеше умерено разсеяно. Може би още беше сънен. Успокоих го с обещанието, че няма да му досаждам дълго, при което той се въодушеви. Последваха уверения във взаимна любов, след което, за да докажа, че държа на думата си, сложих край на разговора и отново се заех с обичайното си занимание — правене на мъчителни догадки и съставяне на хипотези.

Сетне реших да се преместя в стаята си, за да се излежавам — както е редно — в собственото си легло. Но таванът тук не се оказа по-интересен обект за съзерцание от този в детската стая. Затова се пренесох в кабинета, за да проверя за стотен път пистолетите, револверите и пушките. За моя радост, оказа се, че оръжието е в същата степен на годност, както беше примерно преди около час.

Отново се посветих на тавана, но този път в гостната.

Телефонът напомни за себе си. Скочих като навита пружина и сграбчих слушалката, очарован от възможността най-сетне да свърша нещо от полза за обществото.

Оказа се, че на някакъв заплес, очевидно още незавършил гимназиалното си образование, му хрумнало да ми предложи да забогатея, като му помогна при кражбата на някакви алуминиеви отпадъци.

На бърза ръка го отрязах. По принцип не купувам нищо на старо.

Слязох на долния етаж, за да се помотая из всекидневната, трапезарията и кухнята. Повторих маршрута, но в обратен ред.

Отново в кухнята. Десетина минути не откъсвах поглед от кафемашината, но не посмях да посегна към запасите с кафе. Напоследък те намаляваха все по-стремглаво.

Интересно, таванът във всекидневната, точно над дивана, се оказа с много повече пукнатини от дървените стъпала към горния етаж.

Подремнах малко, но неспокойно, без да успея да потисна тръпките на очакването.

Най-после дойде време да се заема с обличането.

Избрах си комплект памучно бельо и памучна фланелка. Но чорапите бяха вълнени, за да не се простудя, ако се наложеше да лежа с часове сред пъновете в гората в случай, че бъда ранен. После дойде ред на клина от камуфлажен плат, с памучна нишка за укрепване и изключително издръжливи синтетични влакна. Джобовете отстрани и високо горе бяха толкова много, направо нямаха чет и брой. Кръстът ми беше опасан с як кожен колан. За моя радост, поне ризата, макар също да беше в маскировъчен десен, не тежеше много. Вързах на шията си тънка маслиненочерна кърпа — колкото да ме предпазва от студа и да прикрива бялата ми кожа. През главата си нахлузих тъмнокафявия вълнен пуловер с качулка от същата материя. Сгъваемият швейцарски нож бе затъкнат в левия преден джоб на долнището. В джобовете отдясно подредих двата бинта, пакетите с марля и тънкия гумен шлаух — просто, но пък затова незаменимо средство за спиране на кръвоизливи в крайниците. Не забравих и кондензираната храна — най-глупаво би било да пукна от глад напред полето. В десния страничен джоб на якето сложих двата пълнителя, с по двадесет куршума — предназначени за моя „Колт AR-15“, който в момента ме очакваше смирено облегат до касата на вратата, напълно готов да се намеси в битката. Другите два пълнителя прибрах в централно разположения, приличащ на търбух джоб — малко под кожения колан на кръста. Задният джоб беше запазен за портфейла и пластмасовото шишенце с йод. Не можех да си позволя риска точно сега да пипна някоя инфекция.

В кобура, увиснал под лявата ми мишница, се озова един „Норинко 1911“, автоматик, четиридесет и пети калибър — всъщност усъвършенстван модел на почитаемия армейски автомат. Към дясното ми бедро се прилепи един скорострелен „Браунинг“, четиридесети

калибър. В скрития джоб на якето ми се спотайваше спретнатият „Кар К9“ — просто така, за всеки случай. Допълнителните пълнители бяха пръснати по стратегически участъци на моята многострадална снага. Сега бях готов да се изправа срещу всеки, решен да се изживява като Рамбо, но за сметка на отчайващия факт, че само за последните пет минути бях натезал с около сто петдесет и седем килограма.

Вече бях напълно пременен, макар че бях на предела на силите си.

Някак си успях да се смъкна по стълбата до долния етаж, без да се изтърколя по стъпалата, след което извадих от кухненския бюфет опаковката с мултивитамините. Разтворих таблетките във вода, но изпразних чашата чак когато чух отвън двигателя на колата на Дейв. Грабнах торбата, в която сред резервните пълнители от всички налични калибри бях скрил и скъпоценния си бинокъл, заключих вратата и потеглих.

40.

Пътувах почти два часа, когато ме засякоха точно след като бях поел по Лейк Бранд Роуд — това е на север от последните къщи в Грийнсбъро. Притиснаха ме в страничното платно, сред прахта и чакъла, насипан по крайпътния банкет. Тяхната кола беше кремаво БМВ-325, инжекцион, чийто конски сили бяха повече, отколкото на моята тойота. „Сега я загазихме“, веднага си казах аз.

С помощта на огледалото за обратно виждане се опитах да различа преследвачите. Още по-важен за мен бе въпросът за броя им. Не успях да различа лица, но поне видях, че в беемвето имаше двама.

„Е — помислих си аз, — няма да е зле да проверя дали още някой не се е залепил зад мен.“ Настъпих педала за газта, тойотата подскочи с рев и послушно се стрелна напред. Но същото стори и беемвето.

Двете коли напредваха стремително на север по Лейк Бранд Роуд, въпреки стръмнината и острите завои, със скорост над сто и двадесет километра в час. След няколко минути бясно препускане аз внезапно завих надясно по Плейнфийлд Роуд. Веднага след завоя включих фаровете. Беемвето ме следваше плътно, но, слава богу, трета кола не изскочи на завоя. По пустото шосе бяхме само аз и моите преследвачи с беемвето. Много удобен случай за разрешаване на отдавнашния спор — кой прави по-добри коли: германците или японците? В този миг обаче моята тойота подскочи и нещо затрополи под гумите. Попаднах на зле поддържан участък, обилно осеян с чакъл. Веднага смъкнах на осемдесет километра в час, но дори и при тази скромна скорост задницата на тойотата едва не бе отнесена на един от следващите двойни завои. Не можех да проверя дали беемвето още се влачи след мен — отзад се бе вдигнала гъста, почти непрогледна пушилка. Намалих скоростта драстично, без да изпускам от поглед огледалото за обратно виждане. Не ми се наложи дълго да тръпна в очакване — ето че сред прахта изплува здравият германски автомобил. Но сега цветът му беше по-скоро бежов. Щом се изпречи

знак „СТОП“ пред фаровете ми, за секунда се озърнах в двете посоки и поех по грубата настилка на Чърч стрийт. Все още нямаше други желаещи да се присъединят към ралито. С изключение на познатото до болка мътно кремаво беемве. За щастие, вече бе минал пиковият час.

След половин километър обърнах на север по Арчъргейт Роуд. Шосето пред фаровете ми се простираше чак до хоризонта без нито един завой, затова аз незабавно превключих скоростите и яростно натиснах педала. Няколко секунди изтекоха мъчително бавно, като че ли времето бе спряло — изплаших се, че съм прекалил с форсирането на двигателя. Но тойотата издържа и това изпитание, защото само потръпна, поднесе за миг, но веднага навири нос и се понесе напред като фурия, оставяйки зад себе си само скърцане на гуми и кълба прах. Беемвето отново изостана, защото общото тегло на пътниците му значително превишаваше моето собствено. На следващия десен завой — слава богу, не беше от най-острите — се втурнах със сто километра в час, но за части от секундата намалих непосредствено преди завоя, за да ускоря отново точно насред кривата. Леко завъртях волана наляво, после по-силно надясно, за да балансирам предницата, посегнах към лоста, докоснах спирачния педал, превключих, отново газ, газ, газ. На всичкото отгоре не биваше да забравям да хвърлям по един мълниеносен поглед в огледалото — за мое огромно облекчение, беемвето едва сега се измъкна от завоя с клатушкане и поднасяне.

Сред прахта тойотата профуча напред. За щастие, насреща нямаше никакво движение. Прахолякът отдалече издаваше моите координати, но аз всъщност не исках преследвачите да ме изгубят от поглед. Дейв ме чакаше в колата си след втория завой, придържащ с едната си ръка края на стоманената верига. С другата ми махна енергично — знак, че трябва да побързам. В отговор успях само да поклатя глава, защото прелетях покрай него за секунда. В огледалото успях да зърна как той се завтече, за да постави отново веригата на мястото ѝ, преди да залегне сред буренака до оградата. Аз пък побързах да завия зад струпаните камари въглища.

Зимното слънце, макар и доста слабо, все пак успя да ме заслепи за миг, докато все още напредвах по пустата алея, следван от внушителен облак прах. Дланите ми се изпотиха от напрежение.

След четиридесет секунди едва не се препънах в бързането си да изскоча от тойотата и да пробягам за рекордно време осемдесетте

метра до мястото, където предишния ден Дейв бе скрил за мен пушка „Енфийлд“, тридесети калибър. Тъкмо набирах скорост, когато чух някъде далече отзад приглушен изстрел — както от стрелба при сведено надолу дуло. „Гръмнаха катинара“, помислих си аз, което означаваше, че само след минути моите гости щяха да се появят в двора.

„Хайде, Ванс! Размърдай си задника!“

Щом се добрах до левия край на насипа, дълъг около петдесет метра, аз чевръсто се покатерих по него, после се спуснах на два метра по обратния склон. Дишането ми беше неравномерно, но повече заради възбудата, а не от умора, докато разбутвах клоните, за да измъкна скритата там пушка. Най-последно тя се озова в ръцете ми. Оставаше ми само да разчистя клоните, за да имам подходяща позиция за стрелба. Издухах боровите иглички, надникнах през оптичския мерник, заредих, стегнах коремните си мускули и огледах зоната за прицел. Лекият вятър бързо разсея прахоляка около тежката метална порта. Отместих глава и погледнах към смълчаните борове надясно. Ами ако изберат именно там да залегнат и да открият огън от тази удобна за тях позиция? Дали ще запълзят насам, или ще предпочетат да се прокраднат с автоматични откоси под прикритието на дърветата?

„Стига! Не се разсейвай!“

Наострих слух и долових нечий стъпки по чакъла. Звукът се усили и разбрах, че не бяха стъпки, а шум от автомобилни гуми, които напредваха дяволски бавно по дребните камъчета. Постепенно иззад купчината въглища изплуваха очертанията на беемвето. Колата зави към зоната за паркиране, заобиколи предпазливо моята тойота и едва тогава спря. Те останаха вътре, без да рискуват да изключат двигателя.

През оптичския мерник ясно се виждаха четирите силуета в беемвето. Очевидно двама от тях досега бяха залегнали на задната седалка. Изправили са се някъде по трасето между началото на павирания участък и този изоставен склад. Е, добре, време е да започваме.

Планът досега се изпълняваше без никакви изненади. Ето че ги довляхох в капана, всичките накуп.

Сега следваше втората, далеч по-важната част — да ги принудя да останат тук. И то завинаги.

Кръстовидният мерник вече бе нагласен точно на лявото ухо на шофьора. Незначителното отместване беше задължително, защото куршумът трябваше да пробие стъклото на прозореца, а чак след това — черепа на шофьора. Успокоих дишането си и леко плъзнах пръста си по спусъка. Пушката подскочи и блъсна рамото ми така, че за миг изгубих мишената от мерника. Отново заредих и машинално центрирах прицела, за да уловя беемвето на мерник. Стъклото на левия прозорец беше изчезнало. Шофьорът беше прегърнал волана, но част от черепа му липсваше.

Пуснах още един куршум в купето на колата миг преди оцелелите трима пътници да изскочат оттам като попарени. Вторият изстрел изтръгна само един ужасен стон, но нито капка кръв. Триото се добра до боровете с неподозирана бързина, с панически ръкомахания и препъвания. Веднага се разпръснаха на три различни посоки и залегнаха зад стволовете. Изстрелях няколко куршума по бягащите фигури, но с това спечелих само едно — те се завтекоха още по-бързо към спасителните боровете.

Смених пълнителя и посветих цялото си внимание на изоставеното беемве. Само два откоса се оказаха напълно достатъчни, за да замлъкне завинаги двигателят. Наградата ми за проявеното усърдие беше двояка: един от залегналите зад дърветата стрелец взе на прицел моята тойота, а вторият — самият мен. Няколкото прибързани изстрела успяха само да ме накарат да залегна зад насипа. Наоколо се сипеха трески от стволовете, в които се забиваха куршумите.

Крайно време беше да сменя позицията си.

Свалих затвора на пушката, прибрах го и захвърлих тежкото оръжие зад най-близкия храст. Така, дори и те да намереха пушката, нямаше да могат да я използват срещу законния ѝ собственик. Спуснах се по склона, измъкнах от раницата верния „Колт AR-15“ и залегнах между боровете.

Наоколо нямаше жива душа. Освен мен.

Къде ли се бе дянал Дейв?

41.

Дебнех вече почти час, наострил слух, зад един масивен дънер, скрит от околните храсти, но чувах единствено недоволното куркане на собствения си стомах. Какво не бих дал сега за един-два резена от кейка на Етъл със сладко от боровинки! Или за великолепните сладкиши с шоколадова глазура, които купувах от Бостън Маркет... Или пък за топлата зеленчукова супа, която баща ми приготвяше почти всяка вечер.

Една катеричка пробяга пред мен, после внезапно се спря на двадесетина метра по-нататък и се зае да рови пръстта, за да намери нещо за ядене. Дребното животинче неволно ми напомни колко хубаво би било да имам сега в някой от многобройните си джобове поне шепа лешници...

По едно време ме сепна плясъкът от крилете на някаква самотна врана, за да ми напомни, че сега от мен не се иска да се унасям в гастрономически мечтания и да преглъщам в захлас. А да си отварям очите на четири.

Трябваше да мисля единствено за евентуалните ходове на противниците, да ги предугадя — преди да е станало безнадеждно късно. Позицията ми, в сянката на боровете, беше на около шестдесет метра югоизточно от насипа, където бях открил огън от засада. Не забравях да поглеждам към поляните на юг и на запад сред боровата гора, защото именно оттам можеше да дойде опасността. Очаквах да ме атакуват от едната от тези две посоки.

Естествено, лошите момчета нямаше как да узнаят дали още не се спотайвам зад насипа, или съм пропълзъл — по-незабележим и от пустинна лисица — до спасителните борове. Необходимо беше да претърсят горичката, за да ме открият. Но ако изберат този вариант, щяха да се изложат на напълно реалната опасност сами да намерят смъртта си — откъм север имаше гола поляна, която те не можеха да прекосят незабелязано. Освен ако някой от тях не умееше да пълзи като гуцер сред ниската трева. Всеки, който би поел този безумен

риск, щеше да попадне под мерника ми още преди да се е доближил на двеста метра от мен. Така че ми оставаше само да се оглеждам зорко. Надявах се, че и противникът се задоволява в момента със същото.

Защото не само аз ги дебнех.

Според плана, Дейв би трябвало да е залегнал някъде на север от мен.

Може би заради това никой от тримата преследвачи не смееше да прекоси откритата зона пред дългия насип — ако изобщо си мислеха, че съм залегнал зад него. Смелчагата, който би дръзнал да атакува насипа, трябваше да прекоси зоната за паркиране и после да пробяга още петдесетина метра до основата на насипа.

Което обаче можеше да му излезе прекалено скъпо. Следователно, ако онези юначаги притежаваха поне капка разум, нямаше да рискуват с толкова необмислен ход.

Но за да ме атакуват откъм северната страна на моето укритие, трябваше да изминат повече от километър и половина, за да заобиколят откритите площи и съседното пасище, покриващо целия терен чак до металната порта. Само откъм южната посока имаше повисоки дървета, с по-дебели стволове, осигуряващи прикритие. Оставаше и боровата горичка на запад. Това бяха основанията, поради които преценявах сегашната си позиция като много добре защитена. Само че трябваше да дебна, за да не ме изненадат откъм южната посока. Или откъм западната. С което именно си запълвах времето.

Оставаше последното, най-вероятното направление, от което онези можеха да се прокраднат към моята позиция — обход откъм тила, в дълбочина от юг-югоизток, последван от евентуални прибежки към храсталака на запад от горичката, а после — прекосяване на стометровата зона до насипа, залягане в западния му край, завой на изток към камарите нарязани дърва и обръщане на североизток, за да ме изненадат в гръб. Но при едно условие — ако аз още лежа там, глупаво виращ се само напред, без да ми хрумне поне веднъж да се озърна назад. За да се застраховам срещу неприятни изненади откъм тила, аз на всеки две минути завъртах глава и проверявах пустия участък зад мен. Мощният бинокъл нямаше да пропусне, ако някой пълзеше в този миг там, в тревата на тридесет метра зад мен. Но засега там нямаше никакви признаци на живот.

С изключение на катеричката. Само от мисълта за нея и за орехите и лешниците, които тя криеше в хралупата си, стомахът ми болезнено се сви от глад.

Предпазливо размърдах крака, за да събудя кръвообращението в изтръпналите си глезени, след което отново се заех с оглеждането на боровата гора през бинокъла. Търсех признаци на някакво движение. Една едра тъмносиня сойка прелетя над зоната за оглед и се приземи върху поваления кедър. После долових неясно шумолене и моментално завъртях бинокъла надясно... Оказа се безобидна полска мишка, също търсеца нещо за препитание.

Макар че в никакъв случай денят не беше от горещите, аз вече бях потен. При припряното спускане по склона на насипа по ризата ми се бяха забили десетки борови иглички — някои дори се бяха изхитрили да се вмъкнат под яката, въпреки кърпата, пристегнатата около врата ми — и сега ме сърбеше кожата от врата до кръста. Стиснах зъби, за да устоя на все по-силното желание да се съблека и да започна да се чеша с настървение. Но не можех да рискувам да помръдна дори за секунда — това веднага би ме превърнало в мишена за убийците, които се криеха някъде наблизо.

Отново чух шумоленето на мишката и насочих бинокъла към нея. Но тя сякаш бе потънала вдън земя. Нима нещо я бе подплашило? Веднага обърнах окулярите към падналия кедър. Слава богу, сойката още беше там. Успокоих дишането си и внимателно обходих с бинокъла очертанията на дърветата, за да открия нещо, което да ме усъмни. Нещо неестествено или нещо, което преди малко не е било там. За миг вниманието ми привлече един скосен дънер, прекалено обрасъл със саморасляци. Нервите ми отново се опънаха като струни.

Дънерът леко потръпна и предпазливо направи крачка напред. Коригирах фокуса и зърнах част от човешки крак, стърчащ под основата на дънера. Напрегнах зрението си и улових останалата част от него. Беше облечен в риза в цвят каки, с дълги ръкави, но с разтворена яка. Панталоните му бяха памучни, някога тъмнокафяви, а сега просто мръсни. През лявото му рамо висеше патрондаш. Обектът се притаи в сянката на един бял дъб и предпазливо се заозърта наоколо. На кръста му имаше кобур от черен синтетик. В ръката си държеше револвер „Кешил“, четиридесет и пети калибър. Май не се чувстваше много комфортно с него. Но не бих го упреквал за това.

Този пищов е твърде тежичък дори за мъжаги, пред които Жан Клод ван Дам би изглеждал като невръстен хлапак. Поне едно засега беше сигурно: ако не ме просне в тревата още с първия изстрел, нямаше да може да се добере до спусъка за втори път.

Много бавно смъкнах бинокъла, за да вдигна колта от скута си и да го насоча към обекта, без да изпускам нито за миг от погледа си онази риза в цвят каки. Преследвачът ми се престраши да направи още една крачка, завъртайки глава наляво-надясно като бухал. Прецених, че разстоянието е между четиридесет и петдесет метра. Той напредваше изключително бавно, прекалено предпазливо. С което започваше да ми лази по нервите. Щом този градски хитрец е успял да се промъкне толкова наблизко, какво ми гарантираше, че някой от съучастниците му не е някъде още по-наблизко, например зад гърба ми, и сега ме държи на прицел, като очаква само да помръдна, за да ми пръсне черепа? Доста усилия ми костваше да сподавя спонтанния подтик да нарежа обект номер едно и трескаво да се озърна наоколо.

Не по-малко усилия ми бяха нужни, за да си припомня първоначалния замисъл на играта — да ги избивам един по един, без да се интересувам какво, по дяволите, става в това време с останалите. Защото рискувах да се озова в смъртоносен капан, ако те успеят да отвлекат вниманието ми. Предпазливо си поех дъх и прецизно нагласих кръстатия мерник върху ризата му. Винаги съм харесвал дрехите в цвят каки^[1]. Но сега моментът не бе подходящ да изразявам шумно одобрението си от десена на тоалета му. Нито пък да цъкам с език от радост, че той сам се насади на мушката ми. От мен сега се искаше само да стабилизирам дишането си, да отпусна напрежението в крайниците си — особено в горните два, да се концентрирам максимално и плавно, но без излишно разтакаване и треперене, и накрая да притисна трикратно пръста си към спусъка. Кое и сторих.

Първият куршум го принуди да се олюлее, но не заплашително. Вторият обаче го разлюля яко, а третият го накара завинаги да се раздели с горната си челюст. Свлече се до ствола на дъба и повече не помръдна.

Цели десет минути не помръднах, при това, без да откъсвам поглед от трупа. Не регистрирах нито една конвулсия. Нито пък шум, като изключим далечния рев на моторна резачка за дърва. Вдигнах бинокъла и посветих още пет минути на изследване на последната ми

жертва. Не дишаше. Въобще никакви признаци на живот. Най-последно го обявих за мъртъв, следователно заплахата откъм него можеше да се смята за ликвидирана, и реших да преместя позицията си.

Но се оказа, че това решение едва не ми коства живота.

Надигнах се бавно и предпазливо, за да огледам гората. На пръв поглед нищо подозрително. Смъкнах качулката, заредих нов пълнител в колта и прибрах в раницата предишния пълнител, тъй като беше останал само със седемнадесет патрона. Тревожната ситуация налагаше да съм напълно готов, при това във всеки момент, за ожесточена стрелба, затова предпочитах да разполагам с напълно зареден пълнител.

Отново се огледах, но и сега не забелязах раздвижване. Онзи момък все така си лежеше в подножието на дъба и дори би изглеждал що-годе симпатичен, ако челюстта му си беше на мястото. Стомахът ми обаче си оставаше свит на кълбо. Усещах как някакъв нерв пулсира напрегнато под лявата ми плешка, като проводник, зареден с електричество. Нещо не беше наред в тази притихнала, идилична горичка.

Завъртях се бавно до пълен кръг и още по-старателно проверих местността. Пред мен се редяха само смълчани стволове и безлюдна поляна. Къде бяха останалите? Ами Дейвид? Ако по погрешка стрелям по него, той няма да се поколебае да ме просне на тревата, защото мерникът му бе не по-лош от моя.

Длъжен бях да сменя позицията си, защото онези три изстрела навярно бяха издали укритието ми. Знаех го, но краката ми явно не го съзнаваха и отказваха да помръднат. Някакъв първичен инстинкт ми подсказваше да се спотайвам тук и да не издавам скривалището си. Трябваше да се подчиня на предчувствието си и да остана там.

Но не го сторих.

Напреднах с няколко стъпки наляво, много тихо и предпазливо, след което веднага залегнах зад храста. Нищо не се виждаше. Преместих се с още десетина стъпки до един едър кедров дънер. Трупът на убития от мен преследвач остана вдясно от мен, на около тридесет метра, но въпреки това усещах грозния нам укор в

изцъклените му очи. Отново запълзах напред, много бавно. Очите ми се движеха по-енергично от краката. Спрях до следващото повалено дърво, коленичих, подпрях лакти и се заех да огледам гората пред мен с бинокъла.

Тъкмо завъртах за втори път бинокъла от ляво надясно, когато тежкият клон, на който бях подпрял лактите си, се отцепи и наоколо се разхвърчаха трески и късчета от кората на дървото. Моментално плонжих наляво и тупнах така силно на земята, че дъхът ми секна. Грабнах колта и се преобърнах на дясната си страна. После още веднъж. Отсреща автоматът продължаваше да сее куршуми. Въздухът около дънера свистеше от ожесточения откос.

Внезапно стрелбата секна. „Свършил е пълнителя“, помислих си аз. Надигнах се зад ствола и за броени секунди изпратих един бърз откос наляво, после още един надясно, без въобще да се прицелвам — нямах никаква мишена пред себе си. Стрелях с единствената цел да прочистя терена пред мен. Доколкото успях да забележа, от изстрелите ми нямаше никаква полза, освен че не позволявах на противника да се прицели и да ме повали с точен изстрел. Продължих да натискам спусъка. Куршумите вдигаха купчинките торф във въздуха. Поех си дъх и на прибежки се преместих на тридесет метра сред изпочупени клони и храсти, прекършени от изстрелите. В този миг усети как колът ми замлъква. Трябваше да сменя пълнителя. Залегнах по корем, завъртах се настрани, изхвърлих празния пълнител, поставих следващия, заредих и се огледах за евентуална мишена.

Може би бях изминал половината от разстоянието до мястото, където той бе залегнал. Всъщност, не видях нищо подозрително, нито силуует, нито дуло на автомат, но интуицията ми подсказваше, че е някъде наблизо. „Дали ще смени позицията си?“ Съмнявах се, че ще рискува да се разкрие, особено след като бе разбрал, че се опитвам да скъся дистанцията между него и мен. Ала в следващата секунда той като че ли прочете мислите ми. Един едър, мускулест мъж с червени тиранти се показа иззад близкия чинар — само на двадесет метра от мен — и веднага насочи дулото към лицето ми. Залегнах. Той стреля. Порази тревата там, където бях само преди секунда. Пуснах по него откос от пет изстрела, без да отлепям показалец от спусъка. Той се сви зад дървото. С лявата си китка обърсах праха от очите си — трябваше да дебна неотстъпно дали той нямаше да се покаже от другата страна

на ствола. Мерникът на моя колт не помръдваше от очертанятия на дървото. „Хайде, драги, само се покажи и ще те надупча на решето!“

Но той не се показа. Няколко минути лежах зад дънера, без да отмествам поглед от онзи чинар. И докато чаках, трескаво обмислях възможните ходове. Неговите и моите.

Може би този смелчага се е прокрадвал на безопасна дистанция след първия от моите преследвачи, да кажем на един изстрел разстояние. Нима първият е бил пожертван като примамка, за да разкрия местоположението си? Засадата, която бях подготвил за стрелец номер едно, несъмнено е позволила на номер две да разбере къде се крия. А задачата на стрелец номер две е била много проста — да напълни черепа ми с повечко олово, без да пести мунициите. Освен това, нали е съществувал шансът още първият от тях да извади късмет и да ме гръмне от упор. Както и да е, но сега и вторият от глутницата ще последва участта на другите двама — да не забравяме шофьора им, който така и не можа да слезе от беembeго.

Но къде, по дяволите, се крие четвъртият? И той ли се промъква някъде наблизко, като змия сред камъните и бурените? Или е решил да ме нападне в гръб — доста мрачна перспектива, която отново ме принуди да изпадна в онова отвратително състояние — да се озъртам на всички посоки като лалугер, загубил пътеката към дупката си.

Къде ли се спотайваше Дейвид в този момент?

Нещо пошавна недалеч от дървото, зад което беше изчезнал мускулестият. Отначало ми се стори, че отгоре падна изсъхнал клон. Зачудих се дали онова копеле не е вампирясало посред бял ден. Не, не беше клон. Беше дулото на пушка, издадено наполовина зад дървото. Внимателно се прицелих и му изпратих един куршум. От удара дулото отскочи назад и на няколко метра зад чинара се чуха бързи стъпки. Отново открих огън, но този път превключих на автоматична стрелба. В суматохата пушката му вероятно беше изхвъркнала от ръцете, защото за моя изненада тупна сред тревата на три метра встрани. Веднага се прицелих натам и пуснах няколко изстрела. Видях, че бях улучил пушката, защото тя подскочи поне два пъти и падна още понастрани. Така. Онзи мускулест тип сега не можеше да разчита на пушката.

„Но дали нямаше револвер в колана си?“, зачудих се аз. Длъжен бях да проверя. Предпазливо се надигнах над падналото дърво.

Измъкнах следващия пълнител от страничния джоб и го поставих на мястото на предишния, макар че в него имаше още патрони. Прибрах го в джоба под кожения си колан, но си отбелязах мислено, че в него може би имаше поне десет патрона. Заобиколих дънера и се завтекох към чинара, с оръжието пред гърдите ми, с дуло насочено към дървото. Съзнателно вдигнах повече шум, отколкото бе нужно, за да го накарам да се разкрие и да попадне на прицела ми. Тактиката ми се оказа успешна — мускулестият тип се появи иззад ствола, но не откъм тази страна, от която го очаквах. Но пък и аз не бях толкова отдалечен, колкото той бе очаквал. Сепнат от пренеприятната изненада — да ме види да търча право към него с насочено в лицето му дуло — той се опита да натисне спусъка и да стреля в мен от упор, но аз го изпреварих, може би за част от секундата, която обаче се оказа достатъчна, за да ми спаси живота. Всъщност, натиснахме спусъците почти едновременно. Неговият куршум прониза храсталака вдясно от мен. Така и не разбрах накъде отлетя моят куршум.

Светкавично се проснах в тревата край най-близката купчина пръст. Сега ни делиха само дванадесет метра. Той имаше предимство, защото беше засякъл моето напредване. Принуден бях да се спотайвам в тревата и да чакам какво ще предприеме.

По дяволите! За мен нямаше по-неизгодна позиция от тази. Стомахът ми отново стана на възел.

Няколко варианта за обход веднага се завъртяха в пламналия ми мозък. Но резултатът беше само още по-обилна студена пот по гърба ми. Трескаво отхвърлих най-рискованите варианти за изход от тази неочаквана ситуация. Тогава ме осени една спасителна мисъл. Стори ми се разумна. Така и така бях длъжен да направя нещо, а щом не ми хрумна нищо по-добро... Нали само за секунди противникът ми можеше да ме издебне и да ми отнесе главата с един откос.

Планът ми бе съвсем прост. Да се постарая да вдигна повече шум — като имитирам преместване наляво... Дори за секунда да открия част от тялото си — след това рязко да скоча и да се втурна към дървото, зад което се криеше той, но от лявата, а не от дясната му страна, гледано откъм мен. Ако всичко сработи добре, ще го спипам точно когато се измества зад ствола и когато няма да е в състояние да насочи дулото към гърдите ми. Стомахът ми едва не се обърна, но аз стиснах зъби и рипнах. Изскочих иззад купчината, за миг се извих

надясно, после рязко политнах наляво и се втурнах мълниеносно към дървото. Всичките тези пируети извърших без нито едно излишно движение, без да губя нито секунда в устрема си напред. За мое нещастие, оказа се, че онзи здравеняк с червените тиранти не бил чак толкова лековерен, за какъвто го бях взел.

Тъкмо заобиколих завоя около дървото, когато той се изправи пред мен с вдигнато дуло. Държеше оръжието си с две ръце, напълно готов да ме пониже.

Ами сега какво...

И двамата бяхме безнадеждно оголени, когато той откри огън. Първият му куршум ме парна по лявото рамо, вторият изсвистя покрай ухото ми, но в същия миг аз го хванах на прицел и яростно натиснах спусъка. Улучих го с втория или може би с третия изстрел — видях как ризата му се разкъса, но по лицето му не трепна нито едно мускулче. Отново стрелях, ала сега нещо ме блъсна в корема така силно, че политнах назад, без обаче да отпускам пръста си от спусъка. Следващите ми изстрели не го засегнаха. Поне да го бях принудил да отклони мерника си от мен, да потърси укритие. Напразни надежди. Един от куршумите му одраска лявата ми китка, плъзна се покрай пълнителя и изби автомата от ръцете ми. Китката ми увисна, обездвижена и напълно безполезна. Опрях приклада на дясното си рамо и продължих да стрелям само с дясната ръка. Но точно тогава, още след първия изстрел, автоматът ми засече.

Здравенякът прекрати стрелбата. Видях как изхвърли празния пълнител с дясната си ръка, как бръкна в джоба на якето си с лявата, за да зареди отново, дори ме погледна за миг. Неговите движения ми изглеждаха странно забавени, като във филм на ужасите. Повдигна ми се. Озърнах се глупаво към безполезна колт — в пълнителя вече нямаше нито един патрон — после отново вдигнах очи към непознатия с червените тиранти. От гърдите му бликна кръв, когато се наведе, за да постави поредния пълнител. Всички мисли моментално излетяха от главата ми. Само си повтарях като в транс: „Това не бива да става, не бива да му позволявам да зареди!“

Изревах отчаяно, запокитих автомата и посегнах към пистолета в джоба отстрани на бедрото ми. Пръстите ми се вкопчиха в дръжката точно когато онзи насреща вече бе поставил пълнителя и понечи да вдигне дулото. Рязко дръпнах, до скъсване, каишката на кобура в

секундата, в която той протегна ръка, за да издърпа затвора и да вкара първия патрон. Изстреля първия куршум тъкмо в мига, в който аз вече надигах броунинга пред гърдите си. „Не улучи! Не, няма да ми видиш сметката така лесно!“ Той стреля отново, пак не ме уцели. Моят пистолет изгърмя, подскачайки в треперещата ми ръка, после още веднъж, втори път, трети, четвърти. Вече не мислех за нищо. Само напредвах право към него с пръст, натиснал плътно спусъка. „Ще стрелям още, и още, и още, кучи сине!“ Макар че видях как още първият ми изстрел го порази, а след втория и третия той се прегъна надве. Опита се да отстъпи назад, разкри лицето си и моят четвърти куршум го отпрати назад, като обрулен лист, докато аз неистово крещях: „Не ме изоставяй точно сега! Имам още един цял пълнител за теб!“.

Главата му политна, но с нечовешко усилие той се наклони напред, в отчаян опит да оцелее. И въпреки страхотните болки, въпреки страха и ужаса, пръстите му — може би вече пред вкочаняване — не изпуснаха оръжието. Дори успя да пусне един последен куршум, който за зла участ ме улучи в бедрото. Паднах на коляно. Бяхме толкова близо един до друг, че едва не се прегърнахме. Опита се да изкрещи нещо, не знам на какъв език, може би както аз му крещях на английски, но вместо уста, наред лицето му зееше само морав дупка, затова ме захрачи с кървава слюнка, преди да го гръмна за последно и той да се килне настрани, за да издъхне в тревата.

Свлякох се на една страна, напълно изтощен, за да дойда малко на себе си и да се заема с раните си.

[1] Каки е особен цвят със зелено-кафяво-жълтеникав оттенък, изнамерен по случайност от английските войници в Индия. От жегата било много трудно да се опазят белите униформи от петната пот, затова войниците киснели ризите си в казани, пълни с един сорт индийски чай, наричан каки, и така ги боядисвали. — Б.пр. ↑

42.

Болките бяха ужасни, но много по-опасен се оказа кръвоизливът. Така и не успях да го спра напълно. От раната на крака ми продължи да се процежда кървава струйка — като сок от презрял плод — гъста, наситеночервена. Някак си успях да наглася турникета — макар че много ми пречеше другата ми рана, онази на лявата китка. Дори успях да стегна здраво бинта. Или поне на мен така ми се стори. Но кръвта продължи да се процежда. Клинът ми прогизна. Кракът ме болеше все по-силно. Усещах трескавото пулсиране на артерията. Нищо не помагаше. По едно време престанах да усещам болката от раната в китката и от одраскването по лявото рамо. Тези две рани само допринасяха за общото ми неразположение. Не бях сигурен колко частиците от горската пръст бяха замърсили раните ми, преди да припадна от болка. Свестих се сгърчен на кълбо в тревата, със свити ръце и крака. Първо загребах с ръце опадалите листа, за да оформя нещо като постеля от меки листа, върху която се тръшнах, прехапал устни, със стиснати зъби. Не беше никак лесно да струпам листака на едно място, но слава богу, не ми беше нужна площ колкото за футболно игрище. Когато дойдох малко на себе си, веднага се заех с огледа на раните по тялото ми, но запасите ми от адреналин явно бяха на изчерпване, защото отново ме връхлетяха пристъпи на отпадналост, редуващи се с разкъсващо болезнени спазми.

Но въпреки че бях порядъчно надупчен, с радост установих, че моят противник в дуела бе стрелял по мен с нормални патрони, а не с много по-опасните патрони с куха бойна глава каквито, между другото, бях използвал аз срещу него. Раната в бедрото ми беше отвор с гладки краища, което ми даваше надежда, че разкъсванията на тъканите ще се окажат минимални.

Все пак имаше и по-добра новина — не бях улучен в торса, макар нещо смътно да ми подсказваше, че и там някъде имам поне още една рана. Страхотният удар в корема, от който бях отскочил назад, се оказа причинен от вражеския куршум, попаднал за щастие в дебелата

катарама на кожения колан около кръста ми. После куршумът се е плъзнал наляво, одраскал е края на колана и е пронизал долния край на кобура, закачен под лявата ми мишница. Опипах с пръсти резките по кожения колан. Ако този куршум ме бе улучил само два сантиметра понагоре, танците вече щяха да бъдат приключени за мен.

Заех се да затъквам с марля всеки от кървящите отвори по тялото си, който се изпречваше пред замъгления ми поглед. Но не забравях преди това щедро да го наквася с йод. После стегнах превръзката около ранената си китка, макар че това ми струваше доста мъки. Може би ще имам късмет и ще оцелея. Или ще изгубя съзнание. Или пък просто ще лежа тук, неспособен да помръдна, докато кръвта ми изтича в тревата. За да издъхна тук...

Не биваше да се случи нито второто, нито третото. След като приключих с огледа на пораженията, притеглих броунинга в скута си, за да го презаредя, и зачаках, умиращ от глад в хресталака. Защо продавачите на хотдог никога не идват точно когато човек най-много има нужда от тях? Въпреки че се съпротивлявах отчаяно на дрямката, умората ме надви и изпаднах в унес, с глава, клюмнала на гърдите, докато не ме събуди остра болка. Или може би съм чул някъде как наблизо е изпращял настъпен сух клон? Трепнах, надигнах глава и се огледах с разширени от ужас очи.

Нима се започва отново?

Имах нужда някой да ме нашиба с камшик, за да се свестя окончателно, та да бъде напълно боеспособен.

В хладната привечер откъм северната посока се показа силуетът на четвъртия от моите незнайни противници. За щастие, успях да го зърна доста преди да чуя стъпките му. Той напредваше много бавно, много предпазливо, като се оглеждаше на всяка стъпка. Когато неясната фигура попадна в полезрението ми, той беше доста далече, за да разчитам на точно, на смъртоносно точно попадение още с първия изстрел. След секунда той отново се стопи в полумрака или просто поредният храст го закриваше от погледа ми. След което изникваше все по-наблизо, но след дълга, мъчителна пауза, през която аз тръпнех в неизвестност. Ето, вече бе толкова близо, че може би си струваше да рискувам. Беше на петдесет, най-много на петдесет и пет метра. Или може би малко повече. Но при сегашните условия нямаше гаранции, че ще го улуча право в сърцето. Или в главата, което бе още по-трудно.

Реших да го изчакам, за да съм по-сигурен в успешния изход. Но тогава ми хрумна, че така улеснявам и него, като му разкривам позицията си. Ако ме зърне, преди да съм го изненадал с първия изстрел, надали ще мога за в бъдеще да се възползвам от щедростта на службите за социални помощи. Вдигнах броунинга и изпънах ръката си. Оказа се неочаквано натежал. Опитах се да фокусирам погледа си върху прокрадващата се подвижна мишена. Сепнах се от зацапаната картина, която се мерзелееше пред зениците ми. Понечих да свия пръста си върху спусъка. Изненадах се от треперенето на китката си. Куршумът излетя с писък, дулото подскочи така силно в ръцете ми, че едва удържах оръжието. Почти в същия момент четвъртият от моите преследвачи се завъртя като пумпал и се просна в храстите.

Или може би само бе залегнал и сега ме дебнеше там, в най-непрогледния гъсталак.

Чаках, с пулсираща рана в бедрото, с разкъсваща болка в китката, с изгарящо рамо, със свит на топка стомах, с клатушкаща се глава. Може би са изтекли само пет минути. Или десет. И ето че той се появи, стъпвайки тромаво, чупейки сухите вейки, без да спазва елементарна предпазливост. Но защо се появи от дясната ми страна? Не го очаквах оттам. Не трябваше да бъде там! Нима бе пропълзлял незабелязано толкова много надясно? Изплашен, аз отново започнах да стрелям. Той веднага последва примера ми. Стрелбата е заразителна страст. Никой от нас двамата не улучи, след което аз се претърколих два пъти, изправих се на коляно и отново стрелях. Видях как още първият изстрел го улучи, после и вторият, както и третият. Онзи падна по гръб, без да престава да натиска спусъка, после изрева от болка и в суматохата успя да пусне още един куршум към мен, който изсвистя като стършел край ухото ми, когато за пети път натиснах спусъка и сега той наистина замлъкна, сгърчен в треволяка, облян целия в кръв.

И остана там, напълно неподвижен.

Същото сторих и аз.

— Хей, приятел, тук ли си решил да се излежаваш цял ден? — извика сподавено Дейв.

С мъка надигнах левия си клепач.

— Ако ми харесва, ще си лежа където ми скимне. А ти къде беше, по дяволите?

Той приседна до мен.

— Ами... търсих те.

— И намери ли ме?

— По-голямата част от теб. — Той понечи да огледа раните ми, но аз му избутах ръката.

— Остави ме!

— Добре. Щом така желаш...

За миг помълча, преди да добави:

— Онези мъртви ли са?

Кимнах, после още веднъж, но спрях, защото клатенето на главата ми причиняваше болка.

— Всичките кучи синове. До един.

— Можеш ли да се изправиш?

— Да се изправя? Дявол да го вземе, мога дори да те бия на тенис.

— Ами да видим тогава — скептично промърмори той.

— Какво да видим?

— Как ще се изправиш на краката си.

— Махай се. Искам да си отдъхна малко.

— После ще имаш много време за отдых. Колко рани получи?

Не му отговорих. Пак започна да ме наляга дрямка. Той ме върна към реалността, като изкрещя под носа ми:

— Питам те колко пъти те улучиха?

— Откъде да знам, по дяволите? — изпелтечих аз. Говоренето ми костваше много усилия. Предпочитах съня.

— Отвори си очите!

— Майната ти... — Но го изрекох много вяло. Всъщност, бе по-скоро шепот.

— Е, сега е по-добре. — Огледа ме внимателно, после поднесе някаква бутилка към устните ми и ме принуди да изпия една-две глътки. Отпих. Голяма грешка. После Дейв притисна нещо към раната на бедрото ми. Аз съм продължил да крещя и да ругая, след което съм изгубил съзнание.

За нещастие, той отново ме свести с помощта на класическия метод — смръкване на амоняк.

— Можеш ли да си фокусираш погледа върху лицето ми?

— Че кой ще иска да се фокусира върху такава грозна мутра?

— Учудващо добре си успял сам да се бинтоваш. Аз само попритурих тук-там по някоя превръзка. Преместих турникета на бедрото ти малко по-нагоре, за да спре кръвоизливът. Засега това ще свърши работа. Но веднага трябва да те завлека в болницата, преди отново да е шурнала кръвта ти. Ако не можеш да ходиш, ще бъда принуден да те нося на ръце.

— Я си гледай работата!

— Правилно — рече Дейв и ме грабна ловко, както го правят единствено пожарникарите.

Закресях с пълно гърло, дори се опитах да го изритам, но той ме заплаши, че ще ми даде да разбере, ако не кротувам.

Нямах друг изход, освен да последвам съвета му.

43.

— Няма! Няма да остана — заявих аз.

— О, разбира се, че ще останеш! — отсече Хедър.

— Не, не, само това не — продължих да настоявам аз.

— Ще останеш. И то поне докато не отговориш на всичките ми въпроси — уточни сержант Карл Макдъфи.

— За нищо на света! — опънах се аз.

— А какво ще кажеш, ако те арестувам? — озъби ми се Макдъфи.

— По какво обвинение? — кипна Руфъс Ърл Макелрой, полковник от армията на Съединените щати, и скочи от стола си в ъгъла на стаята. Аз бях настанен в единична болнична стая.

— Е, все ще успея да скалъпя някакво обвинение — благо му отвърна Макдъфи.

В стаята се появи медицинската сестра. Като че ли ние останалите не стигаме за попълване на гъстотата на населението в неголямото помещение. Още от прага ми метна поглед, способен да подплаши дори някой от дяволите в ада. Пристъпи към леглото ми и ме потупа по мястото, за което не е прието да се споменава в благопристойните романи.

— Оставете на лечение при нас — делово се разпореди медицинското лице.

— За нищо на света! — възнегодувах се аз.

— Защо пък не искаш да останеш тук, папа? — намеси се синът ми. Лицето му беше набързо измито, преди да го докарат — също така набързо — от Форт Браг дотук.

— Защото храната тук не струва, синко — осведомих го аз. — Направо е отвратителна.

— Ще останеш. До второ нареждане. Издадено единствено от мен — продължи Макдъфи все същата песен.

— Освен това, компанията тук е по-непоносима дори и от храната — продължих да обяснявам аз на моя наследник, без да

откъсвам пламналия си поглед от Макдъфи, чието лице беше позачервено и от моето.

— Болничната управа няма право да те задържа срещу твоята воля — подкрепи ме Макелрой, — защото...

— Не го окуражавай! — прекъсна го Хедър.

— Ей сега ще стана и ще си тръгна през ей тази врата — посочих аз, но после потърках с ръка онова място, все още натъртено от обслужването на медицинската сестра. Жената не беше от слабите телом. — Е, може да изчакам още няколко минути.

— Баща ти е пъзльо — подшушна вкиснатият Макдъфи на ухото на сина ми.

— Да, сър — отвърна моето момче, — май един от вас двамата е точно такъв.

Мизансценът се състоеше от:

Всички нас, събрани в моята къща, във всекидневната, с нейните тапети в тоналност, напомняща яйчени черупки, с килим с подобна разцветка, с репродукции от литографии на Вермеер по стените, със старинна фотография в рамка — на нея моята прабаба се усмихваше безгрижно, вероятно защото още не се е била разделила с моминството си — с трикрака масичка в ъгъла (тази масичка е истинска антикварна рядкост) и поставените върху нея статуетка на коледна шейна, отрупана с памучни фъндъци като имитация на сняг (домъкнати отнякъде от Кълън), с втората коледна елха (първата беше в детската стая на горния етаж).

Плюс ярко светещите лампи — нямаше нито една изгасена — разпръскващи светлина, за да бъдат предотвратени още в зародиш помислите на съседите да нахлуят в къщата с намерението да ни линчуват, ако ни вземат за крадци.

Етъл седеше в моето кресло, с крака, кръстосани върху отоманката. На масичката до кресло, точно до лакътя ѝ, беше оставена чаша горещ чай.

Баща ми се бе отпуснал в любимия му кожен фотьойл. В дясната си ръка крепеше полупразна чаша с мляко.

Дейв подпираше стената в ъгъла с ръце, кръстосани пред гърдите си.

Хедър, Джейсън и Макелрой заемаха подредените в редица столове около масата в средата на стаята.

Аз се бях излегнал на кушетката — онази с дамаската на лилии — но не по гръб, а на едната страна, с протегнат ляв крак, омотан с дебел пласт бинтове.

Както винаги, Хедър пое грижата за началото на дебата:

— Хич не ми се вярва, че още от утре ще можеш да продължиш с усилията си около разплитането на тази загадка.

— Аз пък се съмнявам дали Диас ще склони да го замесят в подобна афера — дълбокомислено процеди Джейсън. — Дори и да успеете да го подлъжете, нали той не знае и не бива да узнае, че в дъното на заговора стои именно нашият Тайлър.

— Бинго! — отсече Макелрой.

Хедър рязко се извърна към него и веднага го скастри:

— Само не започвай пак да бингосваш!

В отговор Макелрой само й се усмихна.

— Хедър — намеси си Дейв, — сделката с наркотиците ще бъде осъществена точно според замисъла на Тайлър. Диас може да знае, но може и да не знае всички подробности за ситуацията. Фанър се съгласи да не съобщава нищо на журналистите поне през следващите двадесет и четири часа. Но веднага щом до слуха на Хектор достигне вестта за стрелбата в гората, той може да изпрати нова група убийци по следите на Тайлър и Оди. Или пък някой да отвлече Кълън. А всички ние не искаме да допуснем това, нали?

— Разбира се, че няма да го позволим! — сопна му се Хедър. — Но само те моля да не ме гледаш така снизходително. Проблемът е в това, че сега Тайлър не е в състояние да се справи с онзи мексикански изверг и неговите съучастници. Не може с тази дупка от куршум в крака, с изкълчената си китка и с раненото си рамо. Няма да има дори един процент шанс.

— Ще оздравея — обадох се аз.

— Сигурно и това ще стане. Но след като се възстановиш, ще е най-добре да те заведе в някой ски курорт.

— Бинго! — Следващият коментар от страна на полковник Макелрой.

Хедър го удостои само с един поглед, но затова пък леден.

От горния етаж се чу викът на Кълън:

— Пликчето с бонбоните се скъса! — По стъпалата се посипаха ментови бонбони, но само за някакви четири-пет секунди нашите две момчета успяха да ги съберат.

— Съжалявам — плахо промълви Уеб. Може би се притесняваше, защото устата му беше пълна с ментови бонбони.

Заседанието приключи с ожесточен спор на тема: трябва ли децата да ядат толкова много бонбони.

44.

Прилепих ухо към слушалката.

— Приключи ли заседанието на щаба?

— Ти като че ли знаеш всичко, което става в къщата!

Отсреща долетя приглушен кикот.

— Ако не знаех какво замислят противниците ми, отдавна да бях в гроба. И утре ли ще пазиш постелята, с бинтован крак и всичко останало?

— Да.

— Е, тогава всичко ще бъде наред. Гледал ли си филма „Зной по пладне“? Припомних си този стар филм, защото се досетих къде е отрасъл Хектор.

— В Мексико?

— Глупости! Никакво Мексико! Отрасъл е в Ел Пасо, Тексас, драги мой храбрецо. Там, където премина и моето детство. Както и на неговите приятели, с които си разменил изстрели в гората. Не, не ме прекъсвай, защото това, което следва, е *muu importante*^[1].

— Само че за разлика от мен през повечето от юношеските години Хектор Диас е стискал в ръка пистолет „Магъл Фанър-50“ — този модел тогава беше доста популярен в южните щати. По-късно прочел няколко приключенски романа и решил да си опита късмета като професионален стрелец. Но упорито отказвал да се раздели със старите си револвери и да го замени с модерните автомати. Може направо да се каже, че е побъркан по „Смит & Уесън“. По-точно по образца от 1958-а. Познаваш ли този модел?

— Разбира се. Четиридесет и първи калибър.

— Личи си, че си познавач. Та именно с такъв револвер Хектор си поддържал формата. Най-често за мишени избирал птиците по блатата. Но поради социални причини му се наложило да се ориентира към „Магнум“. Именно с такъв револвер е стрелял по теб. По-бърз е от пустинния вятър, приятелче. Така че не го предизвиквай. Нищо няма

да спечелиш, ако реши да се позанимае с теб. Единственото ти спасение е ти пръв да го гръмнеш. Comprénde?[2]

— Да.

— Има още нещо, Тайлър. Не ме принуждавай да ти повтарям това, което и двамата знаем много добре. Ако успееш да издебнеш Хектор, ще се справиш с него дори и да си с вързани очи. Знам, че те бива. При това доста. Онези четири трупа в гората са предостатъчно доказателство. Но Диас не е просто добър. Той е магьосник. Ако аз трябваше да го ликвидирам, щях да залегна някъде, със снайпер, и то най-малко на четиристотин метра от него.

— Ще запомня тези мъдри думи.

Тя спря за около десетина секунди.

— По дяволите, за какво ли ти приказвам всичко това, като знам, че ще излезеш лице в лице срещу него!

Този път нищо не й отговорих.

— Е? Така ли ще го направиш?

Отново не последва отговор от моя страна.

— Какво ти стана? Онемя ли? — ядоса се тя.

— Трябва да си разменим с него няколко думи.

— Тогава това ще бъдат последните думи, които ще си разменяш с някого.

— Кой знае...

— Е, добре, скъпи, щом така си решил... Само да не кажеш после, че не съм те предупредила!

— Няма. И не мисли, че не оценявам помощта ти.

— А сега можеш да си погукаш с твоята гълъбица. Нищо чудно да ти е за последен път.

— Този съвет наистина ще го последвам.

Тя се захла, преди да добави:

— Уф, м-да, имаше още нещо. Когато излезеш на терена, гледай да стоварваш тежестта на здравия си крак.

— Благодаря, докторе. И преди съм бил раняван. Впрочем, там, в училището, ти също беше ранена. Но това май не ти попречи по-късно да нахлуеш в моята къща.

— Беше само драскотина. От онези, за които не си струва да хабиш антибиотика. Ти какво си въобразяваш? Че само ти можеш да

излезеш на лов, преди още да са зараснали раните ти от предишната престрелка?

— Съжалявам, Илоиз. Не исках да те засегна.

Тя пак се изкикоти, но бързо млъкна.

— Тайлър? — попита след продължителна пауза.

— Да?

— Съсредоточи всичкото си внимание единствено върху Хектор. Не му оставяй никакъв шанс, не се увличай в ненужни разговори. Просто го гръмни.

— Ще го гръмна.

— И повече да не съм чула от теб името Илоиз!

След което прекъсна връзката.

[1] Много важно, от голямо значение (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Разбра ли? (исп.). — Б.пр. ↑

45.

Преди да започна да си гукам с гълъбицата, трябваше да свърша една работа с лейтенант Джон Т. Фанър и неговия невъзпитан подчинен — сержант Макдъфи. По простата причина, че тези двамата в момента бяха пред прага на къщата ми. Така че, въпреки късния час, бе невъзможно да не ги поканя в същата тази къща. Отидохме в трапезарията, защото всекидневната беше доста гъсто населена. Щом се настанихме на столовете около масата, Фанър веднага взе думата:

— Успяхме да разпознаем онези четиримата. Говоря за трупове, с които, хм... да кажем, че благодарение на теб, бяха попълнени запасите на моргата към отдела за съдебна медицина.

— Какво означава това „хм... да кажем, че...“.

— Искаше да каже, че ние все още не сме напълно уверени, че ти си свършил сам цялата тази работа — излая Макдъфи.

Обърнах се към лейтенанта:

— Той сериозно ли говори? Това ли имаше предвид?

Фанър смутено се изкашля.

— Добре. Повече не искам да те слушам! — Ядосано се надигнах от стола и размахвах ръце, въпреки болката в рамото. — Признавам, че съм подмамил четирима въоръжени мъже в безлюдна местност, причакал съм ги в засада, след което съм им видял сметката. И всичко това съм извършил съвсем сам, без ничия подбуда. Или съучастничество. А сега можете да ми щракнете белезниците. Обещавам да кротувам.

— Седни си на задника! — излая Макдъфи.

Но аз се разкресях, без да помръдна тази част от анатомията си:

— В моя дом няма ти да ми казваш кога да си сядам на задника, ясно ли е! Ако искаш да си придаваш важност, защо не ме арестуваш? Но ако нямаш заповед да ме тикнеш зад решетките, престани да джафкаш!

Макдъфи скочи на крака и пристъпи към мен, готов да започне размяна на юмручни удари.

Същото сторих и аз.

Джон Т. Фанър най-сетне реши да се намеси.

— Макдъфи! — кресна той.

— Но, лейтенант... — изскимтя Макдъфи.

— Макдъфи! — още по-силно кресна Фанър.

— Да, сър.

— Седни на стола!

Макдъфи седна с вид на покорно кутре, сгълчано от господаря си. Оставаше ми само да се надявам, че господарят му умее да го укротява по-добре от мен.

— Длъжен съм да ти се извиня заради поведението на сержанта. Той като че ли не те харесва много...

Отпуснах се назад в любимия си люлеещ се стол.

— Може би в думите ти има доста истина, лейтенант.

— Сега може ли да се върнем към въпроса за нападателите?

— Цял съм слух.

— Трима от тях се оказаха от югоизточните щати, а четвъртият — от Северна Дакота. И четиримата притежават при нас солидни досиета за извършените от тях криминални прегрешения.

— Тогава какъв е проблемът? — учудих се аз.

— Проблемът е в това, че не сме наясно какъв е бил планът им.

— Какъв ли? Мисля, че единствената им задача е била да ме проследят и после да ме пречукат. Без излишни свидетели и без много шум.

— Защо? Какво се крие в дъното на тази тъмна история?

— Всичко започва с това, че Хектор им е възложил поръчката да ме изкарат от играта. Това е единственото смислено обяснение не само за преследването в гората, но и за предишните три опита.

— Можеш ли да го докажеш?

Погледнах скептично Джон Т. Фанър.

— Ако става дума за доказателства, които да убедят съдебните заседатели... не, лейтенант, не мога да представя неопровержими улики, но не мога да не изпитвам дълбоки подозрения след трите поредни опита за нападение върху мен или върху най-близките ми хора.

Фанър изрази съгласието си с хипотезата ми, като кимна мрачно.

— Тогава вероятно би трябвало да очаквам още нападения?

— Не, ако успееш да заловиш Хектор Диас.

— Но аз нямам дори най-бегла представа къде може да се укрива сега.

— Ами добре тогава. Още от началото се съмнявах, че ще можеш да ми помогнеш. Както винаги се е случвало, между другото.

Фанър беше достатъчно добре възпитан, за да не поиска да му бъде поднесена чаша кафе, затова аз само махнах с ръка към вратата, водеща към предната веранда. Двамата полицаи схванаха какво се криеше зад този мой жест и тръгнаха натам.

Аз се качих на горния етаж, за да проверя дали двете момчета са заспали.

Точно така се оказа. Загасих коледните лампички около елхата, поставих в касетофона на Кълън касетата със записите на „Манхайм Стийроулър“, надвесих се над спящия си син, целунах го и му прошепнах „Обичам те“.

След което вече можех да се усамотя в кухнята, с кейка на Етъл, оставен върху масата от предвидливата ми тъща.

Сянката на Лорънс Гудал ме посрещна на верандата, тънеща в мрак.

— Здравей, младеж — рече той.

— Господин Гудал — почтително отвърнах аз.

Този път беше нахлузил само сандали на бос крак, вместо онези стари обувки с прорези отстрани, за облекчаване на болките, които му причиняваха коравите мазоли. Носеше сива фланелка, осеяна с петната от сдъвкания тютюн по гърдите и полуизтрит надпис „Гарфийлд“. Не видях ореол около главата му, но подозирах, че имаше, само че бе недостъпен за зрението на простосмъртните, тоест на такива като мен.

— Как се справяш? — поинтересувах се аз.

— Всичко върви гладко, като гъша кожа.

Аз пък бях с червените шорти — от онези, с които се състезават бегачите, с маратонките, както и с тъмнозелената риза с широкия надпис „ХРИСТИЯНСКА МЛАДЕЖ — КОЛЕЖ ГИЛФОРД“. На главата ми бе нахлупена каубойска шапка, същата, с която излизах на разходка с родителите си, когато бях едва седемгодишен.

— Къде е момчето ти? — попита ме той.

— Край басейна. С майка си — обясних му аз.

Той само кимна кротко и се усмихна замечтано.

— Съжаляваш ли, че си замина? — плахо се поинтересувах аз.

— Къде да съм заминал? — учуди се той.

Той започна да се отдалечава от мен, без да отделя очи от лицето ми. Най-странното бе, че краката му въобще не се помръдваха.

— Утре ще се срещна с Хектор Диас — извиках след него, изплашен, че в следващата секунда сянката на Лорънс Гудал ще се стопи пред очите ми. Искях на всяка цена да чуя какво ще ми отговори.

— Предай му много поздрави от мен — прошепна той и нещо топло близна лицето ми.

Оказа се Лъки. Оказа се също, че навън вече се разсъмваше.

Изведох кученцето навън и се върнах в леглото си, но сънят повече не пожела да ме навести.

46.

Време бе да се заема с приготовленията. Време бе да избистря всичките бойни планове. Да се погрижа за тиловото подсигуряване, за тактическите похвати, за дислокацията на бойните части, за въоръжението и мунициите. За хранителните запаси. След което можехме да се заемем с конкретния план за действие.

— Ето какъв е планът — започнах аз.

И го описах пред моите хора.

— Мислиш ли, че е разумно Макелрой да се включи в играта? В края на краищата нали го раниха в белия дроб? — тревожно попита баща ми.

— Той получи тази рана, защото се опита да ти помогне, освен това да не забравяме, че изгуби един от своите хора. Защо мислиш, че трябва да го елиминираме от предстоящата операция?

— Ами ти? — изръмжа Дейвид и махна с ръка към баща ми. — Преживя сърдечен удар. Да не говорим, че лекарите така и не успяха да разберат дали няма поражения и в мозъка ти.

— За Оди не знам, но за теб съм сигурна, че ти има нещо на мозъка — промърмори Етъл. След което мъдрата моя тъща се обърна към мен и ме попита: — Няма ли да потърсиш поне този път съдействието на полицията?

Точно сега Аксел Мършън реши да се намеси. Очевидно без много да му мисли:

— Тъпите ченгетата само ще оплескат работата!

Кълън замря от възхита.

— Ама че хубаво го рече!

С което виновникът — в случая Акс — веднага привлече върху себе си огъня на противника. По-точно — мрачния поглед на Етъл. Това е то — приятел в нужда се познава.

— По-скоро съм склонен да се съглася с Акс — притекох се аз на помощ. Защото беше в нужда. И защото съм му приятел. — Чак когато

свърши представлението, чак тогава ще оставим уважаемия лейтенант Фанър да поразчисти декорите.

— А защо просто не го помолиш да арестува Диас на местопрестъплението? — продължи да упорства Етъл. Явно днес си бе избрала ролята на заклет опонент. Както винаги, между другото.

— Че какво престъпление е да купиш цял камион сода бикарбонат срещу една купчина долари! — удиви се Дейв.

— Е, щом като няма нарушение на законите — продължи Етъл, твърдо решена да не се признае за победена, — как тогава ще обясниш на лейтенанта защо си нападнал онзи мексиканец?

— Не съм толкова глупав да си го призная. Ще кажа, че той се е нахвърлил отгоре им. И то в гръб.

— И те ще ти повярват?

— Стига да изпипам нещата. Ако няма свидетели. Ако имам късмет. В противен случай ти ще трябва да поемеш за следващите години грижите около подрастването на Кълън, защото ние останалите ще гнием в щатския затвор.

Синът ми веднага ме измери с тревожен поглед, но за щастие баба му не забеляза това. Намигнах му скришом. Успокоен, Кълън ми върна смигването — също скришом — и облиза устните си, изпоцапани от канела.

За да помогне за разведряването на атмосферата, телефонът ни напомни за присъствието си. Обадох се, макар и с уста, пълна с боровинков кейк:

— Ало?

— Диас се появи — обяви Ралф Гонзалес.

— Сега с теб ли е?

— Не. Не е с мен. Но е в града.

— Предаде ли ти някакви инструкции за мен?

— Si.

— Нека да ги чуем.

На което посветих следващата минута.

Кълън и Акс се нагърбиха с тежката задача да се пречкат в краката на Дейв в подножието баскетболния кош. След двадесет минути синът ми се прибра в кухнята, омаломощен и напълно сломен.

— Е? — попитах, го аз. — Сега пък какво има?

Долната му устна беше така провиснала, че можех да подпра на нея тухла среден размер.

— Как какво? Загубихме!

— И какво от това?

— Ами иска ми се и аз да съм тъй отскоклив като Дейв. Та да мога да набутам топката право в коша.

„Отскоклив“? Добро попадение за епитет.

— Глупости. Дейв забива топката, защото е толкова висок, че може да докосне пикета само като се вдигне на пръсти. Някое от децата в училището може ли да забива топката в коша отгоре, като този дългуч Дейв?

Поклати глава.

— Разбира се, че не може. Какво си мислиш? Че не видях как ти вкара вчера два коша?

Кимна ми, но с мрачно сведена глава.

— А да не би да си въобразяваш, че не съм забелязал как синът ми успя да отмъкне топката от ръцете на Ландън, а после да я подгони чак до другия край на игрището — при това с дрибъл през цялото време — за да я запрати нагоре към коша на противника?

Още едно кимване.

— Някое от момчетата в твоя клас може ли да направи това?

Поклащане на главата, ала този път в доста по-бавен каданс.

— Защо напоследък толкова си се разгорещил? Защо искаш на всяка цена да победиш?

— Ами... ами не стига, че Уеб ме би на карти, че в училището нашият клас за трети път губи на баскет, ами и дядо...

— Кълън?

— Да?

— Кое дете победи снощи баба си в играта на „Монополи“?

— Ами аз.

— А кое момче грабна първото място още при първото си изпълнение на пиано пред публика?

— Аз.

— За какво хората се занимават със спорт, с игри, с музика?

Отговори ми монотонно, като че ли четеше молитва:

— За да са най-добрите. За да спечелят... И за забавление.

— Е, когато забравяш за тези две неща, тогава започват проблемите.

— Нещо както сега ли?

— Да, нещо както сега.

— Май не ме бива за спорт?

— Така ли мислиш?

Отново сви устни, преди да прошепне едва-едва:

— Наистина ли не ме бива?

Грабнах го сърдито и го тръшнах на коленете си.

— Стига! Ще ме смачкаш! — извика той, изрита ме с обувките за тенис и скочи от скута ми.

— Не, момчето ми, не е вярно, че не те бива. Но май си прекалено чувствителен. И самовлюбен.

Кълън отново се приближи към мен.

— Знаеш ли как се чувстват сега Дейв и Аксел? — попитах го аз.

Синът ми плахо се усмихна.

— Никак не им е хубаво.

— И чия е вината?

Изминаха три секунди в мъчително колебание, преди Кълън да смотолев:

— Извинявай.

След което отново се втурна навън.

47.

Лъки предъвкваше оглозгания кокал в нозете ми, когато Ралф Гонзалес отново ми позвъни. Наведох се напред, за да грабна клетъчния телефон от масичката, и едва не прекатурих любимия ми люлеещ се стол.

— Склад за наркотици на едро.

— Много остроумен се пръкна.

— По-скоро безразсъден.

— Знаеш ли телефонната кабина на ъгъла на Уест Маркет и Стейдж Коуч Трейл?

— С теб ли е Диас?

— Si, точно до ъгъла срещу онази банка, дето я обраха. Аха, ясно, ще си обменяме кодирани съобщения.

— Само вие двамата ли сте сега там?

— Не, говоря ти за телефона на ъгъла! А не за онзи зад вратата на магазина.

— Тогава колко приятелчета има там още, като не броим теб и Хектор?

— Не, три следобед е прекалено рано.

— Значи сте вие двамата, плюс още трима юнаци за компания, така ли?

— Si, в четири и тридесет... ами да, става.

— Ама сега наистина ли се уточняваме за часа на срещата? Да или не?

— Разбира се, че мъкнем парите. От теб се иска само стоката, *pendejo*^[1]!

— Може ли и аз да си домъкна някой? Просто така, за компания?

— Не бе, човече. Не искаме никой освен теб! А, да, да знаеш, че и колата ти ще претарашим. Така че никакви бръмбари, дето записват, никакви жички, с една дума *pada*^[2], само стоката, *gringo*.

— Ама името ти беше Ралф, а ти ме наричаш гринго!

Той се засмя.

— Ще пристигна с червен пикап — „Додж“ — рекох аз. — Но искам да го прислуша за микрофони и радиопредаватели някой друг. Само не Диас. Защото така той ще ме види отблизо и тогава танците ще започнат още там, на място, преди да е засвирила музиката.

— Сигурно така ще стане. Шибана работа! Не забравяй, четири и половина. Гледай да не окъсняваш, човече. Че нищо хубаво не ти се пише на задника.

Затворихме, без да губим време за по едно „Дочуване“.

Пикапът на Дейв беше един як „Додж“ — полеви армейски модел, с предно и задно предаване, с тъмни стъкла на прозорците, с покрита каросерия и с двигател, голям колкото щата Канзас.

— Не се опитвай да го сплескаш. Това не ти е твоята ламаринена тойота — дружески ме посъветва Дейв.

— Не ми напомняй за моята нещастна смачкана „Такома“. Е, както и да е... станалото не може да се поправи. Хм, да... Не ще и дума, че този път Диас е подбрал хубавичко местенце. Хубаво за него, но не и за нас. Няма съмнение, че ще подсигури достатъчно свои хора, за да ме проследят, затова всеки от вас трябва да бъде не само на по-малко от един поглед дистанция спрямо уличната телефонна кабина, но и да заеме такава позиция, че да може да следи кой ще се измъкне след мен от зоната. Татко, искам да покриваш изхода от града по Уест Маркет, а пък Аксел ще поеме противоположната посока — може би някъде около Суинг Роуд. Ще си изберете такава позиция, че да можете бързо и незабелязано да се измъкнете. Най-важното е второто.

— Благодаря за ценното указание — ухили се Акс, който досега беше проследил повече хора от най-прочутия частен детектив от най-четения трилър. В сравнение с него Филип Марлоу на Реймънд Чандлър или Спенсър на Робърт Паркър бяха начинаещи хлапаци.

— Дейв с форда си ще ни чака на паркинга пред „Барн Динър Тиътър“. Ще е рано, доста преди привечер, така че няма да има много гъста тълпа. За щастие, Стейдж Коуч не се пресича с Уест Маркет. Иначе щеше да ни е нужен четвърти човек, за да поеме този маршрут.

— Но така само един от нас ще може да следи кога ще излезеш от кабината — намръщи се баща ми.

— Правилно. Само че нали Макелрой ще се шляе наоколо безцелно. Така че да следи моите маневри.

— А какво ще трябва да правим ние, останалите, ако те изгубим от погледите си?

— Ще се върнете тук, за да помагате на Джейсън, Хедър и Търман за охраняването на децата.

— Говорех за теб, синко.

Протегнах ръце и го сграбчих за раменете.

— Досещам се за какво намекваш, папа. Не. Не можеш да ми помогнеш. Това е единственият начин да се справим със заплахата. Не ни достигат хора, за да завардим всички пътища за отстъпление.

— Нали каза, че те ще бъдат петима. Как си я представяш тази работа: пет срещу един?

— Ще бъдат четирима. Ралф Гонзалес е извън играта.

— Защото той така твърди. Ами какво ще стане, ако реши да ти измени, така, както е предал Диас?

— Тогава ще стане каквото ми е писано. Освен това, ние двамата с теб можем да се справим дори и с петима мексиканци, ако...

— Да, зная — сприхаво ме прекъсна Оди, — но не съм спокоен за тези двамата. — Той посочи към Дейв и Акс.

— Забравих да те попитам — попитах го аз, за да отвлека вниманието му от двамата ми приятели, — защо не вземеш моя „Галил“?

— Че аз съм изкарал цялата война с японците в Пасифика с моята карабина М-1. Няма да ме изостави и сега, на Маркет стрийт.

— Дейв? — попитах аз.

— Да.

— Какво оръжие ще си избереш?

Той се надигна от кушетката и разтвори сакото си, за да ми покаже своя „Смит & Уесън“, четиридесет и четвърти калибър, в кобур под мишницата. После веднага закопча сакото си.

Аксел се обърна към Дейв:

— Кога ще си купиш истински пищов?

— Искаш да кажеш от онези, които дават по шестстотин изстрела?

Аксел се ухили:

— Да. Нещо като моя „Зиг Зауер“.

Сега беше ред на Дейв да се усмихне:

— Бързичко презарежда, нали?

Аксел разгърна спорното си яке, за да покаже на недоверчивия Дейв краищата на двата пълнителя с по тридесет патрона.

— Точно така.

— Не, благодаря — отклони предложението Дейв. — Само шест патрона, ама сигурни. Поне така го е казал Маклър.

— Кой, по дяволите, е този Маклър?

— Нямам понятие, но звучи добре — сви рамене Дейв.

— Хайде да се заемем с товаренето на содата бикарбонат... Глупости, исках да кажа с товаренето на дрогата, а после ще седнем да хапнем по нещо преди тръгване — предложих аз.

— Да, защото кой знае кога ще ядем следващия път — окуражаващо уточни Дейв и стана от кушетката.

Докато крачех, понесъл тежкия куфар в ръка зад Дейв по алеята към неговия додж, попитах:

— С какви патрони си заредил револвера, Дейв?

— С „Кор-Бон-180“, за среден обсег.

Кимнах безмълвно в знак на съгласие, докато с пъхтене нагласявах куфара на предната седалка, след което се върнахме в къщата.

Глупаво е да се дават съвети на мъж като Дейв какво оръжие да си вземе за лов. Достатъчно е само да му се каже какъв дивеч ще се преследва. Едър или дребен, рогат или не.

Горещите му сълзи намокриха бузата ми. Не очаквах тази реакция. Затова го целунах по косата и го прегърнах. Опряна на вратата до смълчания Кълън, Хедър ме гледаше с нямо удивление.

— Той е много, много лош! — крещеше Уеб, но гласът му заглъхна, защото притиснах насълзеното му лице към гърдите си.

— Да, зная, миличък. Именно затова съм тръгнал на лов за него. Така няма да се появи някой ден изневиделица, няма да може да ни изненада.

Раменцата на момчето потрепераха от страх, преди да заговори задъхано:

— Още помня как застреля господин Гудал, сякаш беше някакъв... червей. Или нещо такова. А после се смя като луд.

Кошмарните спомени, отвличането, преследването, малтретирането... целият онзи ужас изплува в паметта ми като мехурчета въздух на повърхността на реката.

За малко го задържах притиснат към гърдите си, а после го отдръпнах от себе си, за да го погледна право в очите.

— Уеб? Аз не съм като господин Гудал. Той няма да ме застреля.

— Откъде знаеш?

— Няма да му се дам.

— Ама той е толкова голям. И страшен! И зъл.

— Ти... ти чувал ли си за Уайът Ърп^[3]?

— Не.

— Навремето той е бил страхотен стрелец. Направо нямал равен. По едно време дори станал шериф. Сам не помнел колко пъти е измъквал револверите от кобурите на колана си с пръсти върху спусъците.

Но сълзите продължаваха да се леят по лицето на Уеб. Хедър и Кълън се приближиха към нас, очевидно едва сдържайки своите сълзи.

— Та този мъж, Уайът Ърп — несмутимо продължавах аз, — нито веднъж не е бил улучван.

Заинтригуван, но все още недоверчив, Уеб плахо прошепна:

— Дори не е бил одраскан от куршум?

— Точно така. Нито веднъж.

— Но как така?

— Уместен въпрос. Работата била в това, че той, първо, е бил превъзходен стрелец. Нямало по-бърз от него, когато трябвало да се измъкне револвера светкавично. Второ, разбирал от тактика, което ще рече, че знаел как трябва да се играе играта. Както ти знаеш как да играеш на карти срещу Кълън. Може би и Бог е бил на негова страна. Или пък просто е бил роден с късмет. Но нито веднъж не са го улучили. И доживял до дълбока старост.

— А ти добър ли си с револвера?

— Да.

— А оправяш ли се с тактиките?

— Напълно.

— Ами Бог на твоя страна ли е?

— Вярвам в това — рекох аз и отново го прегърнах.

Сега и той ме прегърна, но този път повече за да успокои мен, отколкото себе си.

— Тогава и аз ще го вярвам.

Сега Хедър не издържа, хвана сина си за ръката, после пое и дланта на моя син, за да поведе нашите двама синове към всекидневната. Но след малко Кълън отново се появи на верандата.

— Истина ли е всичко това?

— Това, което разказах на Уеб? Да, ако може да се вярва на старите хроники.

— Но теб вече те раняваха. И то неведнъж, не два пъти.

— Нека да не мислим сега за това.

— А за какво? Искаш въобще да не се тревожа за теб?

— Не се тревожи. Искам само да ме посрещнеш с усмивка, когато се върна. И да ме чакаш.

— Но ще те видя ли пак?

— Да.

— Тогава ще те чакам.

Целунах го и той се обърна, за да поеме към къщата. Може би не искаше да забележа, че не е престанал да се тревожи за мен. Какво сърце има само това мое момче...

Сега пък на веранда изскочи Хедър и веднага се изправи пред мен. Но нямаше прегръдка. Нито целувка. От устните ѝ се отрони само:

— Върни се при нас, шериф Уайът.

След което изчезна през вратата на къщата.

А аз тръгнах към мястото, където ме очакваше онзи мачо.

Отново щяхме да се изправим лице в лице.

[1] Скапан шубелия (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Нищо; нищо друго, освен... (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Уайът Ърп (1848 — 1929) — военен прокурор, помощник-шериф в Канзас Сити, шериф в Уичита, прочут ловец на бизони, комарджия и скандалджия. Сражава се срещу местните банди в Тумбстоун, Аризона, заедно с братята си, с Бат Мастърсън и с Док Холидей — по тази история е направен филма „Тумбстоун“. — Б.пр. ↑

48.

Небето беше ясно, но денят си оставаше студен. За щастие, бях облечен с плътно камуфлажно яке, армейски образец. Не за да впечатля Хектор Диас — ако наистина ми предстоеше среща с него, а не с поредния му мускулест братовчед — а по-скоро за да не се набива на очи подутият ми външен джоб, приютил дребния чипонос револвер, изключително олекотен модел, въпреки че беше тридесет и осми калибър. И въпреки изричното предупреждение на производителя — почитаемите господа „Смит & Уесън“ — че при подобни условия на експлоатация не се гарантира безотказната надеждност на тяхното изделие, аз го бях заредил с бойни патрони с изместен център на тежестта. Което обаче ограничаваше запасът от муниции само до пет патрона за едно зареждане. Което пък в никакъв случай не позволяваше на стрелеца, дори и на най-добрия в занаята, да повали за секунди всичко живо около себе си.

Така че бях длъжен да се подсигурия, което обяснява защо върху лявото ми бедро, малко изнесен напред, се спотайваше моят верен браунинг — четиридесети калибър, при това зареден, тоест напълно готов за експлоатация. Изключително скорострелен модел, способен да проправи път на притежателя си през цяла тълпа противници, защото всеки от пълнителите на браунинга побира единадесет патрона, което е доста по-окуражаващо от петте патрона в барабана на револвера, особено ако ти се наложи да се изправиш сам срещу цял квартет професионални убийци. Няма да забравя, че последния път, когато ми се наложи да участвам в подобен сценарий, едва оцелях. Още повече, че сред тогавашните ми противниците въобще не фигурираше Хектор Диас.

Докато напредвах към мястото на срещата, установих, че пикапът на Дейв наистина притежава конски сили почти колкото един локомотив, но за сметка на това беше също толкова тромав и труден за управление. Притъпената болка в лявото ми рамо стихна чак когато натиснах спирачките на уговореното място за паркиране, недалеч от

също така уговорената телефонна кабина. Часовникът ми показваше четири и двадесет и девет. Оставаше ми само да чакам, като се наслаждавам на серенадата на Джордж Стрейт от стереоуредбата. И на ритмичното боботене на двигателя на доджа. Успокоявах се с мисълта, че разходите за горивото ще бъдат по сметката на моя най-добър приятел Дейв.

Един кафяв шевролет комби, с изкаляни джанти и три антени, се появи на паркинга и се настани на осем метра пред мен. Също като мен шофьорът на шевролета не си направи труда да изключи двигателя. Очевидно и той не плащаше бензина от джоба си.

После се пръкна отнякъде някакъв зеленикав кадилак, седан, който се насади точно зад задната ми броня.

Така... Заклешиха ме.

Как мога да съм толкова глупав? Макар и само понякога... Ако веселбата прерасне в масово сбиване, ще попадна в доста затруднена ситуация.

От кадилака се измъкна някакъв джентълмен, който обаче никак не приличаше на мексиканец. Без да промълви нито дума, той чевръсто заобиколи предницата на доджа на Дейв и отвори лявата врата.

— Здравсти, Луничав — сърдечно и благовъзпитано го посрещнах аз.

Както би трябвало да се очаква, въобще не бях удостоен с поздрав. Вместо това Луничавия веднага пристъпи към деловата част.

— Първо трябва да огледам тази таратайка. Ако намеря нещо освен теб и стоката, ако си набутал някакъв боклук вътре, да знаеш, че веднага се омитаме отгук.

— Много се радвам, че ме удостоявате с такова внимание.

— Моят човек в кадилака ще дойде сега, за да претършува този трактор, не само вътре, но и под шасито. Ще те претърси и теб за жички. Някакви проблеми около туй?

— Никакви, понеже не мога да изляза от возилото.

— Да не са ти строшени нозетете?

— А на теб да не ти е изпила чавка мозъка?

Очевидно никак не беше поласкан от това, че го бях нарекъл „луничав“, но само махна с ръка и от седана се изсули следващият джентълмен — също немязащ на мексиканец — понесъл в ръка

някакъв бая сложничък апарат, последна дума на приложната електроника. След което веднага се зае с изкарването на прехраната си.

Нямах друг изход, освен да чакам зад волана и да се възхищавам на певческата дарба на господин Джордж Стрейт.

Луничавия лично претърси доджа, но нито веднъж не се докосна до куфарите на седалката. Джордж му припяваше неуморно и така заразително, че някъде към последния припев аз не издържах и отпуснах топлия си баритон. При това с пълна сила.

Което на Луничавия се хареса още по-малко от приказката за чавката преди малко.

Вратата откъм моята седалка се отвори тъй рязко, че едва не изпаднах от въпросната опора. До лявото ми рамо се изтъпанчи мъжът със сложната апаратура. Той веднага понечи да вдигне края на якето ми, което пък аз толкова много си харесвах, че не издържах и се озъбих право в лицето му:

— Имам пищов на бедрото. Лявото. Ха си го докоснал, ха съм те проснал! Ще ти събират после останките в кутийка за аспирин. Тленните. Щото други едва ли ще имаш.

— Момъкът май е доста буен, нали, Антонио? — промърмори апаратчикът. — Гонзалес ни беше предупредил, че си падаш кибритлия.

Нима се опитваше да ме впечатли? И то от пръв поглед? Въпреки мрачния ми поглед той ме претърси набързо. Но не усети къде съм скрил браунинга, както и можеше да се очаква. Отстъпи назад и затръшна вратата, след което се върна в кадилака, заедно със сложното си оборудване, за да се настани зад волана тъкмо в мига, когато Шанайя Туейн запя жизнерадостното си парче „Всеки мъж е мой!“.

Луничавия кисело присви устни.

— Защо ти трябва толкова да надуваш музиката? — процеди той и протегна ръка към първия куфар.

За част от секундата измъкнах браунинга и го заврях до челото му, ама тъй плътно, че едва не стана кривоглед, докато фокусираше погледа си.

— Няма да е зле да научиш как се прави лоботомия — небрежно го посъветвах аз.

Съветът му хареса много по-малко, отколкото певческите ми умения.

— Ама трябва да видя стоката... — издума той, застинал като гушцер на припек.

— А парите носиш ли ги?

— Те са в шевролета. — Очите му оставаха кръстосани, неспособни да се отлепят от черния силует на браунинга.

— Тогава там трябва да си сега, при парите. А не да си навираш носа в стоката. Хайде, иди и ги донеси.

— Няма да размахвам три милиончета на този шибан паркинг!

— Тогава никъде няма да бърникаш, задник миризлив!

— А бе ти кого наричаш мириз...

— Хайде да бъдем разумни, скъпи мой Тони. Ще те последвам до някое уединено местенце, където ще можем да си свършим пазарлъка, без никой да ни се пречка. Става ли?

Той кимна. Както и би трябвало да се очаква. Защото всеки ход в този танц те отдавна са го планирали най-грижливо. Като са предполагали, че аз си нямам никаква представа за плановете им. Засега той се справяше сносно с ролята си, дори малко преигра, загрижен да се покаже повече разтревожен за успеха на сделката, отколкото би трябвало. Луничавия можеше дори „Оскар“ да спечели, ако се появи пред камерите в Холивуд. С повечко грим заради луничките...

Или пък питаеше толкова силна, вродена ненавист към кълтри музиката, че едва се сдържаше да не започне със стрелбата още сега.

Точно според предписанията за неговата роля в сценария, той внимателно затвори дясната врата на доджа, махна с ръка към шевролета, заобиколи доджа и се отправи назад към седана. Седанът леко приклепна, когато той се тръсна зад волана, докато колегата му отпред вече бе врътнал стартера на шевролета. Но при потеглянето кортежът се разбърка — най-отпред пое кадилакът с Луничавия, следвах го аз в компанията на Шанайя и накрая се тътреше шевролетът, ведно със сложната електроника.

Поехме по маршрута, който при разпределяне на постове по изходите се бе паднал на добрия стар Дейв.

49.

Ето го самият господин Майкълс. Точно според контрасценария, неговият форд ме очакваше на паркинга до бялата дъсчена ограда пред магазина на Барнс. Дейв се беше облегал на седалката, с полуотворена уста и притворени клепачи, като шофьор, изтощен от поредния дълъг маршрут, след който чак сега е могъл да си позволи да подремне зад волана.

Сигурно точно това и правеше в момента.

Покрай него профуча нашата кавалкада — трите автомобила, натъпкани с пистолети, револвери, фалшиви наркотици, решителни мъжаги, сред които и аз, захласнат в песента на Шанайя Туейн.

Отдясно се показаха сградите на „Пулс енд Спес“, после отляво се появи небостъргачът на „Шъруин Уилямс“, след това минахме покрай методистката църква и автопарка на „Саутистърн Фрейт Лайнс“, с наредените в дълги редици тежки камиони. Дойде ред и на сградата на „Прайба Фърничърс“ с нейните яркочервени тухли, после се заредиха жилищни сгради — цял квартал, сетне някакъв невзрачен склад за дървен материал, а накрая — фасадата на училището „Гилфорд Праймъри Скул“. Продължихме нататък, след като водещият колоната кадилак изви по Уест Френдли и пое по Стейдж Коуч. Пресякохме следващия жилищен квартал и чак тогава пейзажът се успокои — пред нас се ширнаха крайградските ливади и вили, всичките защитени с бели дървени огради. Само тук-там се мяркаше по някой жив плет от вечнозелени кипариси. Отдясно изникнаха корпусите на „Балинджър“, а над тях се извисяваха като крепостни кули двата бетонни силоза. Отляво ни задмина един забързан „Фолксваген Голф“. Отляво, зад оградата, се мярна самотно муле. Кадилакът забави ход до ъгъла на дългата ограда и пое наляво по Брийдуд. Всъщност, не беше нормално шосе, а черен път, посипан с дребен чакъл, който лъкатушеше в далечината на север и изчезваше след ниското възвишение. Длъжен бях да последвам кадилака, затова само въздъгнах и завъртях волана наляво.

Примката около врата ми постепенно се затягаше. Ако разполагах с клетъчен телефон в джоба, можех да се обадя на Дейв:

— Карай надясно към силовите, а после извий наляво, щом зърнеш нещастното самотно муле зад оградата.

Но защо стомахът ми се беше свил на корав възел? Нали всичко вървеше според очакванията?

Ами ако Дейв де успее да ме открие в тази пустош?

Ами ако пропусне завоя?

Ами ако там ни чакат още от хората на Диас?

Не. От пораженчески мисли никой не е спечелил.

По дяволите, кога най-после ще започне забавата? Защото дланите вече ме сърбяха.

Вероятно твърде скоро. Пред погледа ми се появи табела с едри, написани на ръка букви, окачена на телената мрежа, препречваща пътя, със следния пределно лаконичен текст:

ЗАТВОРЕНО ЗА ЗИМАТА — ДО ПЪРВИ АПРИЛ

Странно, но този напълно тривиален надпис ме ободри. Много пъти досега се бях изправял съвсем сам срещу безмилостни противници както и срещу надписи и огради, много по-странни от тази.

— Хайде да видим какво са намислили лошите момчета — промърморих аз на Шанайя.

Ала от нея нямаше и следа.

Кадилакът зави и веднага след това спря до изписаната на ръка табела. Шевролетът пък паркира зад мен, и то направо на чакълестия път — с очевидното намерение да ме заклещи.

Но аз нямах намерение да се оставя да бъда заклещен.

Четири колела на масивния червен додж, собственост на Дейв, се завъртяха като побеснели. И четирите бяха задвижващи. За две-три секунди изкопаха две тесни, но дълбоки бразди под пикапа. Каросерията, заедно с мен зад волана, се смъкна надолу, но колелата

продължаваха да упорстват и да изхвърлят назад гъст прахоляк. Няколко парчета от калта стигнаха чак до стъклата на шевролета.

Ето на това му се казва забава.

Наблегнах на волана и доджът описа полукръг откъм тревата извън пътя, след което благоволих да изключа двигателя.

Шевролетът се приближи към моя додж, по-точно към доджа на Дейв, но много бавно и предпазливо, за да спре на около четиридесет метра зад мен. Кадилакът потегли на заден ход, за да се изравни с шевролета.

Двете коли останаха в това положение.

Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам смирено.

Изминаха три минути.

Пет минути.

Станаха седем.

Може би двамата шофьори — Луничавия и апаратчикът — в момента споделяха впечатления от последните мачове в баскетболната лига. Например: „Какво ще кажеш за бесния дрибъл на Тим Дънкан, а?“.

Не. Оказа се, че не съм познал. Защото те излязоха от колите и тръгнаха към мен.

Но се появи и нов персонаж. От шевролета се измъкна Хектор Диас (или поне беше самият той, според моите предположения). Беше толкова едър, че едва не се заклеци във вратата. Зад него, от задната дясна врата се изхлузи друг мексиканец, някъде наполовина по-дребен от Хектор. Кое то не му пречеше да е малко над средния ръст. Имаше нещо лисичо във физиономията, сякаш се канеше да нахлуе в най-близкия курник. На лицето му беше замръзнала злобна усмивка. „Ще се погрижим и за теб, Лисугер“, рекох си аз.

Гонзалес се появи иззад кадилака веднага след като Луничавия и апаратчикът се отдалечиха от кадилака. Изпод шлифера си Луничавия измъкна автоматичен пистолет и го размаха, като ме гледаше право в очите. Трудно можеше да се измисли по-директно послание.

Първо трябваше да се справя с него.

Докато обмислях как най-добре да изпълня тази задача, Дейв изникна от храсталаците, на около тридесет метра от лявата ми страна, размахвайки пистолет в ръка — така небрежно, сякаш беше детска играчка. Дори се осмели да подвигне на групата мъже:

— А мен защо не ме поканихте?

Диаз го изгледа бързо, след това рязко се извърна към мен. После пак към Дейв. Като зрителите на тенискортовете. Но не продума нито думица, само стоеше там, ням като истукан.

Гонзалес реши да тръгне към Дейв, сякаш се готвеше да посрещне с прегръдки неочаквания посетител. Но намеренията на Хектор Диаз бяха съвсем други. Той изкрещя нещо на испански. Ралф Гонзалес забави крачка, но продължи да се отдалечава от Хектор. За части от секундата в китката на Хектор се появи пистолет, насочен в гърба на Гонзалес. Последваха още крясъци на испански, но Ралф му отвърна в същия стил, на същия език, докато накрая пистолетът в ръката на Хектор изгърмя — бум! — просто така, без никакво предупреждение. Ралф Гонзалес се свлече на тревата, изрита няколко пъти във въздуха, но замря сгърчен, когато под черепа му се появи кървава локва.

Сега Диаз се обърна към мен. Тъкмо се канех да пусна малко олово в черепа му, когато по чакълестия път се зададе с устрем един „Форд Мъркюри Топаз“. Пращият автомобил се закова недалече от нас сред облак прах. Задницата му поднесе. Бронята му едва не се блъсна в калника на шевролета. Отвътре изскочи едър мюсюлманин, с брада, а след него по-дребния, Карл — онзи босненец с пъпчивото лице.

Неочакваните гости още повече опънаха нервите на Лисугера. Той вдигна пистолета си и пусна един откос към форда и към всичко на десетина метра около него. Включително и към Дейв. Но не успя да засегне брадатия босненец, нито Карл, защото те благоразумно бяха залегнали в канавката още преди пръстът на Лисугера да докосне спусъка. Дейв пък беше приклепнал зад бронята на форда. Лисугера, тъй като никак не пестеше мунициите, трябваше да бръкне в колана си, за да измъкне следващия пълнител. Точно тогава Дейв се надигна, съвсем незначително, но все пак достатъчно, за да му пусне два бързи куршума, право в челото. Лисугера се строполи тежко, като камък. Пистолетът изпадна от китката му и кротко плъосна в най-близката локва.

Двама от наркотрафикантите — единствените, които не бяха мексиканци — досега стояха вцепенени, като хипнотизирани, но щом станаха свидетели на участта на Лисугера — каквато явно очакваше и

тях — веднага се присъединиха към всеобщото веселие. Но първо трябваше да се доберат до някакво прикритие. Ала Карл очевидно бе предугадил този иначе напълно разумен ход от тяхна страна, защото се надигна от канавката — с белезите по лицето си, също като Лазар от гроба. Явно беше намерил ново оръжие, след като го бях лишил от онзи „Фромер“, защото сега държеше доста по-тежък револвер. Първо улучи Луничавия някъде в ребрата, после в ръката и след това в коляното. Последният изстрел го настигна в гръб, точно между лопатките. И всичко това за две-три секунди. Колкото за два удара на сърцето. Порядъчно надупченият наркотрафикант политна назад към кадилака, за миг се хвана за антената, но веднага след това рухна в прахта.

Междувременно апаратчикът — специалистът по сложните апаратури — измъкна от колана си пистолет с блестящо дуло и се опита да отблъсне атаката на Карл. Напразно усилие, защото изстрелите му само разкопаха торфа отвъд пътя, докато Карл довършваше Луничавия. Едва след като приключи с него, чевръстият Карл имаше възможност да обърне внимание на нововъзникналата заплаха. Пусна четири бързи изстрела към апаратчика, с възхитителна скорост и самообладание. Само един от четирите обаче достига целта, но от повече нямаше нужда. Останал без адамова ябълка, апаратчикът се сгърчи като танцър, готвещ се за отскок, но след това само изохка, изхъхри нещо и протегна трепереци ръце към шията си, като в предсмъртна молитва.

Брадатият сънародник на Карл също изскочи от канавката и веднага насочи дългото дуло на своя револвер към Хектор, който не помръдна нито на милиметър докато траеше вихрената касапница — всичко на всичко около десет секунди.

В това време с трескави движения Дейв успя да зареди втори пълнител и също взе Диас на прицел. Карл измъкна изпразнения пълнител, смени го с нов, издърпа затвора — чу се късото, но зловещо: *клак!* — и се приближи към четирите паднали тела, за да провери дали някой още диша. Опипа четирите сънни артерии, но никъде не откри пулс. Той поклати глава към брадатия босненец — веднъж, още веднъж, трети път, четвърти път — мълчалив знак, че сега на жертвите ще е нужен само патолог от екипа по съдебна медицина.

Но Диас не откъсваше поглед от мен.

Усещах омразата, стаена в този поглед. И яростта. И желанието за мъст. И безсилието.

„Още сега трябва да приключа с него — казах си аз. — Хайде, какво още чакаш?“

Преди Дейв да се доближи до мен и да отпусне ръка на рамото ми, за да се опита да ме спре — за кой ли път — да не се впускам в безразсъдни авантюри, аз се втурнах към Хектор Диас, стискайки револвера в десния и пистолета в левия джоб на камуфлажното яке, за да се изправя лице в лице с мрачния мексиканец. Срещата, която очаквах толкова отдавна.

— Не! Не се намесвай! — извиках аз на Дейв.

— Но защо?

— Така. Нито ти, нито останалите!

Той се отдалечи, за да изпълни нареждането ми. Между мен и Хектор останаха около три, най-много четири метра. Оръжието му висеше в кобура отстрани на дясното бедро. Лъхна ме миризма на пот и още нещо — така и не разбрах на какво миришеше кожата му, но беше много неприятно и отблъскващо. Зъбите му бяха редки или изпадали. Дори и от това разстояние долових зловонния му дъх.

— Ти и този тук — посочи той с кимване към тялото на Ралф Гонзалес — добре ме изиграхте. Но ще ти видя сметката. Рано или късно.

— Лорънс Гудал се яви в съня ми. Помоли ме да ти предам поздравите му — изръмжах аз.

За миг той се облеци, но после веднага схвана за какво намеквах. Щракна презрително с дебелия си среден пръст и с още по-дебелия си палец на лявата ръка.

— Онзи боклук ли? Та аз го гръмнах за секунда!

Хектор беше зашеметяващо бърз — още не бе довършил последната дума, а револверът му вече се насочваше към гърдите ми. Преди да успея да реагирам и да насоча дулото на пистолета в дясната ми ръка, за да го застрелям през джоба на якето. Знаех, че този опит няма да успее, защото вече бях безнадеждно закъснял, но все пак реших да опитам. Само трябваше да приклекна, за да профучи първият му куршум над главата ми. Внезапно от раната, зейнала напред

челюстта му, бликна кръв и се разхвърчаха парченца от натрошени зъби. Парче от кучешкия му зъб стигна чак до лицето ми и ме одраска по бузата. Масивната му фигура се вцепени за секунда, после се олюля, но той успя, въпреки страхотната рана, да натисне спусъка. Но не ме улучи. От толкова късо разстояние бумтежът на неговия магнум едва не ме оглуши — в същия миг, в който стрелях през джоба на якето. *Тряс! Тряс! Тряс! Тряс! Тряс!* Пръстът ме заболя от натискане, от впиването в стоманата на спусъка. И петте куршума се забиха в огромния му гръден кош, за да разкъсат кожата му, сетне мазнината му, и тъканите под нея, за да натрошат ребрата му, да пронижат дробовете му, преди да се забият в сърцето и да го запратят по гръб в крайпътната кал.

Така, както той бе издухал от пътя си Лорънс Гудал. Само с един-единствен изстрел.

И то защо? Просто от злоба.

Е, повече нямаше никому да погажда мръснишки номера.

— Това беше най-голямата идиотщина, която някога съм виждал! — изрева Дейв и връхлетя върху мен. — Макар че и друг път си постъпвал доста лекомислено...

Не му отвърнах. Защото имаше право.

— Какво, по дяволите, ти скимна, та се нахвърли върху него като побъркан? — Той ме сграбчи и ме извъртя към себе си. — Да не мислиш, че срещу теб беше някакво хлапе? Като Кълън? — От ярост чак устните му трепереха. Внезапно ме придърпа към гърдите си, прегърна ме яката и ме пусна едва когато взе да идва на себе си. — Изплаши ме до смърт! — изкрещя той в ухото ми. — Никога не прави подобни щуротии! Иначе аз ще те гръмна, с ей тези две ръце!

— Напълно го заслужавам — примирено въздъхнах аз и сведох глава към това, което беше останало от страшилището, което доскоро се наричаше Хектор Диас. — Но той се опита да ме надхитри — първо да ме предизвика, а после да ме прониже от упор.

— И ти си го заслужаваше! Защо, мамка му, не го очисти още в първата секунда? Защо не го застреля просто така, през джоба, когато застанахте един срещу друг?

— Защото бях длъжен да му предам нечии поздравии.

— Поздрави ли... Какви ги бръцолевещ, Тайлър? Да не си нещо мръднал? Или си решил да се правиш на аматьор? — По лицето му отново премина тревожна тръпка.

— От Лорънс. От Лорънс Гудал.

Името го накара да замръзне. По израза на лицето му разбрах, че веднага е схванал какво му казвам. Разбрах също, че си е спомнил за Лорънс. Дейв веднага смекчи изражението и интонацията си, след което бавно отпусна ръка на рамото ми:

— Да, сега чак те разбрах, приятелю. Но ти тогава за малко не успя да пристигнеш навреме в къщата на злочестия стар Лорънс. Защото Диас успя да те изненада, иначе никога не би изоставил Лорънс Гудал на произвола на съдбата...

— Аз ли не го зная това? — Сега беше мой ред да потръпвам нервно. — Колко глупаво стана всичко тогава...

— Би трябвало да благодарим на съдбата. И на единия от онези мюсюлмани — промърмори Дейв.

Изгледах го смаяно.

— Какъв мюсюлманин? Някой от двамата босненци ли? Аз пък си помислих, че ти...

— Не. Не бях аз. Онзи лукав мексиканец беше прекалено хитър, за да подложи лицето си точно на мушката ми. Макар че аз наистина се опитах да го хвана на мерник.

Извърнах очи към двамата мюсюлмани — те още бяха заети с търсенето на своите милиони, заради които бе започнала тази смъртоносна игра.

— Кой от двамата?

Дейв проследи погледа ми и рязко поклати глава.

— Глупости! Не бяха те. Фаталният изстрел дойде някъде ей оттам, отвъд оградата.

— Дявол да ме вземе! Нищо не разбирам! — объркано процедих аз и вперих очи в далечината. — Та дотам има четиристотин метра, а може би и повече...

Той само сви рамене.

— Знам само, че чух изстрел от тази посока.

Трескаво се заех да обмисля възможните обяснения на тази неочаквана загадка.

— Защо мислиш, че там се е спотайвал трети стрелец от босненския екип?

— Че кой друг може да е? Ако беше Оди или пък Акс, досега щяха да се покажат на пътя, нали?

За миг Дейв се замисли.

— Не, не ми се вярва да е бил баща ти. Старичката му карабина не може да покрие толкова дълго разстояние. Е, който и да е бил, или е страхотен стрелец, или пък е имал невероятен късмет.

— Или и двете — добавих аз.

— Правилно. Макар че може никога да не узнаем какво точно е станало — скептично изсумтя той и подритна с ботуша си тялото край канавката. — Това ли е той, легендарният Хектор Диас? Слава богу, този трижди проклет кучи син вече никого няма да може да заплашва.

Внезапно лицето на Дейв се сгърчи от болка.

— Боли ме кракът — процеди той през зъби.

— Тогава трябва веднага да те заведа у дома — отвърнах му аз и двамата поехме към доджа.

50.

Докато поставях турникета върху бедрото на Дейв, едрият брадат босненец, придружаван от своя пъпчив помощник, набързо претършува шевролета, а след него и кадилака. Двамата мюсюлмани намериха още оръжие, цял склад с пълнители, кашон с цигари „Лъки Страйк“, запалка „Зипо“, дори и два колана с емблемата на „Харли Дейвидсън“ на катарамите им.

Но никакви пари.

Най-после пъпчивият се досети да бръкне по-дълбоко под задните седалки на кадилака и така откри скривалището на Хектор Диас. Еврика! Беше пълно с пари. В огромно количество.

Брадатият измъкна последните пачки с банкноти, за да ги подреди до останалите върху предната седалка. Дейв, въпреки че кракът му беше бинтован, се приближи с куцукане към отворената врата на кадилака.

— Ще се оправи ли кракът ти? — запита босненецът.

— Нищо ми няма. Не свалям от лицето си болезненото изражение само за да печеля симпатиите на околните — бодро отвърна Дейв.

В първия миг едрият босненец се намръщи, но след малко лицето му просветна.

— Ти да не си решил нещо така... да ме поднасяш, а?

Спогледахме се втренчено, но в следващия миг босненецът се разсмя. Ние двамата с Дейв веднага последвахме примера му. Всички преживяхме един кошмарен следобед и се нуждаехме от отпускане на нервите.

— Е, вече трябва да си тръгваме — промърмори нашият мюсюлмански приятел. — Защото всеки момент може да довтасат ченгетата. Един от моите хора подслушва тяхната радиостанция. Имам и неколцина съгледвачи на възловите кръстовища, така че няма да се учудя, ако след броени секунди ми звъннат по телефона, за да ме предупредят, че е крайно време да се омитаме от тук.

— Имахте ли ваш човек зад оградата, от другата страна на пътя? Някой скрит в засада снайперист? — небрежно подхвърлих аз.

— Снайперист? Какво? Аха, стрелец с оптическа пушка! Не, нямахме. Защо питаш?

— Просто проверявам.

Едрият мюсюлманин беше готов да потегли.

— Нали нашето споразумение още е валидно? Както се бяхме разбрали, ние си взимаме парите, защото това са нашите пари.

— Никой не оспорва това ваше право — кимнах аз. — Едва не забравих — искам да ви благодаря за помощта.

— И ние сме ви много, много благодарни. — Той протегна едрата си лапа, с длан колкото дъска за хляб. Въпреки че беше донякъде рисковано, аз я раздрусках. Дейв последва примера ми. След което двамата босненци се настаниха във форда на Дейв.

— Сега ще ме откараш ли в болницата? — попита ме моят верен приятел. Раната в бедрото му не беше толкова сериозна, колкото онази, с която аз се бях сдобил — също в бедрото — при предишната престрелка в гората, но моята вече не кървеше за разлика от тази на Дейв.

— Естествено. Нали ти ме замъкна на гръб, когато ме раниха в гората?

Той се опита да ме ритне със здравия си крак, но не успя.

51.

Следователят от отдел „Убийства“ се оказа елегантно конте, от онези мъже, по които въздишат всички собственички на скъпи бутици. Само дрехите му, заедно с аксесоарите по тях, струваха навярно колкото форда на Дейв. Косата му беше безупречно сресана и залепнала от гела към черепа му. За съжаление, десетина сантиметра ръст не му достигаха, за да се кандидатира за център-нападател в NBA. Но може би щяха да го вземат като защитник. Пръстите му здравата стегнаха моите, когато си стиснахме ръцете. Тогава забелязах и златните копчета на ръкавелите му, както и масивния колежански пръстен, а малко по-нататък — скъпия часовник „Боме & Мерсие Ривиера“, от онези, които събуждат притежателите си с два електронни тона. Нямах да се учудя, ако измъкне „Валтер Р-88“ изпод солидно подплатеното си кожено сако, с етикет от „Гучи“ над вътрешния джоб.

Но вместо това, от скъпото коженото сако представителят на властта измъкна писалка, както можеше да се очаква — от най-люксоznите модели. Кимна ми, за да ми подсказе, че е готов да запише показанията ми.

— И така, сър, какво се е случило тук?

Много любезно начало. Но това не можеше да ми гарантира, че когато разпитва заподозрените в лъскавия си кабинет в сградата на полицията, същият този следовател не използва палката много често от скъпата си писалка.

— Тези джентълмени — посочих аз към стърчените тела на земята, — съвсем внезапно започнаха да стрелят по мен и по моя спътник.

— Да, сър, разбирам. А защо, според вас, им е хрумнала тази странна идея?

— Представа си нямам.

Той посочи с леко кимване към страничния джоб на якето ми, съдрано от нечий куршум, и сбърчи вежди. От веждите му ухаеше на някакъв парфюм.

— Какво се е случило на вашия джоб?

— Както виждате, поне един от куршумите едва не ме засегна. Той сви скептично вежди.

— А какво правехте в тази пустош вие двамата?

— Развеждахме някакви чужденци. Те имаха намерение да купят някой от парцелите наоколо.

Той се огледа.

— Никъде не се вижда табела с надпис, че се продава земя или недвижима собственост.

— Така ли? И вие ли не виждате? Точно заради това моите хора тъкмо ме бяха помолили да поема по обратния път към града, когато тези типове изскочиха изневиделица и започнаха да гърмят по нас.

Отново сви първо лявата си вежда, а след това и дясната. Страхотен номер. Жалко, че не го владеея.

— И вие все още не разполагате с някакво смислено обяснение за тази странна постъпка?

— Не.

— А къде са сега тези чужденци?

— Веднага офейкаха.

Този път сви и двете вежди едновременно. Това вече и аз го мога.

— И откъде бяха те?

— Кои? Чужденците ли?

— Именно, сър.

— Ами от някаква си Босна. Така и не запомних шантавите им имена.

Той записваше усърдно в бележника си.

— А как се запознахте с тях? — „Скръц, скръц“, скрибуцаше златният писец на писалката му.

— Един от бившите ми съдружници се запознал с тях и му хрумнало да ме препоръча.

Той спря да записва.

— Докога ще дрънкаш врели-некипели?

— Какво искате да кажете с това?

— Искам да кажа, че няма да търпя повече да ме разиграваш!

Разбрах, че скоро ще се наложи да приключим с любезната беседа, затова побързах да сменя темата:

— Няма ли да се разпоредите да откарат моя приятел в болницата?

— След малко. Още не съм свършил. — „Скръц, скръц.“

— Но раната му кърви! Не може да се разтакавате!

Отново се разнесе досадното скрибуцане.

Ядосах се и сграбчих писалката от ръката му. Тъкмо се чудеше как да реагира, когато пристигна Джон Т. Фанър. Подхвърлих писалката на онова конте и се запътих към седана на лейтенанта, за да му поднеса почитанията си.

— Защо е скъсан джобът на самото ти? — започна Фанър, без да губи време за шаблонни поздравии.

— Нападнаха ме някакви насекоми.

— Искаш да кажеш молци?

Дейв недоволно изсумтя.

Но Фанър се ухили.

— Думите, които ще си разменим през следващите няколко минути, няма да влязат в протокола. Но ако се стигне до опити да бъда обвинен в нарушаване на процедурата, ще заявя, че вие двамата лъжете, и то най-нахално.

Веднага кимнах, за да го уверя, че се включвам в играта.

— А сега ми разкажи всичко.

Така и сторих. Ако не всичко, то му разказах поне повечето.

— И така, излиза, че този тук е истинският Хектор Диас — рече Фанър.

— Ще чакам резултатите от дактилоскопичната експертиза. Което е ваша грижа, лейтенант — предпазливо допълних аз. Горчивият опит учи човека.

Дейв отново засумтя, но този път с болезнена нотка.

— Как е кракът? — наведох се аз към него.

— Още си е тук. — Той се опита да охлаби турникета.

— По пътя ни има една болница — обади се Фанър.

— По магистралата откъм Балтимор?

— Твоите мюсюлмански приятели имат ли пръст в тази история?

— Че те свършиха повечето от черната работа. По-специално единият от тях, един пъпчив тип, казва се Карл, е вълшебен стрелец. Именно той повали онези двамата само за три секунди.

— А кой очисти този тук? — Фанър посочи към третия труп.

— Длъжен съм да призная, че беше мое дело — заговори Дейв, но веднага лицето му се сгърчи от болезнена гримаса, защото се опитваше отново да стегне турникета.

Фанър ме изгледа с нескрито порицание. Напоследък все по-често ми се случва да понасям подобни погледи.

— Ами Гонзалес?

— Той пръв отлетя в рая. Благодарение на своя приятел Диас.

— Хектор може би е подозирал за двойната игра на Ралф — подхвърли Фанър.

— Или пък някой от пласьорите е подшушнал на Диас за измяната на Ралф. Има и трета възможност: Хектор въобще не е искал да купи дрогата. Искал е само да се добере до мен.

— Защо мислиш така?

— Не намерихме парите. Ако Диас наистина е мислил да купува дрогата, къде са пачките с банкнотите?

— Ами ако е решил просто да заграби наркотика, а не да го купува? — предположи Фанър.

— Но тогава никой повече няма да рискува да прави сделки с него — възрази му Дейв.

— Хм... Може пък намерението му да е било да изчезне с парите завинаги и повече да не напуска пределите на Мексико — дълбокомислено отбеляза Фанър.

— Е, това никога няма да го узнаем — намесих се аз.

Фанър само кимна замислено.

— Кой застреля Диас?

— Аз.

— През джоба на якето?

— Точно така.

— А защо пред джоба? Можеше да не го улучиш.

— Забравяш второто правило на всеки стрелец.

— Второто ли? А кое е първото?

— Да имаш с какво да стреляш.

— Хм, да, така си е. Е, какво тогава е второто правило.

— Да не изпускаш оръжието от ръката си.

— Аха. Ами Диас знаеше ли това правило?

— Разбира се, само че ръката му не беше в джоба. Може би защото неговият револвер беше по-голям от моя.

— А може би защото винаги те е подозирал в неспазване на тези две основни правила.

Аз се усмихнах.

— Очевидно Диас не е бил съвсем наясно с основни правила, задължителни за всеки стрелец — заключи Фанър.

В този момент пристигна линейката и санитарите веднага се заеха с Дейв.

На следващата сутрин Хедър и аз посетихме Дейв в болницата. Тя носеше миниатюрна коледна елха с богата украса. Аз пък му занесох една книга.

Заварихме в болничната стая Джейсън и Аксел Мършън — тъкмо щяха да си тръгват, когато Хедър и аз се появихме на прага. Пръв заговори баща ми, седнал на стола до прозореца:

— Ако в леглото лежах аз, а не Дейв, щеше ли да ме посетиш?

— Сигурно нямаше въобще да се сети — въздъхна Дейв. — Нали си го знаем Тайлър. — Дейв се обърна към мен: — И двамата бяхме ранени в бедрата, но защо моята рана се оказа по-сериозна от твоята?

— Защото той е Уайът Ърп — компетентно отбеляза Хедър.

— Ще дойдеш ли пак в болницата? — попита Акс.

— Не знам. Вероятно утре ще се отбия — отговорих аз и се обърнах към Дейв. — Е, как е раната? Ще се справиш ли скоро?

— Тази седмица няма да мога да ти правя компания нито за кроса, нито във фитнес залата.

— А как е сестрата?

— Работата е там, че на този етаж има само мъже санитарии и нито една медицинска сестра.

— Тогава Джейсън сигурно вече ти е предложил да си размените местата?

— Хей, приятел — възмути се Джейсън, — един гей никога няма да се шегува с твоите слабости. Кога ще се научиш да бъдеш по-толерантен?

— Да, зная — промърморих аз и докоснах Джейсън по рамото. — Но не можеш да ме упрекваш, че досега не съм бил толерантен с теб.

Атмосферата се успокои. Ако не съвсем, то поне донякъде.

В този момент в стаята нахлу санитарят, който се грижеше за всичките пациенти в дъното на коридора, към които се числеше и Дейв.

— Достатъчно, господа. Време е да напуснете болницата. Нашите пациенти се нуждаят от почивка. Особено господин Майкълс, защото раната в крака му още не е зараснала.

Погледнах с недоумение към Дейв, не се стърпях и го попитах:

— Нима тук те наричат господин Майкълс?

В отговор той беззвучно помръдна устни, така че само аз да прочета посланието му: „Защо не ме целунеш по задника?“. В отговор аз му връчих книгата, която му бях избрал. Дейв я взе и прочете гласно заглавието: „Водката: Нежеланият дар на съдбата“.

— Велико! Ще я прочета само за една нощ — отбеляза той.

— Тогава ще ти донеса още една, която е на бюрото в кабинета ми. Нарича се „Болката от общуването с Тайлър Ванс“.

Никой не се засмя.

— Всички вие окончателно сте загубили чувството си за хумор — констатирах аз с огорчение и тръгнах към вратата.

Останалите посетители последваха примера ми.

Дейв се надигна в леглото и вдигна палец, за да ми напомни, че всичко ще се оправи. Той винаги е бил най-преданият ми приятел и затова аз се успокоих, когато видях ободряващия му жест. В момента за мен нямаше нищо по-важно от надеждата, че добрият стар Дейв Майкълс скоро ще бъде край мен. В мигове на щастие и в мигове на изпитания.

52.

Денят се случи студен и ветровит, навън небето беше оловносиво, но вътре, в дома на семейството Ванс цареше топлина и уют. Разнасяше се уханието на гореща картофена супа, на прясно изпечен кейк и на пунш с ром. Баща ми шеташе нещо в кухнята, със запретнати ръкави и с ръце, изпоцапани с брашно до лактите. Застанал до него, Уеб се опитваше да строши яйцата така, че да не попадат в купата парченца от черупките. Кълън помагаше на Хедър да украси поредната коледна елха — докарана тази сутрин с доджа на Дейв. Шофиран лично от собственика му, въпреки плътно бинтования му крак.

Макелрой и аз се бяхме настанили във всекидневната, заети с дегустацията на пунша, без да обръщаме внимание на останалите обитатели на къщата.

— Моите хора ми съобщиха, че мексиканската полиция решила да се възползва от заминаването на Хектор Диас, за да разгроми неговата мрежа от пласьори на юг от границата между Мексико и Щатите. Всъщност след убийството на Резович организацията на Хектор така и не успяла да заработи на пълни обороти, понеже Хектор прекарвал в кръчмите много повече време, отколкото над папките с фактурите и другите счетоводни документи. Освен това всички се стараели да избягват сделките с него, защото бил прочут с нелоялността към партньорите си. Но и неговите подчинени не били цветя за мирисане.

— И сега какво, разбягали ли са се?

— До един са хукнали да си търсят нови господари. Приключи периодът на тлъстите печалби, които им е осигурявал тандемът Резович — Диас.

Пристигна Кълън, за да потърси още някаква кутия с коледни украшения. Синът ми ме попита дали не съм я скрил някъде, но аз с възмущение отрекох да имам нещо общо с въпросната кутия. Беше навлякъл едни стари панталони, които му бяха по мярка, когато беше

на четири години, но сега вече му бяха окъсели и стигаха само до глезените му.

— Синко, защо си избрал тези панталони? Да не се каниш да газиш в някой вир?

Кълън се спря, сякаш за миг бе забравил какво търсеше в стаята, и ме изгледа начумерено. Може би в този момент се чудеше как да реагира, защото не беше сигурен дали не се шегувам с него или говоря сериозно.

— Искях да ти кажа, че са малко къси за теб.

— О, това ли било? — Той се изчерви и погледна надолу. — Да, имаш право, папа. Но пък имат много дълбоки джобове. — Кълън напъха ръце в джобовете, за да ми демонстрира дълбочината им, след което напусна всекидневната.

Макелрой се засмя така звучно, че едва не се задави с пунша.

— Много забавно е станало синчето ти, Тайлър.

— Заслугата не е моя. Наследил то е от Етъл — уточних аз.

Дейв влезе при нас и с накуцване се дотътри до креслото пред камината. Посегна към моята чаша, за да опита как е на вкус моят пунш.

— Днес няма ли още да шофираш? — разтревожих се аз.

Но той само поклати глава и пресуши чашата. Моята.

— Искаш ли да ти наля още? — попитах го аз.

— Не. Това ми стига.

За всеки случай отидох до кухнята, за да напълня още една чаша. И за да долея моята. Когато се върнах, съобщих на Дейв последните новини:

— Полковникът твърди, че на юг било спокойно. Което означава, че вече не е необходимо да сме все така нащрек. Защо не останеш при нас? Тук за теб ще се грижат много повече хора, отколкото в онази болница.

Вдигнахме чашите за наздравица и отново се впуснахме в оживен разговор. От цялата къща лъхаше доброта, сърдечност и човечност. Може би, защото приближаваше Коледа.

„Лъки 32“ е ресторант, предназначен единствено за заможни посетители. Достатъчно е само да се появиш там, за да се почувстваш

богат и преуспяващ. Декорът беше изцяло в ламперии от тъмно дърво, предимно махагон. Малките кокетни маси за двойки бяха снабдени с отделни лампи, разпръскващи дискретни снопчета светлина само около масата, така че посетителите от съседните маси трудно можеха да надзъртат в лицето ми. В изящната ваза бяха поставени свежи лалета, въпреки че бяхме в най-лютия период на зимата. Някъде под полупрозрачните плоскости на пода бяха скрити гирлянди от малки червени лампи, които придаваха още по-фееричен вид на залата.

Като коледна украса на стената зад бара бяха провесили огромна гирлянда от някакво вечнозелено растение. Пиер благоволи да ми окаже специална услуга, като ме настани на тази уютна маса в ъгъла. Ако имах шепа дребни монети, нито за миг нямаше да се поколебая да ги пусна в джоба на смокинга му.

Но какво правех тук сам, може би ще ме попитате вие. И то два дни преди Коледа, когато само на няколко километра оттук е домът ми, пълен с представители на моята фамилия от няколко поколения? Отговорът се крие зад съобщението, което тази сутрин ми предаде баща ми: „Обадиха се от офиса на Хедър. Тя поръчала да ти предадат, че ще те чака в «Лъки 32» довечера, някъде след шест“. На което аз веднага отвърнах с въпрос: „Мелинда ли беше на телефона? И наистина ли каза да съм там някъде след шест вечерта?“. При което баща ми кипна и сърдито изръмжа: „Де да знам дали е била Мелинда или някоя друга! Ще се срещнеш ли с Хедър? Да или не? Останалото са глупави подробности...“. Но аз не се предадох така лесно: „Ама нали Хедър беше решила да замине при родителите си в Шарлот?“. А баща ми само сви рамене: „Може пък да е решила да се върне по-рано“. Накрая аз свих рамене примирено: „А ти ще наглеждаш ли Кълън?“.

И ето ме сега тук, някъде след шест, но от Хедър нямаше и помен.

Погледнах към часовника си, скъп дигитален „Таймекс“, който чудесно прилягаше на ръката ми. Вече беше станало шест и двадесет.

Ако не поръчам нещо, Пиер ще има пълното право да ме помоли да напусна масата.

В шест и тридесет, в пристъп на отчаяние, аз си поръчах порция артишок, салатата с майонеза, сирене „Пармезано“ със стръкчета магданоз и препечени филийки. Заех се с дегустацията на

деликатесите, като внимавах да не мляскам и въобще да не издавам звуци с уста, които се смятаха за непристойни в изискано заведение като това, в което се намирах.

Точно в шест и четиридесет и пет в залата се появи висока слаба блондинка. Настани се на едно от столчетата пред бара.

Но отново никаква следа от Хедър.

Скуката е нещо ужасно. Нямахше накъде да насоча погледа си, защото едно и също скучновато предаване — с претенции да бъде забавно — вървеше по екраните и на трите телевизора, щедро разпръснати из залата. Не ми оставаше друг избор, освен отново да го насоча към блондинката.

Може би на ръст беше метър и шестдесет и пет. Или шестдесет и осем. Трудно бе да се прецени, защото се бе настанила на столчето. Великолепна коса, блестяща от някакъв коафьорски трик или скъп препарат — така и не се научих да разбирам от козметика — изтеглена нагоре и закрепена там по някакъв загадъчен за мен начин, внушаваща нещо надменно. Високи скули, сатенена кожа, очи по-сини от небето. Фигурата ѝ можеше да съперничи на тази на Мей Уест^[1]. Е, може би не беше чак толкова прелестна, но определено можеше да се твърди, че не се нуждае от намесата на пластични хирурзи.

С една дума, тя цялата излъчваше неподправена чувственост.

Успя да улови погледа ми. С помощта на огледалото зад бара. Върна ми го. Пак през огледалото.

Дотук всичко беше прекрасно. Но все пак... къде, по дяволите, се бе дянала Хедър?

Погледите ни отново се кръстосаха, за кратко наистина, защото тя побърза да отклони своя. Но не и преди да ме дари с една усмивка, предизвикателна, макар и мимолетна.

Стори ми се, че я познавам отнякъде. Или че би трябвало да я познавам. Или че някога, преди много време, сме се срещали.

Но се заблуждавах. Защото никога досега не бях зървал това лице. Иначе щях да си спомня. Защото беше от лицата, които не се забравят.

Седем и една-две минути. Никаква Хедър на хоризонта.

Както и никакви блондинки на бара.

Е, щом е така...

Дали да не се зазяпам в някой от телевизорите? Все пак е по-добра идея, отколкото да грабна ножа от комплекта с приборите и от скука да си прережа вените, за да изпиша с клечка за зъби, натопена в собствената ми кръв, името си върху снежнобялата покривка на масата.

— Господин Ванс? — Въобще не бях усетил кога келнерът се беше приближил с котешка стъпка до масата ми.

— Да, признавам, че Ванс, това съм аз.

— Търсят ви по телефона, сър. — Той ми подаде апарата, а аз му благодарих сърдечно.

— Защо не си тук? Умирам от глад. Ометох една-две салати, но това не може да задоволи мъж като мен... — устремно започнах аз.

Отсреща долетя приглушен кикот. Който в никакъв случай не беше характерен за Хедър.

— Хармъни?

— Здравей, скъпи.

— Още ли си в града?

— Тази нощ го напускам. Завинаги. Как е кракът ти?

— Добре. Слушай, много се радвам, че ми се обади. Искам да съм спокоен, че ще си получиш парите.

— Естествено. Знаеш, че не се задоволявам само със сто хилядарки.

— Да, защото заслужаваш много повече. Ако не беше ти, кой знае каква съдба щеше да сполети моето многострадално семейство.

Няколко секунди не чух нито звук в слушалката, но накрая тя ме попита:

— Успя ли да поздравиш Хектор от мен?

— Не. Нямах много време да си разменяме поздравии. Но все пак успях да предам съобщение от една друга, много скъпа за мен личност.

Последва още по-дълга пауза.

— Още ли си на линията? — осмелих се аз да наруша тягостната тишина.

— Да. Кой знае защо никак не ми се иска да свърши някога този разговор...

— Също и аз. Илоиз?

Отново кикот.

— Хм... Какво?

— Ако се нуждаеш от нещо...

— Още ли мога да разчитам на теб?

— Разбира се, че можеш.

Пак пауза. Дълга.

— Знаеш ли, има нещо тъжно, много тъжно в цялата тази история.

— Какво?

— В това, че повярвах, че мога да разчитам на теб. Още само две думи, Тайлър... Не зяпай блондинките около бара. За да не си навлечеш гнева на Хедър.

С тези думи разговорът приключи.

Веднага скочих от стола и се завтекох към телефонния автомат в коридора пред тоалетните. Една от слушалките висеше безжизнено, а наоколо още се усещаше уханието на силен, но не и неприятен екзотичен парфюм.

Върнах се на масата. Там ме очакваше малко пакетче, завързано с червена панделка.

Сковано се настаних на стола, без да откъсвам поглед от панделката.

Най-после не издържах и я развързах.

Вътре намерих празна гилза, увита в лист хартия. Гилзата беше дълга, тънка и блестяща. Личеше си, че беше употребявана. Веднага познах, че беше от патрони за „Магнум-308“. Оръжие за прецизна стрелба от дълго разстояние.

Например за поразяване на мишена от четиристотин метра.

На листа видях следните редове, изписани с елегантен почерк:

Нали ти казах да не поемаш никакви рискове с този хипопотам!

Но ти си остана твърдоглав докрай!

Х. К.

За дълго останах така, загледан в листа и в гилзата, преди да напусна ресторанта, успокоен, но с доза тъга и меланхолия в сърцето.

[1] Мей Уест (1892 — 1980) — прочута, скандално известна американска театрална и киноактриса, красавица и сексимвол, сама съчинила повечето от текстовете на своите скетчове за водевилите на Бродуей. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Кълън и аз, излегнати на дивана пред трепкащите и чезнещи пламъци в камината, съзерцавахме в унес поклащането на клонките на елхата, олюляването на стъклените топки, примигването на лампичките, нанизани в кръстосани гирлянди. Етъл и баща ми тази година предпочетоха да опаковат подаръците си като колети и да не ги поднесат лично, а да ги оставят, с надлежно надписани върху пакетите имена на получателите, край яслите с фигурката на Младенеца в подножието на елхата. Там беше пълно с ярки опаковки, във всички цветове на дъгата, с копринени панделки и бели конци, отмъкнати от преждите на Етъл, както и със стръкове имел и зеленика. Най-красива, поне според мен, беше куклата на Дядо Коледа, но не бяха за изхвърляне и херувимчетата, и Божията майка, и Младенеца в скута ѝ. И снежинките, безчетните снежинки, посипани по главите и раменете на фигурките.

С една дума, Коледа.

Любимият ми празник.

Също и на Кълън. Той седеше до мен, облегнат на ръката ми, току-що изкъпан, дори още топъл от горещата баня. Бузките му бяха червени като цвят на коледно цвете, а клепачите му — наполовина притворени. Вече задрямваше, може би дори бе започнал да сънува шоколадовите бонбони, които му кара Дядо Коледа с грамадната си шейна, теглена от осем северни елена...

Но Кълън отказваше да се предаде в плен на съня и повдигаше клепачи, за да се полюбува на миниатюрните фигурки на кънкьорите, размахали ръце над пластмасовото езеро, загрижени да вземат острия завой, без да се възгордяват от сложните осморки, изписани от кънките им и очертани зад гърбовете им върху леда, макар този лед да беше от поливинилхлорид. Погледът му за миг се отклони към коледната елха, после към фигурата на ангела, за да се спре върху Младенеца.

— Татко?

— Какво?

— Сигурен ли си, че Дядо Коледа е измислен?

— Да.

— Ама си сигурен, че го има Исус?

— Да.

Очите му потърсиха моите.

— Ама съвсем сигурен?

— Да, момчето ми.

— Честна дума?

— Честна.

— И това е много хубаво, нали? — усмихна ми се той.

— Най-хубавото.

Синът ми обгърна показалеца ми с пръстчетата си, след което главицата му клюмна надолу покрай лакътя ми. Сънят най-после го приюти. Както и онзи, вечният, майка му... преди години.

Може би сега те двамата се прегръщат за Коледа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.